

Една драматична история
от авторката на
ПТИЦИТЕ УМИРАТ САМИ

**КОЛИН
МАККЪЛОУ**

**ДАМИТЕ НА
МИСАЛОНТИ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД 1993

Колийн Маккълоу

Дамите на Мисалонги

НА МАЙКА,
която най-сетне постигна мечтата си да заживее в Сините
планини.

– Можеш ли да ми кажеш, Октавия, защо никога не ни върви? – попита мисис Друсил Райт сестра си и добави с въздишка: – Нуждаем се от нов покрив.

Мис Октавия Хърлингфорд отпусна ръце в скута си, горестно поклати глава и въздъхна в отговор:

– О, Боже! Сигурна ли си?

– Така казва Денис.

Понеже Денис въртеше местната железария, съчетавайки това с процъфтяващия бизнес на водопроводчик, думата му по тези въпроси беше закон.

– И колко ще ни струва един нов покрив? Трябва ли да бъде изцяло нов? Не може ли да се подменят само най-изгнилите части?

– Денис казва, че не бил останал нито един лист ламарина, който да си заслужава да се запазва, така че ни трябва около петдесет фунта, опасявам се.

Възцари се унила тишина, през която всяка от сестрите си блъскаше главата в напразни опити да намери източник на необходимите средства. Те седяха една до друга на натъпкания с конски косъм диван, чийто най-добри дни бяха отминали толкова отдавна, че никой не си спомняше за тях. Мисис Друсил Райт с микроскопически прецизно умение подшиваше измъкналите се нишки на една ленена покривка, а мис Октавия Хърлингфорд беше заета с кука за плетене и плетивото ѝ бе също така изящно както подгъва на сестра ѝ.

– Бихме могли да използваме петдесетте фунта, които татко е внесъл на мое име в банката, когато съм се родила – предложи третата пристъваща, очевидно желаейки по някакъв начин да компенсира факта, че не бе успяла да спести нито пени от парите, които припечелваше срещу продажбата на яйца и масло. Седнала на ниско столче, тя също работеше, плетейки дантела със совалка и кълбо прежда в екрю, и пръстите ѝ сновяха с абсолютното владееие на една работа, толкова добре позната, че можеше да я изпълнява, без да гледа и мисли за нея.

– Не, благодаря – каза Друсил.

С това бе сложен краят на единствения разговор, проведен през двучасовия трудов период в този петъчен следобед, защото малко подир малко часовникът в хола удари четири. И още преди да бяха стихнали трелите на последния удар, трите дами оставиха ръкоделията си с автоматизма на отдавна създадения навик: Друсил – своя шев, Октавия – своето плетиво, Миси – своята бродерия. Всяка дама постави съответно си творение в отделна торбичка от каша, която се пристягаше с връв,

и я занесе в олющения махагонов скрин под прозореца.

Този ритуал никога, никога не се променяше. В четири следобед двучасовото ръкоделие, с което се занимаваха във втората най-добра гостна, приключваше и започваше нов двучасов период, но от по-различно естество. Друсила се отправи към органа, който беше единствено-то ѝ съкровище и удоволствие, а Октавия и Миси отидоха в кухнята, за да приготвят вечерята и довършат работата извън дома.

Както стояха скупчени на вратата като три кокошки, неуверени коя първа да започне да кълве, беше лесно да се види, че Друсила и Октавия са сестри. И двете бяха необикновено високи с издължени, костеливи, анемично бели лица, но докато Друсила бе едра, набита и мускулиста, то Октавия беше изкривена и смалена от дългогодишна костна болест. Миси също бе висока, но не чак толкова, тъй като бе само пет фута и десет инча, което беше скромно в сравнение с лелините ѝ пет и петдесет и майчините и шест фута. Тя беше смугла, докато те бяха със светла кожа, беше плоскогърда, докато те бяха с пищни бюстове и беше с по-дребен кокал, докато те бяха масивни.

Кухнята представляваше голяма гола стая, в която се влизаше през задната част на мрачен централен хол с дървени стени, боядисани в кафяво, които допринасяха за общата унила атмосфера.

– Обели картофите преди да излезеш за граха, Миси – каза Октавия, завързвайки голяма кафява престилка, която защитаваше кафявата ѝ рокля от опасностите на готвенето.

Докато Миси белеше трите картофа, считани за достатъчни, Октавия разтърси въгленчетата в железното сандъче, поставено в заемащата почти цялата стена кухненска камина; после добави малко дърво, отвори регулатора, за да подхване огъня и постави на него голям железен чайник. Като се справи с тази задача, тя се обърна към кухненския килер, за да вземе провизиите за овесената каша за сутринта.

– О, Боже! – възкликна тя, излизайки миг по-късно с кафяв хартиен плик, от чието дъно полетяха към пода като някакви раздути снежинки овесени ядки. – Вижте това! Мишки!

– Не се безпокой, ще извадя капаните тази нощ – обади се Миси, без да проявява особен интерес, след което постави картофите в малък съд с вода и добави щипка сол.

– Кapanите тази нощ няма да ни сложат закуската на масата утре, затова попитай майка си дали да не изтичаш до чичо Максвел за овесени ядки.

– Не може ли да минем веднъж без тях? – Миси ненавиждаше

овесената каша.

– През *зимата*? – изгледа я Октавия, сякаш се беше побъркала. – Една голяма купа овесена каша, момичето ми, е нещо евтино, което ти е достатъчно за цял ден. Сега побързай, за Бога!

През вратата откъм хола се разнасяше оглушителната музика на органа. Друсила беше ужасяващо слаба музикантка, на която винаги бяха казвали, че е много добра, но тъй като свиренето с подобно постоянно неумение изисква безмилостна практика, тя репетираше всеки делничен ден от седмицата между четири и шест следобед. В това имаше известна логика, понеже тя всяка неделя демонстрираше липсата си на талант пред голямото Хърлингфордско паство в Байроновата английска църква. За щастие никой в Хърлингфорд не беше надарен с музикален слух, така че всички хърлингфордци считаха, че службата минава много добре.

Миси плахо пристъпи в гостната – не онази, в която се занимаваха с ръкоделие, а другата, запазена за важни случаи, където беше органа; там именно Друсила атакуваше Бах с всичкия звън и трясък на рицар в турнир, седнала с изправен гръб, затворени очи, наведена настрани глава и потрепващи устни.

– Майко! – обади се Миси с най-слабия възможен шепот – тънка звукова нишка срещу дебелите корабни въжета на музиката.

Оказа се, че това е достатъчно. Друсила отвори очи и обърна глава, повече изпълнена с резигнация, отколкото с раздразнение.

– Е?

– Извинявам се, че те прекъсвам, но трябва да вземем овесени ядки, преди да е затворил чичо Максвел. Мишките са прегризали плика.

Друсила въздъхна:

– Е добре, донеси ми портмонето тогава.

Когато то беше донесено и монетата от шест пенса – извадена от омекналите му вътрешности, тя нареди:

– *Насипни* ядки, имай предвид! При фирмената стока плащаш само за красивата кутия.

– Не, майко! Марковите ядки са много по-вкусни, а и не се налага да се варят цяла нощ. – Миси усети кълн надежда в гърдите си: – Всъщност, ако ти и леля Октавия сте съгласни, аз с удоволствие няма да ям, за да покрия разликата в цената.

Друсила винаги беше твърдяла пред себе си и сестра си, че чака с нетърпение деня, когато плахата и дъщеря ще покаже някакви признаци на противопоставяне, но сега и този скромен порив към независимост се

натъкна единствено на стената на авторитаризъм, която тя не знаеше, че беше издигнала:

– Няма да ядеш ли? Решително не! Овесената каша е единствената ни зимна храна и е много по-евтина от огъня. – После тонът на гласа ѝ стана по-приятелски, по-близък до този, с който разговарят равните жени: – Каква е температурата?

Миси погледна термометъра в хола.

– Осемнайсет! – извика тя.

– Тогава ще вечеряме в кухнята и ще прекараме вечерта там – извика я отговор Друсила и отново се нахвърли върху Бах.

Увита в кафявото си палто от шевиот, с мъхест кафяв шал, плетена кафява шапчица и монетата от шест пенса, взета от портмонето на майка ѝ и напъхана в единия от пръстите на кафявата ѝ ръкавица, Миси излезе от къщата и забърза по тухлената пътечка на двора към портата. В малката пазарска чанта носеше книга от библиотеката – възможностите да намери повод да прескочи дотам бяха малко и крайно редки и ако побързаше, никой нямаше да разбере, че е свършила още нещо покрай минаването през чичо Максуел за овесени ядки. Днес в библиотеката трябваше да е дежурна леля ѝ Ливила, така че вместо роман, щеше да се примири с някоя по-полезна книга, но за Миси всяка книга бе по-добра от липсата на книга. А следващия понеделник в библиотеката щеше да бъде Уна и тогава осигуряването на роман беше в кърпа вързано.

Във въздуха се носеше онази мека, фина шотландска влага, която не можеше да реши дъжд ли е или мъгла и се кондензираше на едри кръгли капки по стобора, очертаващ границите на имота, известен като „Мисалонги“. В мига, когато Миси стъпи на „Гордън Роуд“, тя се затича, но преди ъгъла намали до бърз ход, защото отново усети отвратителното болезнено стягане в лявата страна на гърдите си. Забавянето определено ѝ помогна, така че тя продължи по-спокойно, отдавайки се на онова рядко чувство на щастие, което винаги я съпътстваше, когато изживяваше най-рядкото измежду всички удоволствия – шанса да избяга от задушавашата атмосфера на „Мисалонги“. Когато болката отмина, тя отново се затича, без да пропуска да огледа познатата картина, която Байрон ѝ предлагаше в късния дъжделив следобед на поредния къс зимен ден.

Всичко в Байрон беше наименувано на нещо, свързано с поета, включително къщата на майка ѝ, Мисалонги – като мястото, където лорд Байрон се беше поминал преждевременно. Тази странна градска топонимия бе дело на прядядото на Миси – първи сър Уилям

Хърлингфорд, който бе основал своя град, веднага след като бе прочел „Чайлд Харолд“, оставайки толкова доволен от това, че се е натъкнал на едно велико литературно произведение, което бе разбрал, че никога не пропускаше шанса да набие в главите на всеки, когото познавал, несмилаеми порции от Байроновото творчество. По този начин Мисалонги бе на „Гордън Роуд“, „Гордън Роуд“ излизаше на „Ноел Стрийт“, „Ноел Стрийт“ преминаваше в „Байрон Стрийт“, която от своя страна представляваше главната търговска улица, а в по-добрата част на града „Джордж Стрийт“ криволичеше в продължение на няколко мили, преди да се хвърли от височините на величествената Джеймисън Вали. Имаше дори една малка глуха уличка на име „Каролайн Лемб Плейс“, разположена, разбира се, от по-лошата страна на ж.п. линията (както и къщата с име Мисалонги), където в три къщи живееха дузина много оправни жени; тук идваха доста от работниците от огромната фабрика за бутилиране, загрозяваща южните покрайнини на града.

Демонстрирайки една от най-озадачаващите и интригуващи черти на характера си, на смъртното си ложе първият сър Уилям бе поискал от оцелелите си потомци никога да не се намесват в хода на природата, променяйки нещата на „Каролайн Лемб Плейс“; в резултат на това те бяха останали в сянка, която не се дължеше на кестеновите дървета там. В действителност първият сър Уилям беше пристрастен към онова, което сам бе нарекъл „подредена система за наименование на нещата“, и беше дал латински имена на всичките си дъщери, просто защото такива бяха популярни сред висшето общество. Наследниците му запазиха тези обичай и по този начин на света се бяха появили момичета с имена Юлия, Аврелия, Антония, Августа и само един клон от фамилията се беше опитал да внесе подобрение в тази практика с появяването на петия им син, кръщавайки момчетата с латинските числа, като по този начин удостоиха рода Хърлингфорд с Квинтий, Секстий, Септимий, Октавий и Ноний. Децимий умрял при раждане и това не удивило никого.

О, колко бе прекрасно! Миси се спря, за да се наслади на огромна паяжина, украсена с фини капчици от мъглата, която се стелеше, изплувайки от невидимата долина в далечния край на „Гордън Роуд“. В центъра на паяжината се мъдреше едър женски паяк, извинително съпровождан от избраника си за момента, но Миси не почувства нито страх, нито отвращение, а само завист. Това щастливо създание не само неустрашимо и надеждно бранеше своя свят, но и размахваше изначално суфражетския флаг, като не просто доминираше и използваше съпруга си, а също и като го изяждаше, след като той оставеше предназначенията за

нейните яйца. О, колко бе щастлива! Унищожи ли някой света ѝ, тя спокойно щеше да го построи отново по наследените чертежи, които са така прекрасни и ефирни, че непостоянството е безсилно пред тях, а когато новата паяжина бъдеше готова, отново щеше да се появи нишката от ухажори, готови да участват в този безкраен пир, като най-енергичният съпруг щеше да застане малко встрани от центъра, а заелите мястото му щяха да се подредят по големина с Майката по средата.

Времето! Миси започна отново да тича, зави по „Байрон Стрийт“ и се отправи към редицата магазини, подредени един до друг по протежение на една пряка в центъра на града, малко преди „Байрон Стрийт“ да стане величествена, разкривайки пред погледа парка, гарата, облицования в мрамор хотел и внушителната египетска фасада на Байроновия минерален комплекс.

Тук се намираха магазинът за зеленчуци и за провизии – собственост на Максвел Хърлингфорд, железарският магазин – собственост на Денис Хърлингфорд, бутика за шапки на Аврелия Маршал с моминско име Хърлингфорд, търговския център за дрехи – притежание на Хърбърт Хърлингфорд, магазинчето за вестници и канцеларски стоки на Септимий Хърлингфорд, чайната „Плачеща върба“ на Юлия Хърлингфорд, библиотеката, от която можеше да се заемат книги на Ливила Хърлингфорд, месарницата на Роджър Хърлингфорд Уидърспуун, магазина за сладкиши и цигари – собственост на Парсифал Хърлингфорд и млечния бар „Олимп“ на Никос Теодоропулос.

И както подходеше на улица като нея, макадамът на „Байрон Стрийт“ беше покрит с асфалт чак до пресечките с „Ноел Стрийт“ и „Каролайн Лемб Плейс“, разполагаше с конски ясли от полиран орнаментиран гранит – дарение от първия сър Уилям, и предлагаше цяла редица колове за завързване на коне, поставени под навесите пред входовете на магазините. Чудесни стари евкалиптови дървета я украсяваха от двете страни и тя съумяваше да изглежда едновременно тиха и просперираща.

Много малко бяха частните жилища в централната част на Байрон. Градът се издържаше от летовниците, които бяха готови на всичко в желанието си да избягат от влагата и горещината на крайбрежните равнини, а също и от целогодишните посетители, стремящи се да облекчат ревматичните си болки чрез процедурите във водите на горещия минерален извор, който някакво геологическо недоразумение беше поставило под земите на Байрон. По тази причина по „Байрон Стрийт“ имаше множество гостилници и пансиони – притежавани и управлявани най-вече от фамилията Хърлингфорд, разбира се. Байроновият Минерален

Комплекс предлагаше съвсем приличен стандарт и удобства за онези, които можеха да си го позволят, а огромният престижен „Хърлингфорд Хотел“ се гордееше с частните бани за своите гости. На онези, чиито парични възможности се простираха само до леглото и закуската, се предоставяха чистите, макар и спартански басейни на Байроновите Минерални Бани, малко зад ъгъла на „Ноел Стрийт“.

Но имаше кой да се погрижи и за онези, които бяха толкова бедни, че изобщо не можеха да си позволят да дойдат в Байрон. Вторият сър Уилям беше изобретателят на Байроновата бутилка (така бе известна тя из Австралия и Южния Пасифик): еднопинтова, артистично източена, кристално прозрачна бутилка с най-добрата изворна вода на Байрон, едва забележимо газирана, с лек (никога прекомерен) разслабителен ефект и определено вкусна. „Виши“ не струва нищо! – така казваха късметливите, успели да се доберат някога до Франция. Добрата стара „Байронова Бутилка“ не само беше по-хубава, тя беше и доста по-евтина. А на всичко отгоре човек можеше да получи обратно пенито депозит за празното шише. Внимателно преценено изкупуване на акции в стъкларската промишленост бе поставило финалния щрих на този евтин за поддържане, но изключително изгоден финансов местен бизнес, който продължаваше да процъфтява и да носи огромни суми на всички мъжки чедата от поколението на втория сър Уилям. Третият сър Уилям – внук на първия и син на втория, беше текущия президент на империята, известна като „Байронова Бутилка“, и я ръководеше с цялата безмилостност и ненаситност, така характерни за предците-съименници.

Максуел Хърлингфорд, който произхождаше по пряка линия от първия сър Уилям и по право бе един невероятно богат човек, изобщо нямаше нужда от продоволствения си магазин. Обаче търговският инстинкт и умение в Хърлингфордови не умираше лесно и калвинистките предписания, по които кланът се ръководеше, постановяваха, че един мъж трябва да работи, за да гледа Бог на него благосклонно. Стриктното придържане към това правило трябваше да е направило от Максуел Хърлингфорд светец на тази земя, но резултатът беше по-скоро нещо средно между уличен ангел и домашен дявол.

Когато Миси влезе в магазина, един звънец звънна дрезгаво – звук, измислен от Максуел Хърлингфорд, за да възнагради аскетизма и благоумието си. Той изникна незабавно от долните помещения на задната част, където бяха складирани трици, плява, пшеница, ечемик, овес в натрупани един върху друг конопени чували, защото Максуел Хърлингфорд не само се грижеше за гастрономическите нужди на жителите на

Байрон, но също снабдяваше с продоволствие неговите коне, крави, свине, овце и птици. Както се бе изразил един местен шегобиец, чието сено беше изгнило, от Максвел Хърлингфорд нямаше спасение.

На лицето му бе изписано нормалното кисело изражение, а в дясната си ръка носеше голям черпак, от който висяха снопчета фураж.

– Я виж! – изръмжа той и размаха черпака в посока на Миси почти по същия начин, по който сестра му Октавия беше показала проядения от мишки плик с овесени ядки: – Буболечки навсякъде.

– О, Господи! И в насипния овес ли също?

– В по-голямата част.

– Тогава, чичо Максвел, дай ми една кутия овесени ядки за закуска, моля.

– Хубаво е, че конете не са придирчиви – избоботи той, остави черпака и се наведе зад щанда за зеленчуци.

Звънецът отново се събуди за активен живот и през вратата заедно с облак студена мъгла влезе мъж, от който се излъчваше замайващо целенасочена деловитост.

– Майната му, навън е по-студено отколкото между циците на мащеха – каза той и плесна ръце една в друга.

– Сър! Тук има *дами*!

– Опа-а! – каза новодошлият, без да направи опит да придружи възклицанието си с подходящо извинение. Вместо това той опря корем на тезгяха и малко злобничко се ухили към зяпналата Миси. – Дами, значи, и то в множествено число? Но аз виждам само половинка.

Нито Миси, нито чичо Максвел можаха да съобразят, дали това е обиден намек за невисокия ѝ ръст в този град на гиганти или е оскърбление в смисъл, че тя не е дама. Поради тази причина, преди чичо Максвел да събере мислите си за обичайния му хаплив хумор, непознатият започна да изрежда списъка на нещата, от които се нуждаеше:

– Искам шест чувала трици, един чувал брашно, чувал захар, кутия гилзи дванайсети калибър, една плешка бекон, шест кутии смеска за сладкиши, десет фунта консервирано масло, десет фунта стафиди, една дузина кутии златен сироп, шест кутии сливов мармалад и десет кутии бисквити асорт *„Арно“*.

– Сега е пет без десет, а аз затварям точно в пет – каза непреклонно чичо Максвел.

– Тогава е най-добре да се поразмърдаш, нали? – запита без никакво съчувствие непознатият.

Кутията с овесени ядки беше на тезгяха; Миси с труд измъкна

шестте пенса от пръста на ръкавицата си и ги предложи, напразно очаквайки чичо Максвел да ѝ върне някакво ресто, както и без дори да помисли, че би могла да го запита дали наистина такава малко количество от такава жизнено необходима стока може да струва толкова много, на макар и опакована в толкова красива кутия. Подир малко тя взе кутията и си тръгна, но не преди да погледне крадешком още веднъж непознатия.

Той очевидно беше дошъл с каруца с два коня, защото те бяха вързани за кола пред магазина; когато Миси бе дошла, каруцата я нямаше. Екипажът беше чудесен, конете – стройни, източени и нетърпеливи, а каруцата изглеждаше нова – сплиците в колелата бяха боядисани в жълто, което ги открояваше на кафявия фон.

Пет часа без четири минути. Ако беше дошла след странника в магазина на чичо Максвел, можеше да оправдае закъснението си с неговата грубост и голямата поръчка и да прикрие по този начин отбиването в библиотеката.

В Байрон нямаше обществена библиотека; всъщност, по онова време в малко австралийски градове имаше такива. Но тази празнина се запълваше от частна библиотека, от която можеха да се заемат книги. Ливила Хърлингфорд беше вдовица със скъпо струващ син – финансовите ѝ нужди в съчетание с желанието ѝ винаги да се радва на уважение от страна на околните я бяха подтикнали да открие добре снабдена библиотека, чиято популярност и доходност ѝ даваха основание да игнорира общовалидното правило, изискващо всички магазини в Байрон да се затварят в пет часа в делнични дни, защото по-голямата част от нейните постоянни клиенти предпочитаха да сменят книгите вечер.

Книгите бяха единствената утеха и единственият лукс за Миси. Бяха ѝ разрешили да задържа парите, които припечелваше от продажбата на излишните яйца и масло в Мисалонги, и тя даваше цялата оскъдна сумица, за да си взема книги от библиотеката на леля си Ливила. Майка ѝ и леля ѝ гледаха неодобрително на това, но след като бяха обявили преди няколко години, че Миси трябва да има някакъв шанс да добави нещо към петдесетте фунта, внесени на нейно име от баща ѝ, когато се беше родила, Друсила и Октавия бяха прекалено почтени, за да отменят решението си, само защото Миси се бе проявила като прахосница.

И докато тя вършеше определената ѝ работа – а я вършеше както трябва, без опити да изхитрува в едно или друго – никой не възразяваше, че Миси чете книги. Но когато изразеше желание да се поразходи из околността, възраженията бяха ожесточени. Защото разходката из

околността означаваше доброволно да постави съмнително съблазнителната си персона на пътя на убиец или изнасилвач, което не можеше да бъде позволено при никакви обстоятелства. Изхождайки от сходни съображения, Друсила бе заповядала на братовчедка си Ливила да дава на Миси само *хубави* книги, никакви романи, неприлични или скандални биографии и никаква литература, ориентирана към мъжете. Леля Ливила стриктно спазваше това изискване, защото споделяше идеите на Друсила относно това, какво могат да четат неомъжените дами.

Но от един месец насам Миси имаше своята тайна: тя беше получила най-широк достъп до романите. Леля Ливила беше наела помощница, която да поеме библиотеката в понеделник, вторник и събота, което даваше възможност на леля Ливила да се наслаждава на цели четири дни отход от отвратителната натрапчивост на местните жители, които бяха изчели всичко по лавиците на библиотеката и, или от тази на гостите, за чиито вкусове същите тези лавици не можеха да предложат нищо. Новата асистентка беше от фамилията Хърлингфорд, но беше родена в предградията на Сидни, откъдето и бе дошла.

Другите рядко обръщаха внимание на вързаната в езика и тъжно подтисната Миси Райт, но Уна – така се казваше новата помощница – изглежда веднага откри в Миси онова, което прави от хората добри приятели. И с въстването си в длъжност Уна беше съумяла да научи за нея удивително много неща: тя знаеше нейните навици, ежедневието, надеждите, неприятности и мечти. Освен това тя беше разработила безотказна система, позволяваща на Миси да вкусува от забранения плод, без леля Ливила да научава за това, и бе затрупала Миси с най-различни романи, като се започне от най-авантюристичните и се стигне до най-необузвано романтичните.

Е, разбира се, тази вечер в библиотеката трябваше да бъде леля Ливила, така че книгата ѝ щеше да бъде от старите. Но когато Миси отвори стъклената врата и влезе в приветливо топлата стая на библиотеката, зад бурното седеше Уна, а от страшната леля Ливила нямаше и следа.

Не само неоспоримата жизненост, съчувствие и любезност на Уна я правеха скъпа на Миси; освен тези ѝ качества тя беше и забележително добре изглеждаща жена. Фигурата ѝ беше великолепна, височината ѝ напълно достатъчна за една истинска Хърлингфордка, а дрехите ѝ напомняха на Миси за дрехите на братовчедка ѝ Алисия, които винаги бяха подбрани с вкус, бяха модни и ѝ придаваха романтичен ореол. С арктически светли кожа, коса и очи, Уна беше съумяла по някакъв начин да не изглежда полуплешива и размита, което бе съдбата на всички

Хърлингфордки освен на Алисия (която беше толкова пленително красива, че Бог я бе дарил с черни вежди и мигли, след като бе пораснала) и на Миси (която беше изцяло смугла). Но най-интригуващото в положителното впечатление, което светлата кожа на Уна оставяше, бе едно странно излъчване, сякаш идващо отвътре ѝ; и ноктите, и овала на лицето ѝ, и източената ѝ фигура излъчваха това сияние, както и косата ѝ, която беше изцяло накъдрена и прибрана в кок, толкова рус, че се възприемаше по-скоро като бял. Сякаш самият въздух около нея беше пропит с някакъв блясък, който хем го имаше, хем го нямаше. Очарователно! Фактът, че Миси не се беше сблъсквала през живота си с никого друго, освен с Хърлингфордци, я беше оставил неподготвена за срещата с човек, който излъчва аура, но, ето че в интервал само на един къс месец тя беше срещнала двама такива: Уна с нейната озареност и днешния непознат при чичо Максвел, който пръскаше някакъв синкав облак енергия около себе си.

– Здравей! – извика Уна в мига, когато зърна Миси – Скъпа, приготвила съм ти роман, който ще те очарова! Разказва се за една благородна жена в крайна нужда, която е принудена да стане гувернантка в къщата на един херцог. Влюбва се в него и той я поставя в затруднително положение, след което отказва да има нещо общо с това, защото парите са в ръцете на жена му. Тъй че качва я на кораба за Индия, където детенцето умира от холера, веднага след като се ражда. Но след това един страхотно красив махараджа я вижда и се влюбва в нея от пръв поглед, защото нейната коса е златно-червена, а очите ѝ – зелени, докато всичките му жени и любовници са мургави. Той я отвлича с намерение да си поиграе с нея, но когато тя попада в клещите му, установява, че я уважава твърде много. Затова се оженва за нея и изгонва останалите си жени, тъй като тя е такъв рядък бисер, че е недопустимо да има съпернички. Така тя става махарани, при това страшно влиятелна. В този момент херцогът пристига в Индия със своя полк, за да потуши въстание на местните жители, което съумява да направи, но е фатално ранен по време на битката. Тя разпорежда да пренесат херцога в алабастровия си дворец, където той умира в ръцете ѝ, но едва след като тя му дава прошка за жестокостта, с която ѝ е сторил всички злини. А махараджата разбира, че тя го обича повече от херцога. Необикновена история, нали? Обещавам ти, че ще се влюбиш в този роман!

Това, че вече знаеше цялата интрига, не можеше да откаже Миси от книгата, затова тя веднага взе *Тъмна любов* и я завря на дъното на пазарската си чанта, след което потърси малкото си портмоне. Но него го

нямаше!

– Опасявам се, че съм забравила портмонето си у дома – каза тя на Уна, толкова съкрушена, колкото само много бедните и горди могат да бъдат. – О, Боже! Бях сигурна, че съм го сложила в чантата! Е, добре, моля те, запази книгата до понеделник!

– Мила, не се притеснявай чак толкова, че си забравила парите! Вземи книгата сега, защото иначе някой ще я грабне, а тя е толкова хубава, че няма да я върнат с месеци. Ще ми платиш следващия път, когато дойдеш.

– Много ти благодаря. – Миси знаеше, че не е редно да постъпва по начин, толкова противоречащ на принципите в Мисалонги, но беше безпомощна пред страстта си към книгите. Смутено усмихната, тя тръгна към изхода заднешком и колкото се може по-бързо.

– Не си тръгвай още, скъпа – помоли я Уна. – Остани, нека си поговорим, моля те!

– Съжалявам, но наистина не мога.

– Хайде де, само една минутка! До седем часа тук е тихо като в гроб. Всички пият чай по домовете си.

– Честно ти казвам, Уна, не мога – каза Миси притеснено.

Но Уна настояваше упорито:

– Не, можеш.

Съобразявайки, че ѝ е абсолютно невъзможно да откаже услуга на някого, пред когото е вече в дълг, Миси капитулира.

– Добре тогава, но само за минутка.

– Исках да разбера, дали вече си видяла Джон Смит – обясни Уна и оправи с искрящите си пръсти своя излъчващ сияние кок и неясно защо в очите А се появи някакъв блясък.

– Джон Смит? Кой Джон Смит?

– Човекът, който купи твоята долина миналата седмица.

Долината на Миси не беше точно нейна, разбира се – тя просто се простираше отвъд далечната страна на „Гордън Роуд“, но Миси винаги беше мислила за нея като за своя и много пъти беше разказвала на Уна за желанието си да се разходи там. Лицето ѝ помръкна.

– О, колко жалко!

– Глупости! Ако питаш мен, това е страшно хубаво. Крайно време беше някой да постави крак на прага на нечия Хърлингфордска врата.

– Няма значение, никога не съм чувала за този Джон Смит и никога не съм го виждала – каза Миси и се обърна, за да си върви.

– Как така знаеш, че не си го виждала, след като не желаш дори да

поостанеш, за да чуеш как изглежда?

Изведнъж в главата на Миси изплува образът на непознатия в магазина на чичо Максвел; тя затвори очи и каза с повече решителност от обичайното:

– Той е много висок, здрав, с кестенява коса и кестенява брада с два бели кичура в нея, дрехите му са груби и ругае като войник. Лицето му е красиво, но очите – още по-красиви.

– Той е, той е! – изписка Уна. – Значи си го виждала! Къде? Разкажи ми всичко!

– Той дойде в магазина на чичо Максвел преди няколко минути и купи страшно много провизии.

– Наистина ли? Значи се премества в долината си. – Уна дяволито се усмихна на Миси: – Мисля, че това, което си видяла, ти е харесало, малка хитруша Миси!

– Да, хареса ми – призна Миси, изчервявайки се.

– И на мене ми хареса, когато го видях за пръв път – каза Уна с тон, който показваше, че очаква въпрос.

– Кога беше това?

– Преди векове. Всъщност, преди няколко години, мила. В Сидни.

– Ти го познаваш?

– И то много добре – въздъхна Уна.

СOLIDната порция романи през последния месец беше сериозно обогатила емоционалното образование на Миси и тя се почувства достатъчно уверена, за да запита:

– Обичахте ли се?

Но Уна се изсмя.

– Не, скъпа, единственото, в което можеш да бъдеш абсолютно сигурна, е, че никога не съм го обичала.

– От Сидни ли идва?

– И от много други места.

– Приятел ли ти е?

– Не. Беше приятел на съпруга ми.

Това вече наистина беше новина за Миси.

– О, извинявай, Уна! Не знаех, че си вдовица.

Уна отново се изсмя:

– Мила, не съм вдовица! Небето ми спести черния воал! Уолъс – мъжът ми – е все още много, много жив. Ще опиша най-добре покойния си брак, ако кажа че съпругът ми скъса както с него... така и с мен.

В целия си живот до този момент Миси никога не се бе срещала с

разведен човек. Хърлингфордовци не разтрогваха браковете си, без значение дали са сключени на небето, в ада или пъкля.

– Сигурно ти е било много трудно – промълви тя, амбицирана да не показва шока си, нито да се държи като стара мома.

– Мила, само аз си зная колко трудно ми беше. – Светлината, която Уна излъчваше, изчезна. – В действителност това си беше брак по сметка. За него – или по-скоро за баща му – изгодата бе в социалното ми положение, а за мен – в многото му пари.

– Обичаше ли го?

– Моят най-голям проблем, мила – и това ми е носило много неприятности – е, че никога не съм обичала никого, макар и с половината от любовта ми към себе си. – Тя направи гримаса и вътрешната ѝ светлина отново изгасна, след като се бе появила за миг. – Имай предвид, че Уолъс беше много школуван в съответните неща и много представителен мъж. Но баща му... уф! Баща му беше едно ужасно човече, което миришеше на евтина помада и още по-евтин тютюн и нямаше представа за това, че на този свят има нещо, което се нарича маниери. Но го изгаряше амбицията да види сина си седнал точно на върха на пирамидата в Австралия, така че потроши маса време и пари, за да създаде един син, който би накарал всеки Хърлингфордовец да отскочи встрани при среща с него. А истината през цялото това време беше, че синът му харесва простия живот и не иска да седи на върха на каквато и да е пирамида, а само се опитва да покаже добра воля в тази насока, защото обича с някаква отчаяна обич този ужасен старец.

– И какво се случи? – поинтересува се Миси.

– Бащата на Уолъс почина, малко след като брака ни рухна. Много хора, в това число и Уолъс, решиха, че било от разбито сърце. А що се отнася до него... накарах го да ме мрази така, както никой мъж не би трябвало да мрази една жена.

– Просто не мога да го повярвам – каза Миси лоялно.

– О, сигурна съм, че не би могла. Но независимо от това, е истина. През годините след тази история бях принудена да призная, че съм една алчна егоистична кучка, която е трябвало да бъде удавена още при раждането си.

– О, Уна, недей така!

– Не плачи за мен, мила, аз не го заслужавам – каза Уна, която отново беше станала твърда и лъчезарна, – истината си е истина, ето това е. Така че, ей ме тук, изхвърлена за последен път на брега от обратното течение, каквото е Байрон, за да търся покаяние за греховете си.

– А мъжът ти?

– О, той е добре. Най-накрая му се удаде шанса да направи само онова, което винаги е искал.

Имаше стотици въпроси, които Миси умираше от желание да зададе, като например защо се бяха сменили чувствата ѝ към бившия ѝ съпруг, относно възможността тя и Уолъс да се опитат да поправят нещата, за Джон Смит – мистериозния Джон Смит, но малката пауза, която настъпи след последните думи на Уна, възвърна смущението ѝ. Тя набързо се сбогува и изхвъркна навън преди Уна да се бе опитала да я задържи още.

Този път тя почти пробяга петте мили до дома, независимо от бодежите отляво, така че, когато, остана без дъх, се прибра и нахлу през кухненската врата. Установи, че майка ѝ и леля и са напълно склонни да приемат обяснението за огромната поръчка на Джон Смит като оправдание за закъснението ѝ. Друсила беше издоила кравата (костите на Октавия не ѝ позволяваха тя да свърши тази работа), грахът беше донесен и от тенджерата в задната част на скарата се виеше пара, а в тигана се пържеха три агнешки котлета. Дамите на Мисалонги седнаха в обичайното време за вечеря. След това дойде моментът за последната задача – кърпенето на многократно носени чорапи, бельо и постелки.

Мислейки си за трагичния живот на Уна от една страна и за Джон Смит от друга, Миси сънливо слушаше с едно ухо Друсила и Октавия, които се занимаваха с нощния разбор на малкото новини, достигащи до тях. Тази вечер, след кратка дискусия в началото относно странника в магазина на Максвел Хърлингфорд (Миси не им бе доразказала чутото от Уна), те се прехвърлиха на най-интересното събитие, задаващо се в календара на Байрон – венчавката на Алисия.

– Ще сложа кафявата си коприна, Друсила – отбеляза Октавия и примигна, за да скрие една искрена сълза на печал.

– Аз – кафявата си рипсена рокля, а Миси – кафявата ленена. О, Господи, колко съм уморена от все кафяво и кафяво! – извика Друсила.

– Но предвид на затрудненото ни положение, сестро, кафявият цвят е най-приемливия за нас – опита се не особено успешно да я успокои Октавия.

– Иска ми се поне веднъж – каза страстно Друсила, забивайки иглата в кълбото конци и сгъвайки идеално закърпената калъфка на възглавница с повече страст, отколкото бе виждала през целия си дълъг живот, – толкова много бих искала поне веднъж да бъда глупава, а не разумна! Но понеже утре е събота, ще трябва да изслушам безкрайните колебания

на Аврелия между рубинения й сатен и сапфиреното кадифе, защото няма да знае кое да избере за венчавката и ще иска мнението ми поне дужина пъти, а аз... аз бих искала да я *убия!*

Миси имаше собствена стая, обкована отвътре с дъски, кафяви като всичко останало в къщата. Подът беше покрит с пъстър линолеум в кафяво, леглото беше покрито с кафява дантелена завивка, на прозореча се виждаха кафяви холандски щори, а освен това имаше и едно грозно старо бюро и още по-стар и грозен гардероб. Нямаше нито огледало, нито стол или килим. Но на стените висяха три картини. Едната беше избелял, покрит с кафяви петна дагеротип на невероятно съсухрения първи сър Уилям, направен по време на американската гражданска война; другата представляваше гоблен (първия опит на Миси – едно отлично изпълнение) на тема *Дяволът намира работа за ленивците*; последната бе портрет върху паспарту на кралица Александра – вдървена и намръщена, но за безкритичните очи на Миси – много красива жена.

Стаята й през лятото се превръщаше в пещ, защото гледаше на югозапад, а през зимата беше ледник, тъй като от тази посока духаха преобладаващите ветрове. Миси заемаше тази стая не поради някаква умишлена жестокост, проявена спрямо нея, а защото като най-млада беше изтеглила най-късата клечка. В Мисалонги така или иначе, нямаше уютни стаи.

Посиняла от студ, тя съблече кафявата си рокля, после фустанелата от трико, вълнените чорапи, жакетчето и широките гащи, грижливо сгъвайки всичко, преди да остави бельото в чекмеджето и да окачи роклята на кука, завинтена в тавана на гардероба. Единствено неделната й кафява ленена рокля беше на закачалка, понеже закачалките за дрехи бяха много ценна стока. Резервоарът на Мисалонги побираше само петстотин галона и поради това водата пък бе най-ценната стока от всички. Телата получаваха право на ежедневна баня – трите дами се редуваха във ваната, без да сменят водата, но бельото трябваше да изкарва по два дена.

Нощницата й беше от грубо сиво трико, с висока яка, дълги ръкави и се влачеше по пода, защото бе една от старите нощници на Друсила. Но леглото беше *топло*. На тридесетия рожден ден на Миси майка й обяви, че тя има право на гореща тухла през студените нощи, тъй като вече не била в първа младост. И когато това се случи, макар и добре дошло, Миси остави завинаги всяка надежда (ако изобщо я беше имала), че един ден ще намери живот за себе си извън границите на Мисалонги. Сънят дойде бързо, защото живееше активен, макар и емоционално стерилен живот. Но няколкото мига между първото усещане за

благословена топлина и момента на заспиването бяха единственото време на абсолютна свобода и поради това винаги се съпротивляваше на съня колкото се може по-дълго.

Това обикновено започваше с въпроса как ли наистина изглежда. В къщата имаше само едно огледало – в банята – но беше забранено да стои пред него и да съзерцава собственото си отражение. По този начин впечатленията на Миси от самата себе си бяха примесени с чувство на вина, че може би се е задържала твърде дълго пред огледалото. О, тя знаеше, че е доста висока, че е доста слаба, че косата ѝ е права и тъмна, че очите ѝ са тъмнокафяви и че носът ѝ изглежда зле, защото беше паднала на него като малка. Знаеше също, че лявото ъгълче на устата ѝ пада леко на долу, а дясното е извито нагоре, но не знаеше, че с това редките ѝ усмивки стават очарователни, а нормалното ѝ тъжно изражение напомня за трагикомедия разигравана от клоун. Животът я беше научил да гледа на себе си като на домошар, но нещо в нея отказваше да повярва на тази истина докрай и не бе склонно да приеме никакви логически доводи, затова и тя всяка нощ си задаваше въпроси относно външния си вид.

Често си мислеше, че ѝ се иска да притежава котенце. Чичо Парсифал, който притежаваше магазина за сладкиши и тютюневи изделия и беше определено най-човечният Хърлингфордонец от всички, ѝ беше подарил едно сладко черно котенце за единайсетия ѝ рожден ден. Но майка ѝ веднага го бе взела от нея и бе намерила един мъж, който да го удави, обяснявайки на Миси трудно опровержимата истина, че те просто не могат да си позволят още едно гърло за изхранване, та дори да е толкова малко; тя бе разпоредила това не без състрадание към чувствата на дъщеря ѝ, нито без съжаление, но в същото време като нещо, което трябва да бъде сторено. Миси не бе възроптала. Тя не бе заплакала, дори по-късно, вече в леглото си. По някакъв начин не беше възприела котето като наистина реално същество, което би могло да събуди печал. Но през всичките тези дълги и празни години, изтекли оттогава, ръцете ѝ се още помиеха докосването до нежната козина и мъркането в потрепващото телце, изпитващо удоволствие, че някой го държи. Единствено ръцете ѝ помнеха. Всяка друга част от нея беше съумяла да забрави.

Тя обичаше да сънува, че ѝ разрешават да се разходи из околността в долината срещу Мисалонги и този сън винаги я събуждаше, за да се унесе пак в други сънища, за които нищо не помнеше. Не знаеше дали е облечена в нещо в съня си, но дрехите не ѝ пречеха, не се измокряха, когато пресичаше блъбукащите потоци, не се цапаха, когато се

облягаше на покритите с мъх канари... и никога, никога не бяха кафяви. Сладкопойни птички летяха, чуруликайки над главата ѝ, пеперуди пърхаха с пищни цветове под сянката на гигантски дървета, небето изглеждаше като сатенена постелка, обшита с дантела, всичко наоколо беше мирно и тихо, без наличието на друга човешка душа, освен нейната.

По-късно тя започна да си представя смъртта и все по-често ѝ се струваше, че това е някаква връхна точка, към която благочестиво трябва да се стреми. Смъртта беше навсякъде около нея и посещаваше както млади, така и стари. Туберкулоза, пристъпи, дифтерит тумори, пневмония, отравяне на кръвта, апоплексия, сърдечни болести, удари. Защо трябваше тя да бъде лишена от докосването на нейната ръка? Смъртта съвсем не беше нещо нежелано и никога не можеше да стане нежелана за тези, които просто съществуват, вместо да живеят.

Но тази нощ тя остана будна през цялата гама връхлитащи я мисли – за външния ѝ вид, котенце, разходките, смъртта – независимо от крайната умора в резултат от тичането към дома и болката от лявата ѝ страна, която все повече и повече я измъчваше. Причината бе, че Миси беше спестила малко време, което искаше да посвети на онзи голям, див чужденец на име Джон Смит, който, по думите на Уна, бе купил нейната долина. Вятърът на промяната, една нова сила се бе появила в Байрон. Тя вярваше, че Уна не греши като казва, че той възнамерява да се установи в долината. Е, тази долина вече не беше нейна, беше станала негова. Клепачите ѝ се притвориха, тя още веднъж си го представи: висок, добре сложен и силен, още веднъж помисли за прекрасната тъмночервена коса по главата му, за брадата по бузите и двата бели кичура в нея. Невъзможно беше да се отгатне точно възрастта му, защото лицето му бе обветрено, но тя мислеше, че е малко над четиридесетте. Очите му бяха с цвета на вода, минаваща над окапали листа, кристално чисти и кехлибарено кафяви. О, какъв хубав мъж!

И когато реши да завърши това нощно странстване с още една разходка из долината, той я съпровождаше по целия път до съня.

Бедността, налегнала Мисалонги с такава жестока неумолимост, бе по вина на първия сър Уилям, който бе дал живот на седем сина и пет дъщери, болшинството от които бяха оживели достатъчно дълго, за да се размножат на свой ред. Сър Уилям беше завещал богатството си само на синовете, а дъщерите получиха като зестра само по една къща, построена върху пет акра добра земя. На пръв поглед решението изглеждаше разумно, защото обезкуражаваше разните зестрогонци, правеше от дъщерите собственички на земя и им даваше известна независимост. Съвсем охотно (понеже това означаваше повече пари за тях самите), синовете му бяха продължили тази практика, а след това – и техните деца. Но с годините къщите ставаха все по-лоши, а петте акра добра земя постепенно се превръщаха в пет акра не толкова добра земя.

Две поколения по-късно потомците на Хърлингфорд се бяха разделили на няколко добре оформени групи: богати мъже, обезпечени жени, главно благодарение на удачни женитби, и друга група жени, които или се бяха разделили със земята си в резултат на измама, или пък се бяха оказали принудени да я продадат на безценица, или се бореха да оцелеят върху нея, какъвто бе случаят с Друсила Хърлингфорд Райт.

Тя се беше омъжила за някой си Юстъс Райт, който трябваше да наследи голяма счетоводна фирма в Сидни, притежаваща акции в концерни, занимаващи се с производство. Естествено, когато се ожениха, тя и не бе предполагала за наследството, така както не знаеше за него и самият Юстъс. Но след смъртта му две години по-късно, все още живият баща на Юстъс бе решил да остави цялата си собственост на втория си син и не завеща на вдовицата нищо, още повече, че тя беше родила само едно болнаво момиченце. Така онова, което бе започнало като прекрасно есе на брачния съюз, беше завършило отчайващо във всяко отношение. Стария Райт бе взел предвид факта, че Друсила има къща и пет акра земя и че произхожда от много богат клан, който, макар и от приличие, е длъжен да се погрижи за нея. Онова което старият Райт бе пропуснал да вземе предвид, бе друг факт: безразличието, изпитвано от клана на Хърлингфордовци към онези негови членове, които са самотни и нямащи власт жени.

По този начин Друсила беше оставена в положение, в което едва свързваше двата края. Тя беше взела при себе си своята сестра Октавия, която беше продала своята къща и петте си акра на братовчед им Хърбърт за да може по някакъв начин да подпомогне домакинството на Друсила. В това именно беше и проблемът – немислимо беше да се продаде имотът на външен човек, а мъжете потомци на рода Хърлингфорд

не пропускаха да се възползват от това. Сумицата, която Хърбърт даде на Октавия за продадената му собственост, беше незабавно инвестирана от него вместо от нея и, както ставаше с повечето инвестиции, правени от Хърбърт, резултатът беше абсолютна нула. Няколкото плахи запитвания, които Октавия се бе осмелила да отправи към брат си, бяха първоначално отхвърляни като несъществени, а после се посрещаха с гняв и възмущение.

Разбира се, също както беше немислимо една жена Хърлингфорд да продаде имота си на външен човек, точно толкова беше немислимо тя да донесе безчестие на клана, като се хване на работа, освен ако тази работа не е в рамките на семейния бизнес. В резултат Друсила, Октавия и Миси си останаха у дома, защото пълното безпаричие не им позволяваше да подхванат някакъв бизнес, а абсолютната липса на полезни таланти означаваше, че роднинското им обкръжение ги разглеждаше като непригодни за каквото и да било.

Всички блянове, които Друсила може би беше имала, че когато Миси израсне ще изтръгне дамите на Мисалонги от мизерията чрез зрелищен брак, умряха преди Миси да навърши десет години, защото тя се оказа семпла и непривлекателна. Когато навърши двайсет, майка ѝ и леля и се бяха примирили, че неблагоприятните обстоятелства ще ги съпроводят до гроба. След време Миси щеше да наследи къщата на майка си и петте акра, но никой нямаше да ѝ помогне с нищо повече, понеже беше Хърлингфорд по женска линия и следователно лишена от права.

Разбира се, те се оправяха някак си. Имаха крава, която им даваше чудесно, мляко и раждаше великолепни телета, имаха си и юница, която бяха задържали, защото беше превъзходна, половин дузина овце, три дузини кокошки, дузина подобрани патици и гъски, две разглезени бели свине, които раждаха, най-сладките прасенца в околността, най-вече защото ги пускаха на паша, вместо да ги държат затворени и ги хранеха с отпадъците от чайната на Юлия покрай остатъците от масата на Мисалонги и от зеленчуковата градина. Самата зеленчукова градина, оставена на грижите на Миси, даваше по нещо през цялата година – палецът на Миси беше вечно зелен. Имаха и скромна овощна градина – десет ябълки от различен сорт, праскова, череша, слива, кайсия и четири круши. Никакви цитрусови плодове, защото в Байрон беше твърде студено през зимата. Продаваха плодове, яйца и масло на Максвел Хърлингфорд за много по-малко пари, отколкото биха получили на което и да е друго място, но мисълта, че могат да се обърнат към някой извън клана Хърлингфорд, беше недопустима.

Не им липсваше храна, мореше ги безпаричието. В невъзможност да се хванат на работа и мамени от онези, които по право трябваше да им окажат най-солидна подкрепа, те изпитваха критична нужда от пари в наличност, за да си купят дрехи, съдове, лекарства или за належаща поправка на покрива, така че зависеха от продажбата на някоя овца или теле или пък няколко прасенца, което не им позволяваше да се отпуснат нито за миг. Двете по-възрастни жени силно обичаха Миси, но го показваха по един-единствен начин, разрешавайки ѝ да прахосва парите от яйцата и маслото за заемане на книги.

За да запълнят празните си дни, дамите от Мисалонги плетяха, бродираха и шиеха безкрайно, като всяка една от тях се изпълваше с благодарност, когато сред подаръците за Коледа или по случай рождения си ден намираще гранче прежда, кълбо конци или канава. В отговор тя подаряваше част от ръкоделията, които изработваше. Бяха съумели да натрупат голям запас от тях в свободната стая.

Това, че така смирено приемаха наложения им от други хора начин на живот, от хора, които нямаха представа какво значи да си самотен или да тънеш в беднотия, не означаваше, че им липсва дух или кураж. Просто бяха се родили и живееха във времето преди великите войни да завършат промишлената революция, във време, когато да работят срещу заплащане се считаше за предателство срещу житейските им принципи, семейството или женствеността им.

Бедността измъчваше Друсила Райт най-силно в съботните дни, когато си тръгваше пеша за Байрон, минаваше през града и се отправяше към местата, където се намираща резиденциите на най-проспериращите Хърлингфордовци, разхвърляни по величествените хълмове между града и „Джеймисън Вали“. Тя отиваше на сутрешен чай при сестра си Аврелия, без да забравя нито за миг, докато вървеше, че когато бяха момичета и се сгодиха, за нея – Друсила, се считаше, че е направила много по-изгодна брачна сделка. Отиваше на чай сама, защото Октавия бе прекалено недъгава, за да издържи седем мили пеша, а контрастът между Миси и дъщерята на Аврелия – Алисия, беше твърде болезнен, за да си струва да го изтърпява. Изключено беше да имат кон, защото конете пасяха безразборно, а петте акра на Мисалонги изискваха да мислят непрекъснато за евентуална суша. Така че, когато не можеха да отидат някъде, дамите на Мисалонги си стояха у дома.

Аврелия също се бе омъжила за човек извън клана, но се оказа, че бракът ѝ е много по-добре пресметнат. Едмънд Маршал бе главният менажер на фабриката за бутилиране и имаше онзи талант за практическо

администриране, който отсъстваше във всички Хърлингфордци. Зато ва Аврелия живееше в двайсетстайна имитация в стил Тюдор, в имение от четири акра парк, залесено с рододендрони, азалии и декоративни черешови дървета, които превръщаха имението в приказна страна всеки септември и това продължаваше цял месец. Аврелия разполагаше със слуги, коне, карети и дори кола. Синовете й Тед и Рандолф се учеха на занаят при баща си във фабриката и даваха големи надежди – Тед си падаше по счетоводството, а Рандолф по контрола.

Аврелия имаше и дъщеря, дъщеря, представляваща всичко, което дъщерята на Друсила не беше. Всъщност, двете имаха нещо общо – бяха трийсет и три годишни стари моми. Но докато Миси беше такава, защото никой не бе и помислял, че може да я помоли да престане да бъде мома, то Алисия не беше омъжена по крайно романтична и сърцераздираща причина: момчето за което се бе сгодила на деветнайсет години бе смазано от полудял работен слон само седмици преди венчавката и на Алисия й беше необходимо много време за да се съвземе след удара. Монтгомери Масей беше единственото дете на известна фамилия плантатори на цейлонски чай и много, наистина много богат. Алисия го бе оплаквала в пълно съответствие с положението му в обществото.

Цяла година тя беше носила черно, после две години се появяваше само в гълъбовосиво или бледовиолетово, тъй като това бяха цветовете на „полутраура“, след това на двайсет и две години обяви, че се връща в обществото и откри бутик за модни шапки. Баща й купи стар галантерийен магазин, който времето и центъра за дрехи на Хърбърт Хърлингфорд бяха направили излишен, и Алисия вложи в него всичкия си талант. Негласните правила изискваха бизнеса да се регистрира на името на майка й, но никой, и най-малко от всички майка й, имаха илюзии за това на кого принадлежи той. Магазинът за шапки с име *Chez Chapeau Alicia* започна да има шумен успех от мига, в който отвори вратите си и привлече клиенти чак от Сидни – толкова привлекателни и модни бяха творенията на Алисия от слама, тюл и коприна. Тя използваше две лишени от земя и зестра жени в работилницата, а неомъжената й леля Корнелия се представяше като аристократична продавачка. Ролята на Алисия при тази ситуация се свеждаше до създаването на моделите и внасянето в банка на печалбите.

И когато всички бяха решили, че Алисия ще страда за Монтгомери Масей, докато е жива, тя обяви годеща си с Уилям Хърлингфорд – син и наследник на третия Уилям. Тогава тя беше на трийсет и две, а бъдещият младоженец – само на деветнайсет. Венчавката беше насрочена за

първия ден на идния октомври, когато пролетните цветя щяха да направят приема в градината фантастичен. Дългото чакане беше приключило. Това, че изобщо бе имало дълго чакане, се дължеше на съпругата на третия сър Уилям, лейди Били, която след като беше научили новината, се бе опитала да удари Алисия с конски камшик. Третият сър Уилям се видя принуден да забрани женитбата, докато бъдещият младоженец не навърши двайсет и една години.

Ето защо в сърцето на Друсила нямаше радост, докато се отправяше по добре утъпканата входна алея на *Mon Repos* към вратата, за да удари чукчето на звънца с енергичност, родена от усещането за безсилие и завист. Вратата отвори икономът, който надменно информира Друсила, че мисис Маршал е в малката дневна и я съпроводи дотам невъзмутимо.

Интериорът на *Mon Repos* беше също така очарователен, както фасадата и градините: ламперията беше от бледо вносно дърво, стените бяха покрити с копринени и кадифени тапети, завесите бяха от бродат, килимите бяха Аксминстър, мебелите – в стил Риджънси и всичко бе така съчетано, че да разкрива чудесните пропорции на стаите по най-добрия начин. Нямаше никаква нужда от кафява боя тук, в това място, където икономичността и благоразумието не бяха наложителни.

Сестрите се целунаха по бузите. Приликата между тях бе очевидна, за разлика от приликата между която и да е от тях и Октавия или Юлия, или Корнелия, или Августа, или Антония, защото и в двете имаше някаква надменна студенина, а и усмивките им бяха еднакви. Въпреки разликата в общественото им положение, те се обичаха повече, отколкото с коя да е от останалите и единствено непреклонната гордост на Друсила беше попречила досега на Аврелия да ѝ помогне финансово.

След размяната на приветствия те седнаха от двете страни на малка масичка в стил „маркетри“, върху покрити с кадифе столове и преди да преминат към делови въпроси, изчакаха прислужницата да им сервира от подноса китайски чай с две дюзини сладкиши.

– Виж, Друсила, абсолютно безполезно е да си толкова горделива; аз знам колко отчаяно се нуждаеш от парите. Така че би ли ми обяснила каква е ползата от всички онези прекрасни неща, които са складирани в свободната ви стая, та да не ги използва Алисия на сватбата? Не можеш да ми кажеш, че ги пазиш за сватбата на Миси, защото и двете знаем, че Миси е казала последните си молитви в това отношение преди години. Алисия иска да купи спалното си бельо от тебе и аз съм напълно съгласна – приключи Аврелия с твърд глас.

– Поласкана съм, разбира се – отговори Друсила малко вдървено, – но не мога да ти ги *продам*, Аврелия. Алисия ще получи каквото пожелее като подарък от нас.

– Глупости! – възрази собственицата на имението. – Сто фунта – и ще я оставиш да си избере.

– С удоволствие ще ѝ дам да си избере, но само като подарък.

– Сто фунта или ще трябва да похарчи няколко пъти повече, за да си купи спалното бельо от Марк Фой, защото аз не мога да ѝ разреша да вземе каквото и да е от теб като подарък.

Спорът продължи известно време, но накрая бедната Друсила трябваше да се предаде. Възмутената ѝ гордост воюваше срещу чувството на тайно облекчение, което беше така силно, че накрая гордостта се предаде. И след като изпи три чаши от ароматния „Лапнанг Сучонг“ и изяде като прегладняла почти цялото съдържание на подноса със сладкиши, които бяха с чудесна глазура в розово и бяло, тя и сестра ѝ преминаха от деликатната тема на социалното им неравенство към по-удобната такава на кръвното им родство.

– Били твърди, че той е бил в затвора – каза Аврелия.

– И се установява в *Байрон*? Мили Боже, как е допуснал Били това да се случи?

– Не е могъл да направи нищо, за да го предотврати, сестро. Както ти, така и аз знаем какъв мит е твърдението, че Хърлингфордови притежават всеки акър земя между Леура и Лосън. Ако този човек е купил долината, което очевидно е направил, и ако е изплатил дълга си към обществото, което също така очевидно е сторил, тогава няма нищо, което Били или някой друг биха могли да направят, за да го изгонят отук.

– И кога е станало всичко това?

– Според Били миналата седмица. Долината, разбира се, никога не е принадлежала на някой Хърлингфорд. Били смятал, че това е земя на Короната – грешно убеждение, идващо още от първия сър Уилям, което никой от фамилията не е помислял да подложи на проверка и това е най-жалкото. Само да знаехме и някой Хърлингфорд отдавна щеше да я е купил. Оказва се, че е била на някакъв побъркан преди много години и този човек я купил на търг в Сидни миналата седмица, без дори да разберем, че е била за продан. Представяш ли си – цялата долина и при това безобразно евтино. Били е бесен!

– Как разбрахте за това? – попита Друсила.

– Мъжът се появил вчера в магазина на Максвел точно преди затваряне... Между другото, Миси била там в този момент.

Лицето на Друсила се проясни.

– А, той ли е бил?

– Да.

– Значи Максвел е разбрал как стоят нещата? Той може да изтръгне информация и от глухоням.

– Така е. О, този тип съвсем не е загубен – говорил е за всичко напълно откровено, даже според Максвел, прекалено откровено. Но нали го знаеш Максвел, той мисли, че всеки, който се хвали с бизнеса си, е глупак.

– Това, което не мога да проумея, е, защо някой извън Хърлингфордови е *поискал* да купи тази земя? Искам да кажа че притежаването ѝ е от значение за Хърлингфордови, защото тази земя е в Байрон. Но той не може да направи там ферма. Ще му трябва десет години, за да я разчисти дотолкова, че през нея да може да мине плуг, а от друга страна, там е толкова влажно, че няма да може да я поддържа чиста. Не може и да се чедърва, понеже пътят е много опасен. Защо тогава?

– Според Максвел, бил казал, че просто иска да живее насаме сред природата и да слуша тишината. Е, ако не е точно бивш затворник, то поне трябва да му се признае, че е ексцентричен!

– Какво точно кара Били да мисли, че е бил в затвора?

– Максвел телефонираше на Били, веднага след като онзи натоварил каруцата си и заминал. И Били се хванал да разбере какво става. Човекът се нарича *Джон Смит*, представяш ли си! – Аврелия изсумтя презрително. – Е, питам те сега, Друсила, ще се нарече ли някой Джон Смит, ако не иска да скрие нещо?

– Може и така да се казва – опита се да бъде безпристрастна Друсила.

– Хм! Вечно четем за различни Джон Смитовци, но някога да си *срещала* такъв? Били счита, че Джон Смит е... някакъв... как му викат американците?

– Нямам и най-малка представа.

– Добре де, това няма значение – тук не е Америка. Фалшиво име и толкова! Разследванията на Били разкриха, че за този човек няма сведения в никакви архиви. Единственото, което научил за него, е, че заплащил за долината в злато.

– Не може ли да е късметлия златотърсач от Софала или Бендиго?

– Не. Всяко златно находище в Австралия отдавна е в ръцете на някоя компания, а Били казва, че не е чувал скоро някое частно лице да се натъквало на нещо голямо.

– Колко необикновено! – каза Друсила и разсеяно посегна към предпоследния сладкиш. – Максвел или Били знаят ли някакви допълнителни подробности?

– Ами, Джон Смит закупи голямо количество храна и платил със злато. Извадил го изпод колана си и забележи, че е носил долна фанелка! Добре, че Миси си е била тръгнала, защото Максвел твърди, че този тип би си вдигнал ризата и пред нея. Позволил си е да ругае пред Миси и даже казал нещо в смисъл, че Миси не е дама! Без никаква провокация, уверявам те!

– Мога да го повярвам – подметна Друсила сухо и взе последния сладкиш от подноса.

В този момент Алисия влезе в стаята. Майка ѝ я погледна с гордост, а леля ѝ я дари с лека крива усмивка. Защо, о, защо не беше и Миси като нея?

Алисия Маршал наистина бе изящно създание. Много висока и сътворена с пищни, но дисциплинирани форми, тя беше с руса коса, бяло лице и светли очи, с чудесни ръце и крака, и лебедова шия. Както винаги, беше облечена със съвършен вкус и носеше леденосинята си копринена рокля (деколтетото беше с бродерия, а воланът – модно колосан) с несравнимо изящество и грациозност. Буйната ѝ бледоруса коса бе увенчана с една от нейните шапки – объркана маса от леденосин тюл с ледензелени рози. Беше цяло чудо, че веждите и миглите ѝ са с открояващ се кафяв цвят! Алисия, както разбира се и Уна, не разказваха на всекиго, че си боядисват веждите и миглите.

– Леля ти Друсила ще бъде много щастлива да ти даде спално бельо за новото ти домакинство, Алисия – обяви триумфално Аврелия.

Алисия махна шапката си и внимателно свали студеносините си кидифени ръкавици, естествено без да отговаря, докато се занимава с тези невероятно важни неща. Едва след като ги остави на безопасно място и седна наблизко, тя се съгласи да пусне в действие разочароващо безизразния си и немузикален глас.

– Колко любезно от твоя страна, лельо – произнесе тя.

– Любезността, мила племеннице, изобщо няма място, тъй като майка ти твърдо е решила да ми заплати – каза Друсила малко сковано. – Най-добре ще е да дойдеш в Мисалонги следващата събота сутринта и да си избереш каквото пожелаеш. Ще има чай.

– Благодаря ти, лельо.

– Да ти поръчам ли пресен чай? – попита неспокойно Аврелия, която малко се страхуваше от своята голяма, способна, амбициозна и

пробивна дъщеря.

– Не, благодаря ти, майко. Всъщност, дойдох да разбера дали сте научили нещо за нашия чужденец, както Уили настоява да го нарича. – Красивата ѝ устна леко се изви.

Новините отново бяха разказани и отново обсъдени, след което Друсила стана, за да си върви.

– До следващата събота сутринта в Мисалонги – закле тя роднините си и се повери в ръцете на иконома.

През целия път към дома тя мислено подреждаше съдържанието на свободната стая и различните чекмеджета, ужасена от мисълта, че количеството и асортимента няма да са достатъчни, за да стане сделката на стойност сто фунта честна. Сто фунта! Какво неочаквано щастие! Разбира се, че не трябваше да бъдат похарчени. Трябваше да се внесат в банката и да започнат да носят по малко лихва до момента, когато дойде катастрофата. Каква можеше да бъде тази катастрофа Друсила нямаше представа, но всеки ъгъл по житейския път криеше катастрофа – болести, повреди на имота и свързаните с тях ремонти, увеличени такси и данъци, смърт. Част от тези пари щяха да отидат за покрива, естествено, но поне нямаше да се наложи да продават юницата за тази цел; погледната в бъдеще с многобройните, макар и още незаченати телета, юницата струваше много повече от петдесет фунта за дамите от Мисалонги. Парсифал Хърлингфорд – мил човек с мила съпруга, винаги им беше давал да се възползват безплатно от услугите на неговия бик, а и бе имал пръст в това, че им дадоха като подарък кравата.

Да, нещата се развиваха съвсем задоволително! Може би Алисия, която имаше забележителната способност да налага модни тенденции, щеше да постави началото на нова мода сред момичетата на клана Хърлингфорд; може би и други бъдещи младоженки щяха да дойдат при дамите от Мисалонги, за да купят от тях бельо за домакинствата си. Подобна дейност можеше да бъде приета за допустима форма на бизнес за жени. С моделиерството не беше така, защото то би ги изложило на прищевките на всички, а не само на тези от фамилията Хърлингфорд.

– И така, Октавия – каза Друсила на недъгавата си сестра същата вечер в кухнята, след като се бяха захванали с кърпенето, а Миси бе забрала глава в една книга, – най-добре ще е ако следващата седмица прегледаме всичко, с което разполагаме, за да сме сигурни, че заслужава да го показваме на Аврелия и Алисия, Миси, ти ще трябва да поемеш къщата, градината и животните, и понеже най-добре се оправяш с брашното, ще трябва също да помислиш за сладкишите за чая в събота. Ще

пригответи кифлички с мармалад и сметана, пандишпан, малки курабийки и ябълкова пита, запечена с карамфилово масло.

Уточнила нещата, както ги искаше, тя премина на друга по-пикантна тема: появата на Джон Смит. По изключение разговорът привлече вниманието на Миси по-силно от книгата, макар да се преструваше, че продължава да чете. Когато после отиде да си легне, тя се опита да свърже тази информация с онова, което Уна ѝ беше разказала.

Защо смятаха, че не може да се казва Джон Смит? Естествено, истинската причина за толкова недоверие подозрение от страна на Хърлингфордс бе факта от закупуването на долината. Е, Джон Смит, браво на теб! – помисли си Миси. Крайно време беше някой да ги понастъпи. Заспа усмихната.

Суетнята около подготовката, предшестваща посрещането на двете дами Маршал, беше до голяма степен безсмислена – един факт, който и трите дами на Мисалонги съзнаваха добре. Някоя от тях обаче не възразяваше срещу смяната на ритъма, защото в тази смяна имаше нещо ново, нещо извън закостенелите им навици. Единствено Миси изпитваше известно съжаление, което се дължеше на липсата на книги, както и на опасението, че Уна ще си помисли, че се крие, за да не плати за романа, който беше взела в петък.

Вкусотиите, които тя се постара да пригответи, не бяха уважавани от дамите, за които бяха предназначени; Алисия се „безпокояла за фигурата си“, както тя се изрази, а се оказа, че и майка ѝ се вълнувала тези дни от същото, понеже и тя искала да демонстрира модна фигура на венчавката на дъщеря си. Все пак сладкишите не отидоха за прасетата, защото Друсила и Октавия набързо ги унищожиха по-късно. Макар, че те и двете обожаваха сладкиши, позволяваха си ги рядко, заради допълнителните разноски.

Количеството бельо, показано на Аврелия и Алисия, направо ги смая, и след един приятен час, през който обсъждаха окончателния избор, Аврелия напъха не сто, а двеста фунта в колебливата ръка на Друсила.

– Никакви спорове, ако обичаш! – каза тя с най-властния си тон. – Алисия получава всичко това просто без пари.

– Мисля си, Октавия – каза Друсила по-късно след като посетителките бяха заминали с колата, – че сега можем да си позволим нови рокли за венчавката на Алисия. За мен люляков креп, пола и елече с мъниста; имам точно такива маниста, които ще свършат работа! Помниш ли ги – майка ги купи за новата си рокля за след траура, точно преди да се

помине? Идеални са! Освен това, мисля си, че ти би могла да си купиш онази напръскана синя коприна, на която толкова се възхищаваше на щанда за платове при Хърбърт. Миси ще ти избродира малко дантела за покрай шията и ръкавите – ще стане страшно хубава! – Друсила спря, за да помисли и сви вежди в посока на мургавата си дъщеря. – Ти си проблема, Миси. Твърде са тъмна за светлите цветове, така че струва ми се на& добре би било да е...

„О, нека да не е кафяво!“ – мислеше си Миси, „Искам алена рокля! Цялата в дантела, от онзи модел, който кара очите ти да плуват, когато я погледнеш – това е, което искам!“

– ...кафява – Друсила завърши мисълта си и въздъхна. – Разбирам колко е разочаровашо това, но истината, Миси, е, че никой друг цвят не ти подхожда така добре както кафявият! Пастелните цветове те правят да изглеждаш болнава, в черно приличаш на жълтеничава, в морскосиньо си сякаш на прага на смъртта, а есенните цветове те превръщат в индианец.

Тъй като срещу тази логика не можеше да се спори, Миси не промълви нито дума, без да подозира колко силно примиреността ѝ измъчва Друсила, която с радост би приела поне някаква идея – е, разбира се, алената рокля щеше да бъде отхвърлена при всяко положение. Това беше цвета на уличници и на проститутки, точно както кафявото бе цвета на почтените бедняци.

Тази вечер, обаче, нищо не можеше да развали настроението на Друсила за дълго, така че скоро тя отново се оживи.

– Всъщност – каза тя щастливо, – мисля, че можем да си купим и нови боти. О, какъв фурор ще направим на венчавката!

– Обувки – обади се Миси ненадейно.

Друсила не разбра.

– Обувки?

– Не боти, майко, моля те! Нека си купим обувки – хубави, фини обувки с токчета и панделки отпред.

Друсила можеше и да се замисли, но изтръгналият се от сърцето на Миси вик, бе незабавно заглушен от Октавия, която като инвалид често се намесваше с решаващ глас в управлението на Мисалонги.

– Но ние живеем в края на „Гордън Роуд“ – изсумтя Октавия. – Ти не си наред, момиче! Колко време мислиш, че ще издържат такива обувки в калта и праха? На нас ни трябва боти, добри солидни боти с добри здрави връзки и добри дебели токове. Ботите *издържат!*

И това беше краят.

В понеделника след посещениято на Аврелия и Алисия животът в Мисалонги се бе върнал към нормалния си ход и на Миси беше позволено да се разходи до библиотеката в Байрон. Това, разбира се, не можеше да остане едно егоистично развлечение и затова тя потегли с две огромни пазарски чанти, по една за всяка ръка, за да балансира по-добре тежестта и със задачата да напазарува за седмицата.

Стаила се през седмицата, докато си бе у дома, болката от лявата страна в гърдите на Миси сега се обади с пълна сила. Странно, това обикновено се случваше при по-дълго ходене! А я болеше, страшно я болеше!

Днес собственото ѝ портмоне имаше за компания портмонето на майка ѝ, което беше необичайно издуто и причината бе, че Миси беше упълномощена да купя люляковия креп и напръсканата синя коприна, а също и кафявия сатен за себе си от търговския център за дрехи на Хърбърт Хърлингфорд.

От всички магазини в Байрон Миси мразеше най-силно този на чи-чо си Хърбърт, защото той наемаше за продавачи само младежи – синове или внуци, естествено – така че ако трябваше да си купи корсет или бельо, човек трябваше да изтърпи вниманието на някой мазно хилещ се мръсник, който намираще задачата си за изключително забавна и разглеждаше клиента си като субект, който е длъжен да изтърпи подмятанията му. Това отношение не се разпростираше върху всички, а върху онези, които не можеха да си позволят да пазаруват в Катуумба или – не дай си Боже! – в Сидни, но най-вече бе запазено за жените, които си нямаха мъже, които биха могли да потърсят сметка. Старите прислужници и бедните вдовици бяха разглеждани като лесни жертви.

Докато чакаше Джеймс Хърлингфорд да донесе топовете плат, които бе поискала, Миси се питаше как ли би се държал той, ако вместо кафяв сатен беше поискала алена дантела. Не че в търговския център можеше да се намери подобна тъкан; единствените червени платове, които имаше, бяха евтини и вулгарни изкуствени коприни, предлагани на жителките на „Каролайн Лемб Плейс“. При това положение Миси купи заедно с люляковия креп и напръсканата синя коприна парче великолепен мъхест сатен в тютюнев оттенък. Ако тъканта бе в каквото и да е друг цвят, тя щеше да се влюби в нея, но след като беше кафява, можеше със същия ефект да бъде и чувал от юта. Всяка рокля, която Миси някога бе имала, беше кафява – все този така практичен цвят. На него мръсното не си личеше, не ставаше нито модерен, нито демоден, не избеляваше и никога не изглеждаше евтин, популярен или лековат.

– Нова рокля за венчавката? – попита Джеймс дяволито.

– Да – отговори Миси, питайки се защо Джеймс винаги съумяваше да я притесни. Може би защото беше така подчертано женствен в маниерите си.

– Я, да видим сега – бърбореше Джеймс. – Една малка игра на отгатване. Крепът е за леля Друси, коприната – за леля Окти, а сатенът... *кафявият* сатен – той трябва да е за малката кафява братовчедка Миси!

Мислите й сигурно бяха ангажирани все още с онази невъзможна алена дантела, защото изненадващо и за самата нея й падна червено пред очите и от най-закътаните ъгълчета на паметта си тя измъкна единствената оскърбителна фраза, която знаеше:

– О-о-о, я се ухапи отзад, Джеймс! – срязва го тя. Той едва ли би се смаял толкова, ако дървеният манекен се съживеше, за да го целуне, и в резултат започна да мери и реже толкова енергично, че отрязва всяко парче с един ярд в повече. Когато свърши, изпрати Миси от магазина, но му се струваше, че светът около него е застинал. Ужасното бе, че не можеше да сподели кошмарната случка с никого от братята и племенниците си, защото копелетата щяха да започнат да повтарят фразата на Миси.

Библиотеката бе две врати по-нататък, така че когато Миси влезе в нея, тя все още летеше на крилете на гнева и затова тръшна вратата зад гърба си.

Уна стреснато вдигна поглед и започна да се смее:

– Скъпа, изглеждаш чудесно! Май нещо сме нервирани, нали?

Миси пое дълбоко въздух, за да се успокои.

– О, просто се спречках с братовчед ми Джеймс, Казах му да се ухапе отзад.

– Чудесно! Крайно време беше някой да му го каже – Уна се изкиска. – Но си мисля, че той по би склонил някой друг да го ухапе... за предпочитане мъж.

Репликата мина незабелязана от Миси, но реакцията на Уна свърши работа и Миси установи, че също може да се смее.

– Ама и аз май не се държах като дама, нали? – попита тя, но в гласа й звучеше повече изненада, отколкото ужас. – Не знам какво ми стана!

Лъчезарното лице, което беше обърнато към нея, я погледна с лукав поглед, но това не беше лукавството на нечестен човек, а по-скоро на някого, който вижда неща, които ще се случат.

– Сламки и камили – започна Уна с напевен глас, – иглени уши и

кучешки дни, гърчещи се червеи и добре използвани вихрушки. Има много неща в теб, Миси, които дори не подозиращ, че притежаваш. – Тя се облегна отново на стола си и изръмжа като злорадстващо непослушно дете: – Но нещата тръгнаха и вече не могат да се спрат.

Миси си призна за алената дантелена рокля, за изгарящото я желание да облече най-сетне нещо по-различно от опротивялото ѝ кафяво, за признанието, че все пак никои друг цвят освен кафявия не ѝ отива, така че дори и в този знаменателен ден, когато би могла да си купи рокля в друг цвят, тя пак няма избор. Скрила ясновидския блясък в очите си, Уна я изслуша съчувствено, а когато Миси изплака всичките си болки, я погледна отгоре до долу:

– Но аленият цвят би ти подходил чудесно – кача тя. – О, колко жалко! Но няма значение, няма значение. – И тя смени темата: – Запазиш ли друг нов роман; след като прочетеш две страници от него ти обещавам, че няма да си спомниш за твоята червена рокля. Историята е за една безлична млада жена, която е така потискана от своето семейство, че един ден установява, че умира от някаква сърдечна болест. Има един младеж, в който е влюбена от години, но той, разбира се, е сгоден за друга. Тогава тя взема писмо, написано от сърдечния лекар, в което се заявява, че ѝ предстои да умре, занася го на младежа и започва да го моли да се ожени за нея, вместо за другото момиче, защото на нея ѝ остават само шест месеца живот и след като тя умре, той така или иначе ще може да се ожени за другата. Та този младеж е някакъв пройдоха, но всъщност е готов да се остави на някоя, която да го промени, без, разбира се, да подзира това. Е, той се съгласява да се оженият. И те прекарват шест райски месеца заедно. Той установява, че под неизразителната ѝ външност се крие завладяващ характер и любовта ѝ към него напълно го преобразява. Идва един слънчев ден, когато птиците пеят, но тя умира в ръцете му. – Обичам книгите, в които хората умират в ръцете на някого, а ти? – И старата му годеница се появява отново след погребението, защото е получила писмо от вече мъртвата му съпруга, в което тя ѝ обяснява защо той я е изоставил. Та, старата му годеница му казва, че му прощава, и ще се омъжи за него в мига, когато той престане да тъгува! Но той скача, полудял от скръб, изтичва до реката и се хвърля в нея, викайки името на покойната си жена. След което в реката се хвърля и старата му годеница, само че с неговото име на уста. О, Миси, толкова тъжен роман! Плаках дни наред.

– Ще го взема – каза моментална Миси, плати дълга си, след което се почувства много, по-добре и напъха *Тревожна сърце* на дъното на

една от пазарските чанти.

– До следващия понеделник – каза Уна и застана до вратата, за да ѝ помахва с ръка, докато Миси се отдалечаваше.

Петте мили от магазините на Байрон до Мисалонги изглеждаха на Мили като половината, от това разстояние. Докато вървеше, тя мечтаеше и фантазираше; поставяйки, се в различни роли при различни обстоятелства, които далеч надхвърляха житейския ѝ опит. Преди Уна да бе започнала работа в библиотеката, нейните героини изглеждаха точно като Алисия и събитията в които се замесваха, се въртяха около магазина за шапки, или чайни, посещения от аристократи, докато мъжете олицетворяваха Харлингфордския идеал: нещо като Зигфрид в ботуши, с бомбе и костюм с жилетка. Отскоро обаче, въображението, ѝ разполагаше с по-добър материал за работа и, каквато и героиня да си избере, независимо от приключението, в което се потапяше, нещата по-скоро приличаха на последния роман, който Уна скришом ѝ бе пробутала, отколкото в реалния живот в Байрон.

И така, за първата половина от пътя към дома в този понеделник Миси се превърна в разкошно красива блондинка с удивителни зелени очи. Двама мъже бяха влюбени в нея: херцог (рус и красив) и индийски принц (смугъл и красив). В тази си роля тя без ничия помощ стреляше по тигри от седлото на покрит с разкошна покривка слон, повеждаше също без ничия помощ армия на поданиците на съпруга си срещу мародери-мюсюлмани, строеше училища, болници и домове за сираци пак без помощта на когото и да било, а двамата влюбени в нея мъже се мотаеха на фона на събитията като малки паяци любовници, на които е отказан достъп до приемната на съпругата.

В средата на пътя, там, където „Търдън Роуд“ продължаваше от „Ноел Стрийт“, започваше и нейната долина. Тук Миси по правило спираше мечтите си и се оглеждаше наоколо. Денят беше чудесен – такива могат да бъдат само дните в Сините планини в края на зимата, когато вятърът поспре, за да се отмори. Позовавайки се на магията на долината, тя прекоси „Търдън Роуд“, вдигна лице към небето и пое дълбоко през носа си упоителния аромат на дивата природа.

Никой никога не се беше сетил да измисли име на долината, макар без съмнение отсега нататък тя щеше да се нарича Долината на Джон Смит, както бяха правилата в Байрон. В сравнение с Джеймисън Вали, Трос Вали или дори с Мегалонг Вали, тя не беше много голяма, но за сметка на това бе съвършена: една купа, достигаща хиляда и петстотин фута под нивото на издигащото се на три хиляди фута плато, върху

което бяха разположени Байрон и всички останали градове в Сините планини. Формата ѝ бе симетричен овал, чиято близка извивка започваше точно под мястото, където свършва „Гордън Роуд“, а далечното стеснение бе на пет мили в източна посока. Там някъде равната стена която обграждаше долината, бе начупена от пропаст в която се изливаше безименната река, поела пътя към водната система Непиан-Хоуксбъри, прорязваща крайбрежната равнина. По цялата периферия на овала имаше висока хиляда фута скала от пясъчник в убит оранжев цвят, откъдето започваше тясна ивица от нападали камъни с пробили между тях дървета, която постепенно се спускаше надолу към коритото на реката, станала още преди хилядолетия причина за образуването на самата долина. Долината, когато човек погледнеше над нея, беше плътно покрита от пищна естествена гора – един синкав, непрестанно въздишаш и шепнещ океан.

През зимните утрини долината бе запълнена от ослепително бял облак, издул се като кипнало мляко под върховете на скалите, а когато слънцето напечеше, облакът се вдигаше, за да изчезне бързо. Понякога облакът се спускаше отгоре с пипалца, които опипваха върхарите на дърветата далече долу, преди да се спусне и да ги скрие от човешкия поглед. А когато наближеше залез слънце, зиме и лете, скалите започваха да потъмняват, цветовете им сякаш ставаха по-наситени, по-богати: в началото – розово-червени, малко по-късно – пурпурни и накрая – тъмновиолетови, преди да изчезнат в тайнственото индиго на нощта. Но най-удивителен от всичко бе редкият сняг, когато всички зъбери и върхове побеляваха, а потрепващите клони на дърветата се отърсваха от ледената влага със скоростта, с която тя падаше върху тях, отказвайки да допуснат подобно чуждо докосване.

Единственият път за долината беше смразяващо стръмен път, широк колкото да мине по него фургон, който излизаше точно в края на „Гордън Роуд“. Преди петдесет години някой беше прокарал пътя, за да получи достъп до гората долу, която предлагаше богатства като вековни кедри и терпентинови дървета, но след като цял керван от осемдесет вола, коларят, двама дървосекачи и платформа, на която бил натоварен ствола на огромно дърво, се прекатурили през края на пътя, плячкосването било незабавно преустановено. В крайна сметка, имаше и по-лесно достъпни гори. Така пътят постепенно беше забравен, както всъщност и самата долина. Гостите на града предпочитаха да се разхождат на юг, към Джеймисън, отколкото на север, при този не така впечатляващ родственик, лишен между другото и от павилиони, и от площадки към най-

внушителните гледки.

Отвратителният спазъм отново стегна Миси в момента когато поемаше по завоя недалече от Мисалонги, но за разлика от друг път, десет секунди по-късно болката я удари в гърдите като удар на брадва. Тя залитна и изпусна пазарските чанти, вдигайки ръце, като че ли за да изтръгне от себе си ужасния пристъп; после видя познатия стобор на Мисалонги и се затича към дома. Точно в този миг Джон Смит се показва на завоя от другата му страна, крачейки потънал в мисли, с наведена глава.

На десет ярда пред вратичката Миси падна по лице. Никой от къщата не я видя, защото беше около пет часа и кънтящите акорди на органа се посипваха навън като задушавашо изригване на гореща вулканична пепел.

Видя я само Джон Смит и се приближи, тичайки. Първата му мисъл Се, че тази малка странна душа се е препънала в опита си да избегне срещата с него, но когато коленичи и обърна лицето ѝ нагоре, единствен поглед върху посивялото лице и плувналата в пот коса му разкри, че греша. Той я придърпа така, че да остане полулегнала, с глава, опряна на бедрото му, разтри безпомощно гърба ѝ и съжали, че не знае как да вкара въздух в гърдите ѝ. Единственото, което се сещаше, бе, че не трябва да я оставя да лежи на земята, но това бе всичко. Тя вдигна ръце, за да се хване за неговата ръка, която беше леко отпусната върху раменете ѝ, подкрепяйки я, цялото ѝ тяло се напрягаше за глътка въздух, а очите ѝ го гледаха с мълчалива молба за помощ, каквато той не можеше да ѝ окаже. Като хипнотизиран той наблюдаваше необикновената тиха кавалкада на вътрешен ужас и удивление в немия и поглед и започна да мисли, че тя умира.

И тогава с неочаквана бързина сивият цвят изчезна, кожата ѝ доби по-топъл и здрав тен, и вкопчените в него ръце се отпуснаха.

– Моля ви! – пое тя дълбоко въздух и се помъчи да стане.

Той веднага се изправи, подхвана я с другата ръка под коленете и я повдигна. Макар да нямаше никаква представа къде живееше тя, реши че в невзрачната къща зад стобора може би ще му помогнат, така че я пренесе през вратичката и по пътеката, викайки за помощ с целия си глас, молейки се на ум някой да го чуе през ръмженето на органа.

Очевидно го бяха чули, защото две дами излязоха от къщата веднага. Не ги познаваше. Сториха му се страшно сериозни и това беше добре; едната безмълвно посочи входната врата, а другата изтича пред него, за да му помогне да влезе в гостната с момичето в ръцете си.

– Бренди! – каза късо Друсилата и се наведе да разхлаби дрехите на

дъщеря си. Тя не носеше корсет, понеже нямаше нужда от него, но роклята ѝ бе с висока яка и пристегната с колан.

– Имате ли телефон? – попита Джон Смит.

– Опасявам се, че не.

– Кажете ми тогава къде да отида и ще доведе доктор веднага.

– Пресечката на „Ноел“ и „Байрон“; казва се доктор Невил Хърлингфорд – обясни Друсила. – Кажете му, че става дума за Миси... Тя ми е дъщеря.

Той излезе незабавно, оставяйки ги да ѝ дадат бренди – лекарството, което всяко предвидливо домакинство държеше в бюфета именно за случаи на сърдечни смущения.

Когато шейсет минути по-късно се появи доктор Невил Хърлингфорд, Миси се беше оправила почти напълно. Джон Смит не беше дошъл обратно с него.

– Много озадачаващо – каза доктор Хърлингфорд на Друсила в кухнята. Октавия беше останала, за да помогне на Миси да си легне в леглото.

Изживяното бе разтърсило дълбоко Друсила, която беше свикнала да приема, че всички, които познава, се радват на същото здраве като нея (костите на Октавия бяха толкова стари познати, че наистина не се брояха). Тя тихо направи чай и отпи от собствената си чаша с повече облекчение, отколкото доктор Хърлингфорд от неговата.

– Каза ли мистър Смит какво се е случило? – попита тя.

– Трябва да ти кажа Друсила, че въпреки небивалиците, които се разправят за него в момента, мистър Смит ми се струва много свестен човек – един разумен и практичен мъж. Според него тя се хванала за гърдите изтичала по пътя изплашена и се свлякла. Лицето ѝ станало сиво, изпотила се и имала сериозни затруднения с дишането. Пристъпът продължил около две минути а възстановяването било като с магическа пръчка. Цветът на лицето и бавно се възстановил, също и дишането. Тогава мистър Смит я пренесъл, доколкото разбрах. Преди минута не можех да открия в нея нещо нередно, но след като си легне, ще я прегледам както трябва и тогава ще мога да кажа.

– В нашия клон на фамилията не е имало сърдечни болести, нали знаеш – каза Друсила, която се чувстваше предадена.

– Но тя явно е взела доста от бащината си фамилия, Друсила, ако се съди по телосложението ѝ, така че може да е наследила някой проблем със сърцето оттам. Имала ли е друга подобна атака?

– Не, доколкото знаем – каза Друсила, разбрала, че е смъмрена. –

Проблем със сърцето ли има наистина?

– Честно казано, не знам. Възможно е. – Но в гласа му прозвуча съмнение. – Мисля, че вече мога да вляза и да я прегледам отново.

Миси лежеше със затворени очи в тясното си малко легло, но в мига, когато долови непознатите стъпки на доктор Хърлингфорд, ги отвори, погледна го и необяснимо защо изглеждаше разочарована.

– Е, Миси – каза той, сядайки предпазливо на ръба до нея. – Какво се случи, а?

Друсила и Октавия се въртяха наоколо; той искаше да се махнат, защото усещаше, че присъствието им потиска Миси, но чувството за благоприличие и установените порядки го възпрепятстваха да поиска това.

Откакто Миси беше родена, той я беше виждал два, най-много три пъти, така че знаеше за нея малкото, което бе известно на всички – че е единствената тъмна Хърлингфордовка в историята и че е била обречена да остане стара мома, още преди да навърши десет години.

– Не знам какво се случи – излъга Миси.

– Хайде, хайде, все нещо си спомняш.

– Изведнъж започна да не ми стига въздуха и припаднах, струва ми се.

– Мистър Смит не разказа точно това.

– Тогава той бърка... Къде е мистър Смит? Тук ли е?

– Усети ли някаква болка? – интересуваше се доктор Хърлингфорд, който не бе удовлетворен и не се постара да отговори на въпроса ѝ.

В главата на Миси мина мисълта, че се превръща в хроничен инвалид, прикован в Мисалонги, и тя се ужаси от финансовото бреме, в което щеше да се превърне, от чувството на вина, с което щеше да се събужда всеки ден, обречена да остане в леглото, от невъзможността някога сама да мине покрай долината на път за Байрон и библиотеката... не, това не можеше да се понесе.

– Изобщо никаква болка – заупорства тя.

Доктор Хърлингфорд я погледна, сякаш не ѝ вярваше, но за един Хърлингфорд той беше доста схватлив и много добре си представяше какъв би бил живота на Миси от момента, когато се обявеше, че е сърдечно болна. Затова се отказа да мъчи с повече въпроси бедното Момиче, просто извади старомодния стетоскоп, преслуша сърцето ѝ, което биеше съвсем нормално, както и дробовете ѝ, които бяха чисти.

– Днес е понеделник. Най-добре ще бъде да дойде на преглед при мен в петък – каза той и стана. След това потупа Миси окуражително по

главата и излезе в хола, където Друсила го дебнеше в очакване. – Не мога да открия нищо особено – каза ѝ той. – Бог знае какво точно се е случило, но не и аз! Тя трябва да ме посети в петък, а ако се случи нещо междувременно веднага ме извикайте.

– Няма ли да вземе някакво лекарство?

– Скъпа ми Друсила, как мога да предпиша лекарство срещу неизвестна болест? Много е слаба, но ми изглежда напълно здрава. Оставете я на спокойствие, дайте ѝ да се наспи и нека яде повече здрава храна.

– Трябва ли да остане в леглото до петък?

– Не, не е необходимо. Нека да пази леглото тази вечер, а утре би могла да ѝ позволиш да стане. Дори може да свърши някоя лека работа. Не мисля, че воденето на активен и нормален живот може да ѝ навреди.

Тези думи задоволиха Друсила. Тя изпрати своя чичо-доктор и стъпвайки на пръсти, прекоси антрето до вратата на Мисината стая, откърхна я, видя, че Миси е заспала и се върна в кухнята, където Октавия седеше на масата и се справяше с останалия от доктора чай.

Октавия изглеждаше действително разстроена; необходими ѝ бяха и двете ѝ треперещи ръце, за да поднесе чашата с чай до устните си.

– Чичо Невил не смята, че е нещо сериозно – каза Друсила, докато сядаше тежка – Миси трябва да остане в леглото до довечера, а утре може да стане и да върши лека работа, докато чичо не я види отново в петък.

– О, скъпа! – една голяма бледа сълза се търкулна по голямото бледо лице на Октавия, докато тя гледаше към своите възлести пръсти. – Аз ще поработя в градината, Друсила, но не бих могла да издоя кравата.

– Аз ще я издоя – каза Друсила. Тя сложи ръка на главата ѝ и въздъхна. – Не се притеснявай, сестро, ще се справим някак.

Каква беда! Друсила видя за миг, как нейните скъпоценни двеста лири се стопяват по доктори, болници и лечения. За момента те не ѝ се свидеха; това, което я притесняваше, беше финансовият удар, идващ тъкмо сега, когато смяташе, че е свързала двата края. Само ако не беше вече скроила сивосинята коприна и кафявотютюневия атлаз, още утре можеше да ги върне в магазина на Хърбърт. Можеше ли наистина?

На обед Друсила занесе на Миси голяма купа с говежди бульон и седя до нея, докато тя не го изгълта. След това я оставиха сама. Сега, отпочинала добре след дългия сън, тя можеше да помисли за себе си. За болката и какво можеше да означава тя. За Джон Смит. За бъдещето... Между болката и бъдещето, две пустини на ужасна празнота, Джон Смит ѝ се явяваше като някакво божество. Така тя остави настрана

всякаква мисъл за болката и бъдещето и съсредоточи мислите си единствено върху Джон Смит.

Такъв прекрасен мъж! Интересен! Колко леко я повдигна от земята и я внесе вътре! Каква истинска полза допринесоха наскоро прочетените антикварни книги, които скришом ѝ беше дала Уна, за да разбере най-после, че беше влюбена! Можеше ли да спечели сърцето му? Уви, хората като Алисия можеха да сплетничат и интригантстват, за да постигнат целите си, но Миси не беше от тях. Такива като нея не познаваха достатъчно добре мъжете и ако имаха някаква представа за тях, тя беше само от най-общ характер. Всички мъже бяха недостъпни и дори имаха вид на престъпни типове. Всички мъже имаха правото на избор. Всички мъже имаха мощ. Всички мъже бяха свободни. Всички мъже бяха привилегировани. И вероятно предполагаемите престъпници бяха по-привилегировани от съдбата от хора като клетия малък Уили Хърлингфорд, както си беше защитен от всякакви несгоди и насрещни ветрове, които биха могли да издухат и малката твърдост притежавана от него. Не, тя не вярваше, че Джон Смит е престъпен тип. Уна го познаваше от годините, които беше прекарала в Сидни. А това означаваше, че той се е движил най-малкото по ръба на най-висшето общество. Освен ако въпреки приятелството си със съпруга на Уна да е бил разносвач на лед, хляб или вългища.

О, но той се бе показал толкова добър към нея! Към нея – едно нищожество! Въпреки тази ужасна и плашеща болка, тя бе усетила присъствието му. Почувствала го бе като някаква странна, преминаваща от него към нея сила, отхвърлила като плява мисълта ѝ за смъртта.

Джон Смит, мислеше си тя, ако само бях по-млада и красива, нямаше да имаш по-голям шанс да избягаш от мен, отколкото има малкият Уили да избяга от Алисия. Аз бих те преследвала безпощадно, докато те хвана. Където и да отидеше, аз щях да бъда с теб и щях да те имам. А след като попаднеш в мрежата ми, щях да те обичам и любя толкова силно и хубаво, че ти нямаше да пожелаеш за нищо на света да ме напуснеш.

Джон Смит дойде лично на следващия ден, за да се поинтересува за здравето на Миси, но Друсила не го допусна да влезе и да я види. Това бе само акт на внимание, както Друсила прекрасно разбираше, така че тя му благодари любезно, без излишна учтивост. Застанала на вратата, тя наблюдаваше спокойната му походка по пътеката към външната порта, съпроводена от свободно размахване на ръцете и тананикане на весела мелодия.

– Виж ти! – каза Октавия, излизайки от гостната, където се беше скрила, за да наблюдава Джон Смит през повдигнатото перде. – Ще кажеш ли на Миси, че е идвал?

– Защо? – попита Друсила, изненадана.

– О, добре...

– Скъпа моя Октавия, говориш така, като че ли си чела онези отвратителни романи, които Миси напоследък носи от библиотеката.

– Наистина ли го прави?

Друсила се изсмя.

– Знаеш ли, едва когато видях как Миси се опитва да прикрие заглавията на книгите, си спомних за уговорката ни какъв вид книги може да чете. Все пак това беше преди петнадесет години! Тогава си помислих: защо пък това бедно малко създание да не чете каквито си иска романи? Защо да не се забавлява, така, както аз се забавлявам с музиката?

Друсила великодушно се въздържа да добави, че Октавия си има за развлечение своя ревматизъм. Самата Октавия пък при други обстоятелства щеше да подхвърли гласно от колко много удоволствия е била лишавана, но сега счете за разумно да изостави тази тема. Вместо това тя попита.

– Ще ѝ разрешиш ли да чете любовни романи?

– Не, разбира се! Ако и разреша това, ще ѝ отнеме голяма част от удоволствието, нали разбираш. Фактът, че ги чете свободно ще ѝ помогне да бъде достатъчно безпристрастна, за да види колко са ужасни. – Друсила се намръщи. – Любопитна съм да разбере как Миси е успяла да убеди Ливида да и ги заеме. Но не бих могла да попитам Ливида, без Миси да разбере, а за нищо на света не бих развалила това ѝ удоволствие. В него виждам някакъв зачатък на предизвикателство, което ми дава надежда, че все пак има нещо твърдо в характера ѝ.

Октавия подсмъркна.

– Не виждам нищо похвално в това предизвикателство, което налага тя да бъде непочтена.

Слаб звук, наподобяващ нещо между ръмжене и мяукане, се

изплъзна от устата на Друсила. Тя се засмя, повдигна рамене и се запъти към кухнята.

Сутринта на следващия ден – петък Друсила придружи Миси до лекаря. Двете тръгнаха навреме пеша, топло облечени и естествено в кафяво.

Приемната на лекаря, тъмна мрачна и задушна, беше безлюдна. Госпожа Невил Хърлингфорд, която служеше като медицинска сестра на мъжа си, ги посрещна, отправяйки сърдечни думи към Друсила и отнасяйки се почти безразлично към Миси. Малко по-късно лекарят показа главата си през вратата на кабинета и каза:

– Влез Миси. Не, Друсила, ти остани там и поговори с леля си.

Миси влезе и седна, като неспокойно очакваше думите на лекаря. Той започна направо:

– Не ми се вярва, че само не си могла да дишаш. Би трябвало да си изпитала и болка и аз искам да ми разкажеш всичко подробно, без никакви измислици.

Миси се предаде. Описа му острата болка в лявата си страна, която получаваше при продължително бързо ходене, и внезапния ужасяващ пристъп на жестока болка и задух.

След това той я погледна отново и като въздъхна, каза:

– Не намирам нищо нередно в теб. Когато те прегледах миналия понеделник, нямаше никакви признаци, които да сочат сърдечно заболяване. И днес картината е същата. Съдейки, обаче, по това, което господин Смит ми каза, заключавам, че ти със сигурност си била получила криза. Така че, за да бъдем съвсем сигурни, ще те изпратя при един специалист в Сидни. Ако успея да ти уговоря час, би ли желала да отидеш заедно с Алисия при нейното ежеседмично посещение в града? Така ще спестиш едно пътуване на майка ти.

Имаше ли някакво трепване на разбирателство в очите му? Миси не беше сигурна, но въпреки това тя го погледна с благодарност.

– Благодаря, ще се радвам да отида с Алисия.

Петъкът се оказа наистина хубав ден, защото следобед Уна приситгна в Мисалонги с едноместната двуколка на Ливила, носейки половин дузина романчета дискретно опаковани в обикновена кафява хартия.

– Не знаех, че си болна. Госпожа Невил Хърлингфорд ми го съобщи днес сутринта в библиотеката – каза тя, сядайки в гостната, където

беше въведена от Октавия, която беше смяна от елегантността ѝ и непринуденото ѝ държане.

Нито Друсила, нито Октавия оставиха двете млади жени да си поговорят насаме, не защото преднамерено искаха да развалят взаимното им удоволствие, а защото винаги бяха жадни за компания, особено ако тя представляваше съвсем нова, непозната личност. А с какво прекрасно лице бе тя в случая! Макар да не бе така красива като Алисия – това бе нелоялна мисъл – и двете смятаха, че е по-привлекателна от нея. Особено доволна от посещението ѝ беше Друсила, тъй като то даваше отговор на спорния въпрос по какъв начин Миси успяваше да заема въпросните романи от библиотеката.

– Благодаря за книгите – каза Миси, усмихвайки се на приятелката си. – Тази, която донесох вкъщи миналия понеделник, е почти износена от четене.

– Харесва ли ти? – попита Уна.

– О, много! – И това беше самата истина. Сцената с умиращата героиня със слабо сърце се беше появила в най-подходящия момент от живота на Миси. Естествено, героинята всъщност беше успяла да умре в ръцете на любимия си, докато тя, Миси има късмета само *почти* да умре в ръцете на своя.

Държането на Уна беше съвършено. Докато хапваше от домашните бисквити и пиеше чая си, тя беше успяла да спечели напълно Друсила и Октавия. обстоятелството, че нямаха какво друго да ѝ предложат, отначало ги смущаваше, но постепенно начинът, по който тя уважи презрениите бисквити, ги накара да повярват, че именно това е, което един гост наистина харесва и предпочита.

– О, как са ми омръзнали тортите с крем и кифлите с аспержи! – възкликна Уна, усмихвайки се с подкупващ ефект върху домакините си. – Колко умно и мило от ваша страна! Тези малки бисквитки са много вкусни и по-полезни за храносмилането ми! Повечето от домакините в Байрон обсипват човек с море от конфитюр и крем, и когато си гост, разбира се, е невъзможно да се откажеш от сладкишите, без да ги обидиш.

– Каква прекрасна личност! – каза Друсила, след като Уна си беше отишла.

– Очарователна е – съгласи се Октавия.

Тя може да ни посети отново – каза Друсила на Миси.

– По всяко време – каза Октавия, чието дело бяха бисквитите.

В неделя след обяд Миси съобщи, че няма да чете и вместо това ще излезе на разходка из пустошта. Така спокоен и решителен бе тонът ѝ, че за момент майка ѝ зяпна в недоумение.

– На разходка? – запита тя най-после. – В пустошта? Категорично не! Не знаеш кого можеш да срещнеш там.

– Никога няма да срещна – каза Миси търпеливо. – Никога не е имало нападатели на жени и извратени типове в Байрон.

Октавия се нахвърли върху нея:

– Откъде можеш да знаеш, че никога не е имало агресивни типове, мадам? Трябва да проявяваш поне малко предпазливост. Никога не забравяй това! Ако такъв човек се навърта наоколо, той няма да може да нападне никого, защото ние, Хърлингфордски, пазим момичетата си у дома, където и ти би трябвало да бъдеш.

– Ако толкова настояваш на своето, то тогава аз бих могла да те придружа – каза Друсила с тон на мъченица.

Миси се изсмя.

– О, мамо! Да дойдеш с мен, след като си толкова заета? Не, излизам сама и точка!

И тя излезе от къщи без палто и без шал, които да я предпазват от вятъра.

Друсила и Октавия се спогледаха.

– Да се надяваме, че не си е изгубила ума – каза Октавия тъжно.

Ако и да си помисли същото, Друсила каза с твърд тон:

– Най-малкото, не можеш да наречеш това предизвикателна непочтеност.

Междувременно Миси излезе от градината, зави наляво вместо надясно и тръгна надолу, където „Гордън Роуд“ се губеше в два едва забележими коловоза, криволичещи напред към сърцето на пущинака. Тя хвърли поглед назад, за да се увери, че никой не я следва. Вратата на Мисалонги беше плътно затворена.

Все още беше светъл ден и слънчевите лъчи, макар и прецеждани от клоните на дърветата, бяха топли. Тук, на върха на хребета, храсталакът не беше гъст, тъй като пръстта беше оскъдна и каквото и да растеше, трябваше да се захваща с усилие към песъчливо-скалната почва. Евкалиптите и ангофорите бяха ниски, хилави и недорасли. Пролетта беше дошла. Дори горе, в Сините планини, тя дойде рано и два-три по-топли дни бяха достатъчни, за да накарат малките жълти и пухкави цветове на

австралийската акация да се разпукнат.

От дясната ѝ страна, проблясвайки между дърветата, се разстилаше долината. Там някъде трябваше да бъде къщата на Джон Смит, ако той изобщо имаше къща. Вчерашната редовна съботна визита на майка ѝ у леля Аврелия не успя да ѝ донесе допълнителна информация относно Джон Смит, освен клюката, че бил наел една строителна фирма от Сидни да му построи огромна къща от на място издялан камък в подножието на скалите. В Мисалонги не повярваха много-много на този слух, тъй като единственият път, който биха могли да използват строителите, минаваше покрай тях. Освен това леля Аврелия имаше далеч по-важни грижи от Джон Смит – изглежда, че висшите сфери на „Байрон Ботъл Къмпани“ бяха крайно обезпокоени от някакво мистериозно движение на техните акции.

Миси не очакваше да срещне Джон Смит на върха на хребета, тъй като беше неделя. Тя реши да открие откъде минава пътя за неговото имение отгатак края на долината. Когато най-сетне, препъвайки се, успя да стигне до мястото, тя видя какво се крие зад строителната площадка: едно гигантско свлачище беше разпръснало речни камъни и отломки от скали под формата на рампа от подножието до върха на скалата, като по този начин беше смекчило стръмността на прага. Заставайки в началото на пътя, тя успя да му хвърли един бегъл поглед. Той се извиваше наляво и надясно в поредица от завои, спускането по които изглеждаше опасно, но не и невъзможно за каруца като тази на Джон Смит.

Все пак тя беше твърде смутена, за да рискува да слезе надолу, не от страх, че може да падне, а от страх, че може да попадне в леговището на Джон Смит. Вместо това тя кривна по една тясна пътека, която по всяка вероятност беше прокарана от отиващите на водопой животни. И наистина, след известно време звукът от течаща вода постепенно започна да заглушава вездесъщия звук, който издаваха каучуковите дървета, сякаш си говореха по един морен и плачевен начин в спокойния ден. Шумът на водата се чуваше все по-силно и по-силно, докато се превърна в смущаващ рев. Тогава тя достигна до потока; той не ѝ даде никакъв отговор, защото въпреки че беше доста дълбок и широк, се спускаше между обраслите с папрат брегове, без да срещне никакво препятствие. И все пак се чуваше рев на бурно течаща вода.

Потънала в омаята на своите мечти тя сви надясно и проследи реката. Слънцето се отразяваше от водната повърхност под формата на хиляди и хиляди искри от светлина, от листата на папратите се отцеждаха мънички капчици, водни кончета с крилца, обагрени във всички цветове

на дъгата, се рееха във въздуха и бляскави папагали прелитаха от дърво на дърво по двата бряга на реката.

Изведнъж реката изчезна. Просто пропадна в нищото, образувайки един леко заоблен ръб. Онемяла, Миси се дръпна бързо назад; най-накрая беше разбрала откъде идва този шум. Тя беше стигнала до началото на долината и единственото място, откъдето потокът, който я беше издълбал, можеше да влезе в нея, спускайки се надолу, надолу, надолу. Слизайки внимателно по стръмния бряг в протежение на четвърт миля, тя стигна до мястото, откъдето огромната канара се издигаше величествено над останалите скали. Там, вдясно от канарата, тя поседна на ръба, клатейки краката си в бездната, и погледна със страхопочитание към водопада. Оттам не можеше да се види дъното на пропастта. Виждаха се само красивите преплетени струи вода, които летяха надолу през ветровития въздух, дъгата, която се открояваше на фона на обраслите с мъх скали, а хладната и влажна въздишка, която издаваше водата, падайки надолу, звучеше като вик за помощ.

Няколко часа изтекоха така бързо, както течеше и водата в потока. Слънцето напусна тази част от хълма и тя потрепери от хлад. Беше време да се връща в Мисалонги.

Когато пътеката, по която вървеше, се вля в пътя, водещ към долината на Джон Смит, Миси се срещна със самия него. Той идваше с каруцата си откъм Байрон и тя с учудване забеляза, че колата беше натоварена с инструменти, шайги, чували и всякакви машинарии. Някъде трябваше да има отворен в неделя магазин!

Той дръпна рязко поводите и скочи от каруцата, като се усмихваше широко.

– Здравей! – каза. – По-добре ли се чувстваш сега?

– Да, благодаря.

– Радвам се, че успях да те видя така, защото вече бях започнал да се чудя, дали си още между живите. Майка ти ме увери, че си добре, когато се отбих у вас, но не ми позволи да се убедя със собствените си очи.

– Ти си идвал да видиш как съм?

– Да, миналия вторник.

– О, благодаря ти за това – каза тя с жар. Той повдигна вежди, но не се осмели да каже нещо повече. Вместо това, остави колата си там, където беше, и тръгна заедно с нея към Мисалонги.

– Предполагам, че ти няма нищо сериозно – продума той, след като бяха походили известно време, без да си поговорят.

– Не знам – каза Миси, усещайки съжалението и съчувствието, които се излъчваха от здравето му същество. – Ще трябва да се посъветвам спешно с един лекар в Сидни. Специалист по сърдечни болести доколкото разбрах. – Господи, защо ли изрече всичко това го този начин?

– О – каза той объркано.

– Къде точно живеете, господин Смит? – попита тя, променяйки темата на разговора.

– По-нататък, в посоката, от която ти идваше, има един водопад – каза той без никаква резервираност и с такъв нежен глас, който подсказва на Миси, че вече я смята за близка приятелка. Дали това се дължеше на разклатеното ѝ здраве или затова, че тя имаше тъй безобиден вид? – Има една стара дърварска колиба близо до долния край на водопада, където пребивавам в момента, но започвам да строя къща по-близо, до самия водопад; от каменни блокове, които ще бъдат издялани на самото място. Току-що бях в Сидни, за да наема машина, която ще ми докара една голяма резачка. По този начин ще мога да обработвам каменните блокове много по-добре и много по-бързо, а също така и дървения материал.

Тя притвори очите си и несъзнателно въздъхна дълбоко.

– О, как ти завиждам!

Той се вторачи в нея с любопитство.

– Странно е да чуя това от устата на една жена.

Миси отвори очите си.

– Така ли?

– Жените не обичат да бъдат лишавани от магазините, къщите си и от компанията на другите жени – Гласът му беше рязък.

– Донякъде си прав – каза тя замислено, – но в този смисъл аз не се считам за жена, така че аз ти завиждам. Мястото, свободата, изолацията – о, аз мечтая за тях!

Вече се виждаше края на пътя, а така също и овехтелия червен ламинен покрив на Мисалонги.

– Всичко ли пазаруваш от Сидни? – запитва тя, само за да каже нещо, като същевременно обвиняваше себе си за глупавия въпрос – та нали за първи път го беше срещнала в магазина на чичо Максвел!

– Да, когато ми възможно – отговори той, като явно не я свързваше с магазина на чичо Максвел, – но превозването на огромни товари чак горе, до планините е много дълго, а аз притежавам само един впряг коне. Несъмнено за байрончани предпочитаното място за пазаруване е Сидни. Впрочем никога не съм попадал на място, което е толкова

претъпкано с хора, дето си тикат носа навсякъде, както Байрон.

Миси се усмихна.

– Опитай се да не ги обвиняваш толкова строго, господин Смит. Това е само защото си нов за тях, а и заради това, че им открадна нещо, което те винаги са смятали за тяхна изключителна собственост, даже ако те самите никога не са мислили за нея или са я искали.

Той избухна в смях, очевидно зарадван от това, че тя повдигна въпроса.

– Имаш предвид моята долина? Те можеха да я купят. Продажбата не беше тайна; тя бе отдавна обявена във вестниците в Сидни, както и във вестника на Катуумба. Просто те не са толкова хитри за колкото се мислят, това е всичко.

– Сигурно се чувстваш като цар, там долу.

– Да, госпожице Райт. – Той ѝ се усмихна, нахлупи на главата си смачкана шапка и се отдалечи.

Миси извървя останалата част от пътя сама и стигна до дома си точно навреме, за да издои кравата. Нито Друсила, нито Октавия поискаха обяснение за разходката ѝ из пустошта. Друсила, защото беше подоволна от проявата на независимост, отколкото от тревогата по нейното излизане. А Октавия защото беше напълно убедена, че умствените процеси на Миси са засегнати от нещо, което я измъчваше.

В действителност, когато около четири часа нямаше никакъв признак от Миси, двете дами, останали сами в Мисалонги, се спречкаха. Октавия смяташе, че трябва да се уведоми полицията.

– Не, не, не! – каза Друсила доста бурно.

– Но ние трябва да съобщим в полицията, Друсила. Разсъдъкът ѝ е засегнат. Зная, сигурна съм. Кога през целия си живот се е държала така?

– Мисля, че откакто получи тази криза, сестро, и не се срамувам да ти кажа, когато господин Смит я внесе вкъщи, аз бях ужасена от мисълта, че мога да я загубя по един толкова несправедлив и нелеп начин. Никога не съм била по-доволна от мига, когато чичо Невил ми каза, че според него няма нищо сериозно. Тогава започнах да се питам: какво щеше да стане, ако аз бях на нейно място? Октавия, ние трябва да насърчаваме Меси да бъде независима от нас! Не е нейна вината, че Бог не я е дарил с външност като тази на Алисия или с моя силен характер. А и проявата на този мой характер не е оказало никакво влияние върху Миси. Аз взимам решения за всичко, а нейната природа е да се съгласява без много шум. Така че аз доста дълго време съм вземала решения вместо нея. Това не може да продължава повече.

– Глупости! – озъби се Октавия. – Момичето няма разум! Обувка вместо ботуши! Любовни романи! Разходки из пущинаците! Моето мнение е, че ти трябва да бъдеш по-строга за в бъдеще.

Друсила въздъхна.

– Когато бяхме млади, Октавия, ние носехме обувки. Баща ни беше много сърдечен човек, от нищо не ни е лишавал. Возехме се във файтон, имахме достатъчно джобни пари. И оттогава насам, без значение колко жесток е бил живота ни, ти и аз, гледайки назад, можем да си спомним удоволствието от красиви обувки, красиви рокли, приеми и веселие. Докато Миси никога не е носила хубави обувки или красива рокля. Не порицавам себе си, защото аз не съм виновна за това, но като си помислих, че тя може да умре – е, добре, реших да ѝ дам всичко, което пожелае, докато мога да си го позволя, разбира се. Обувки не бих могла да ѝ осигуря, особено ако се наложи да плащам големи сметки за лекари. Но ако

тя желае да се разхожда из пущинака или да чете романи – може, защо не!

– Глупости, глупости, глупости! Трябва да се държиш както досега. Миси се нуждае от твърд наставник.

И Друсила не успя да я отмести от тази ѝ гледна точка.

Неподозирайки нищо за душевните терзания на майка си, Миси реши, че ще бъде по-добре след вечеря да не чете някоя от новите книги, а вместо това да поплете.

– Лельо Октавия – каза тя, разпервайки пръсти, – с колко дантела смяташ да украсиш новата си рокля? Смяташ ли, че това ще бъде достатъчно? Мога лесно да ти оплета още, но трябва да знам отсега.

Октавия подаде топчестата си ръка и Миси натрупа куп дантели в нея, като остави леля си да ги подреди сама в скута си.

– О, Миси, колко са красиви! – задъхваше се Октавия от благоговение. – Погледни, Друсила!

Друсила дръпна едно парче от полата на сестра си и го повдигна към слабата светлина.

– Да, красиво е. Ти се усъвършенстваш, мила Миси, трябва да го призная.

– А – каза Миси мрачно – това е така, защото най-последно се научих да разплитам обърканите нишка, когато се налага.

За момент и двете възрастни жени изглеждаха напълно стъписани. Октавия хвърли многозначителен поглед към Друсила и леко поклати глава. Друсила не ѝ обърна внимание.

– Точно така – каза тя величествено.

В стремежа си да се издокара за сватбата на Алисия Октавия изхвърли от съзнанието си мислите за нервния срив на Миси.

– Достатъчна ли е тази дантела, Друсила? – попита тя тревожно.

– Виж, за това, което първоначално бях решила да направим, е достатъчно, но сега ми дойде по-добра идея. Предлагам да зашием от същата тази дантела и около подгъва на полата, толкова е модерно! Миси, би ли изплела още малко дантела? Бъди искрена, ще можеш или не?

Сега Миси изглеждаше стъписана. През целия си живот майка ѝ никога не беше отстъпвала, нито се беше замисляла дали изискванията ѝ не са прекалени. Но, разбира се! Причината бе сърдечната ѝ криза. Колко изумително!

– Нямам нищо против – каза тя бързо. Октавия сияеше.

– О, благодаря ти! – Лицето ѝ доби състрадателно изражение. – Ако можеш само да ти помогна с шева. Толкова много работа ти се насъбра,

Друсила.

Друсила погледна към парчето лилав креп в скута си и въздъхна.

– Не се тревожи, Октавия. Миси ще ми помогне с дребните неща като илици, подгъви, цепки и джобове, но признавам, че би било чудесно, ако имахме шевна машина „Сингер“.

Затова, разбира се, не можеше и дума да става. Жените от Мисалонги шиеха дрехите си по старомоден и труден начин – всеки инч се шиеше на ръка. Друсила кроеше и правеше главния шев, Миси довършваше дребните подробности, докато Октавия не можеше да се справи даже и с такъв инструмент като иглата.

– Толкова много съжалявам, че твоята рокля трябва да бъде кафява, Миси – каза Друсила, като погледна дъщеря си умоляващо, – но материята е прекрасна. Ще стане много хубава; почакай и ще видиш. Би ли желала да ѝ зашием малко мъниста?

– И по този начин да ѝ развалим фасона? Мамо, ти я скрои идеално и линията, която си ѝ дала, не се нуждае от никакви украшения – каза Миси.

През нощта, лежейки на тъмно в леглото си, Миси си припомни подробностите от най-прекрасният следобед, който беше прекарала през своя живот. Той не само ѝ бе казал здравей, но и бе слязъл от колата си и бе повървял с нея, бърборейки си по-скоро като с приятел, отколкото като с някакъв член на досадната банда, наречена Хърлингфордски. Колко добре изглеждаше той! Груб, но хубав. Миришеше не на спарена пот, както много от така почитените мъже от рода Хърлингфорд, а излъчваше сладък мирис на скъп сапун. Тя го разпозна веднага. Когато жените от Мисалонги получаваха такъв сапун под формата на рядък подарък, те не го използваша за телата си (сапунът „Сънлайт“ беше достатъчно добър за тази цел), а го слагаха между гънките на дрехите си в чекмеджетата. А ръцете му, ако и да бяха задебелели от труд, бяха чисти даже и под ноктите. Косата му също беше безупречна – никаква следа от помада или мазнина, само здравия и естествен блясък, който човек може да види по козината на току-що изблизал се котарак. Горделив и добросъвестен мъж беше Джон Смит.

Най-много харесваше очите му. Те бяха тъй полупрозрачни златисто-кафяви и тъй засмени! Тя не можеше и никога не би могла да повярва на всички онези приказки за него, намекващи за безчестие и нязост. Напротив, би могла да заложи живота си затова, че той е вътрешно

честен и готов страстно да брани етичните си принципи. Тя виждаше в негово лице един човек, който би могъл да извърши дори и убийство, ако бъде предизвикан извън границите на търпимото, но не и като човек, който лъже или краде.

О, Джон Смит, обичам те! От все сърце ти благодаря, защото си идвал до Мисалонги, за да разбереш как съм.

Оставаше само един месец до сватбата на Алисия. Дните се низеха един след друг, приближавайки се до деня на най-съвършената изява на нейното продължително и великолепно разцъфване. Алисия възнамеряваше да се наслаждава до насита даже и през този последен тръпен месец. Датата бе предварително определена още преди осемнадесет месеца. И през ум не ѝ минаваше да се запита какво ще бъде времето или какъв ще бъде сезонът този път. Въпреки че пролетите обикновено закъсняваха в Сините планини или пък бяха влажни и ветровити, със сигурност можеше да се каже, че тази пролет се подчини на прищявката на Алисия и идваше на крилата на прелетните птички с цялата си райска нега.

– Не би могло да бъде и другояче – каза Аврелия на Друсила, като една нотка в гласа ѝ подсказваше, че майката на Алисия би била доволна, ако поне веднъж плановете на дъщеря ѝ се объркат.

Прегледът на Миси при специалиста в Сидни беше насрочен за една седмица по-късно, отколкото се очакваше. Това беше добре дошло за Миси. Във вторник, който беше предложен от доктор Хърлингфорд за преглед в Сидни, Алисия не можеше да направи обичайното си ежеседмично пътуване до града. За четвъртъка през тази седмица Алисия беше обявила сватбеното си парти, приготвленията за което изместваха всяка друга дейност, дори търговията с шапки. Това сватбено парти не беше скромен прием, съпроводен преди всичко от непретенциозни кухненски подаръци и момински брътвежи. То бе официален прием за жените от всички възрасти, роднини на Алисия. Това бе случаят, при който всяка от тях щеше да има възможността да види и разбере какво се очакваше от нейна страна за Великия Ден. По време на празненството Алисия възнамеряваше да съобщи имената на шаферките си и да покаже моделите и платовете за сватбеното тържество и църковния декор.

Единственото разочарование дойде от бащата и братята на Алисия, които с безцеремонна досада, непозната дотогава, отблъснаха опитите ѝ да ги включат в приготвленията.

– О, за Бога, Алисия, махай се! – отсече баща ѝ с такъв гняв в гласа си, какъвто тя не си спомняше. – Направи си своето жалко сватбено парти, но нас ни остави настрана. Има случаи, когато женските работи са прекалено досадни и този е един от тях.

– Добре! – отсече обидено Алисия и отиде да се оплаче на майка си.

– Страхувам се, че трябва да се държим много внимателно в настоящия момент, скъпа – каза Аврелия загрижено.

– Какво за Бога е станало?

– Не знам нищо, освен, че става нещо с акциите на „Байрон Ботъл Къмпани“. Доколкото разбрах, започнали са да изчезват.

– Глупости! – каза Алисия. – Акциите не могат да изчезнат.

– Извън семейството. Това е което имам предвид – поправи се Аврелия неопределено. – О, това ми е съвсем чуждо, нямам глава за бизнес.

– Уили нищо не ми е споменавал.

– Уили може би все още не знае, скъпа. Той все още не е имал много работа в компанията, нали? Та той току-що завърши университета.

Алисия загърби тези отегчителни делови проблеми и отиде да даде нареждане на икономата да допуска само женската прислуга пред къщата, тъй като това парти беше само за дами.

Разбира се, Друсила дойде заедно с Миси. Бедната Октавия, която умираше от желание да дойде, беше принудена да остане вкъщи, облечена с най-хубавите си дрехи, тъй като в последния момент Аврелия беше забравила да изпрати превоз за дамите от Мисалонги. Друсила носеше своята кафява рипсена копринена рокля с щастливото съзнание, че няма да и се наложи да се показва в този измъчен и верен костюм на самата сватба. Миси пък беше облечена в кафявата си ленена рокля. На главата си беше сложила старата моряшка шапка, която беше принудена да носи през последните петнадесет години, във всички случаи, когато носенето на шапка беше наложително, включително и за черква всяка неделя. Нови шапки се очакваха за сватбата, макар и да не бяха за жалост от магазина „Chez Chapeau Alicia“; част от тях бяха вече закупени от магазина на чичо Хърбърт, а последните поправки по тях щяха да бъдат извършени в Мисалонги.

Алисия изглеждаше очарователно в рокля от нежно оранжеворозов креп, украсена с лавандулово синя бродерия и с огромен букет от лавандулово сини копринени цветя върху едното ѝ рамо. О, помисли си Миси, как бих желала поне само веднъж да мога да нося такава рокля! Бих могла да понеса добре този оранжеворозов цвят, със сигурност бих

могла! Мога също така да издържа успешно и онзи отенък в синьо, който е почти бледоморав.

Повече от сто жени бяха поканени на партито. Те се скитаха на групи из къщата, отбелязвайки някои по известни лица и надавайки ухо на различни клюки.

Някъде към четири часа всички се настаниха в балната зала като кокошки в кокошарник. Там се сервираха огромни кифли с конфитюр и крем, петифури, сандвичи с краставица, еклери, кифлички със сметана и разкошен Наполеонов сладкиш. Имаше и богат избор на чайове – „Дарджилинг“, „Ърл Грей“, „Лапсанг Сучонг“ и жасминов чай.

Жените от рода Хърлингфорд по традиция бяха руси, високи и неспособни да проведат искрен разговор. Гледайки групичките наоколо и слушайки техните брътвежи, Миси осъзна за себе си една истина. Това беше първото събитие от този род, на което тя беше поканена. Вероятно защото би било невежливо, ако не беше сред гостите, след като повечето от тях бяха по-далечни роднини от нея. Внушителното женско присъствие на Хърлингфордови на неделните църковни служби сякаш някак се разводняваше от почти еднаквото по количество мъжко присъствие. Но тук, в балния салон на леля Аврелия женският род беше компактен и преобладаващ.

Из въздуха се носеха множество правилно съгласувани причастия, съставни инфинитиви и много други словесни деликатеси, повечето от които излезли от мода преди около петдесет години. Под великолепния и щедър покрив на Аврелия никой не смееше да каже: „не мога“, „не бих“ или „не искам“. Миси забеляза, че тук тя беше буквално единствената чернокоса жена. Нейната черна коса изглеждаше като буца въглища върху снежно бяло поле. Чак сега разбра защо майка ѝ я беше инструктирала да не си сваля шапката. Очевидно, дори когато се женеха във от фамилията клан, мъжете и жените от него си подбираха руси партньори. В действителност собственият ѝ баща беше много рус, но неговият дядо, според думите на Друсила, е бил тъмен като даго. (По онова време този термин е бил общоприет и допустим.)

– Скъпи Августа и Антония, това се дължи на саксонската черта у нас! – изписка Друсила на сестрите си, които не виждаше често.

Аврелия се беше отдала изключително на лейди Били, която се бе лишила от конете си за този следобед, разбира се не без горък протест. Лейди Били седеше с голямо безразличие към околните, тъй като нямаше собствени дъщери и не изпитваше никакъв интерес към жените. Скупчени на едно място, те я плашеха и разстройваха, а най-голямата

печал в живота ѝ беше завоюването на Алисия Маршал като перспективна снаха. Необезсърчена от факта, че се опитва да воюва сама срещу много хора, лейди Били гласно се бе противопоставила на годежа на малкия Уили с втората му братовчедка Алисия, заявявайки, че те не си подхождат като двойка и че ще имат слабо поколение. Обаче сър Уилям (наричан Били) се отнесе грубо към жена си, както и се отнасяше към всички останали. Той винаги беше харесвал Алисия и се блазнеше от мисълта, че ще може да вижда лъскавата ѝ светлоруса коса и прекрасното ѝ лице всяка вечер на масата за хранене. Беше решено, че младоженците ще прекарат първите няколко месеца след сватбата си в имението Хърлингфорд при сър Уилям и жена му. Сватбеният подарък от сър Уилям беше десет акра първокласна земя, но къщата върху нея все още не беше довършена.

Останала сама, Миси се огледа наоколо за Уна. Тя откри леля Ливила, но не и Уна. Колко странно!

– Не виждам Уна да е тук днес – каза Миси на Алисия, когато това очарователно същество се мерна пред погледа ѝ със светла, очарователна и великодушна усмивка.

– Кого не виждаш? – попита Алисия, като се спря.

– Уна, братовчедката на леля Ливила; тя работи в библиотеката.

– Глупавичката ми, няма такава жена с фамилия Хърлингфорд в целия Байрон – каза Алисия, за която се знаеше, че не беше прочела и една книга през живота си. След това отмина, за да продължи да разпростира своето великолепно присъствие върху гостите като пласт конфитюр върху училищен пудинг.

В този момент на Миси ѝ просветна. Разбира се! Уна беше *разведена*. Непростим грях! Леля Ливила се беше погрижила да осигури покрив над главата ѝ и толкова. Инстинктът ѝ не би позволил да допусне тази своя братовчедка до Байронското общество. Изглежда, че леля Ливила беше решила въобще да не споменава за Уна. Самата Уна беше споменала за това на Миси. В редките случаи, когато Миси се срещаше с леля Ливила в библиотеката, никога не бе станало дума за Уна, а и Миси, която се страхуваше от леля Ливила, също избягваше да споменава името ѝ.

Друсил се суетеше, влачейки със себе си своята сестра Корнелия.

– О, нали е разкошно? – попита тя с тон на възхищение.

– Твърде разкошно – отвърна Миси, просвайки се на канапето, което беше открила зад една огромна палма, посадена в саксия. Друсил се и Корнелия седнаха също, преситени от голямото изобилие на закуски,

които бюфетът предлагаше.

– Толкова с мила, толкова е внимателна! Скъпата Алисия! – бърбореше Корнелия, която смяташе за голяма привилегия това да работи за оскъдна заплата като продавачка в магазина на Алисия. Тя нямаше никаква представа колко цинично злоупотребява Алисия с нейната признателност и преданост. Преди Алисия да открие магазина си за шапки, Корнелия работеше в магазина на брат си Хърбърт, в отдела за поправки, така че сравнението представляваше благодатна база за нейните илюзии. Хърбърт беше толкова стиснат, че Алисия и изглеждайте прекалено щедра. По същия начин както Октавия и със същия резултат Корнелия беше продала къщата си и пет акра земя на Хърбърт. Беше постъпила така, за да помогне на сестра си Джулия да изплати малката чайна, която беше купила от Хърбърт.

– Тихо! – въздъхна Друсила. – Ще говори Алисия.

Алисия говореше с поруменели страни и искрящи като аквамарин очи. Имената на десетте шаферки, които тя съобщи, бяха посрещнати с викове и ръкопляскания. Главната шаферка направо припадна и се наложи да бъде свестявана с амоняк. Според Алисия роклите на нейните придружителки трябваше да бъдат разпределени в пет нюанса на розовия цвят – от най-бледорозово до тъмноцикламено. Така че, когато облечената в бяло булка застане пред олтара, да бъде заобиколена от двете си страни от по пет шаферки, облечени в рокли в преливащи розови цветове.

– Ние почти всички сме еднакво високи, много руси и с почти еднакви фигури – обясняваше Алисия. – Смятам, че ефектът ще бъде забележителен.

– Не е ли това една брилянтна идея? – прошепна леля Корнелия, която като привилегирована беше взела участие в планирането на сватбеното тържество. – Шлейфът на Алисия ще бъде от аленсова дантела, дълъг двадесет фута и скроен като пълен кръг!

– Великолепно – въздъхна Друсила, спомняйки си, че шлейфът на нейната собствена сватба също беше от Дантела, при това и по-дълъг, което реши да премълчи.

– Забелязвам, че Алисия е подбрала само моми – Каза Миси, чиято остра болка беше започнала да я измъчва, още докато изминаваха седемте мили от Мисалонги, а сега вече се и усилваше. Да напусне стаята беше невъзможно, а не можеше и да седи мирно и тихо нито миг повече. За да не мисли за болката си, тя започна да говори. – Много правоверно от нейна страна, но аз съм със сигурност мома, а не бях избрана.

– Шшт! – изсъска Друсила.

– Скъпа малка Миси, ти си твърде ниска и твърде тъмна – измърмори Корнелия съчувствено.

– Аз съм висока метър и петдесет и пет, без обувки – каза Миси, без да понижава глас. – Само някой от Хърлингфордови може да каже, че съм ниска.

– Шшт! – изсъска Друсила отново. Междувременно Алисия беше преминала на въпроса за цветята, като информираше смаяната си аудитория, че всеки букет ще се състои от дванадесет розови орхидеи, които сякаш да пристигнат замразени с влака от Бризбейн.

– Орхидеи! Колко подчертано вулгарно! – каза Миси на висок глас.

– Шшт! – направо отчаяно каза Друсила.

В този момент Алисия замлъкна, изстреляла патроните си.

– Човек ще рече, че тя от щастие показва всичко предварително – каза Миси, без да се обръща определено към някого, – но предполагам, че си мисли, че ако не го направи, половината от детайлите, с които се фука, ще останат незабелязани.

Алисия се спусна към тях, смеейки се, със светнало лице и ръце, отрупани с модели на булчински рокли и мостри плат.

– Колко жалко, че си така тъмна и ниска, Миси – каза тя много любезно. – Бих желала да те покания, но ти сама разбираш, че не си много подходяща за шаферка.

– Да, жалко, че ти не си тъмнокоса и ниска – каза Миси също така любезно. – Смятам, че ще бледнееш, заобиколена от подобни на теб по ръст и цвят шаферки и от това постепенно преливане на розови тонове.

Алисия, Друсила и Корнелия зяпнаха от изненада.

Миси стана бавно, като се опитваше да оправи гънките на кафявата си ленена рокля.

– Мисля да си ходя вече – каза тя жизнерадостно. – Много хубаво парти беше, Алисия, но напълно лишено от вкус. Защо навсякъде се сервират едни и същи буламачи? Аз бих предпочела един хубав сандвич с яйце и къри, просто за разнообразие.

И Миси напусна, преди слушателките ѝ да могат да възстановят нормалното си дишане. Когато това стана, Друсила беше принудена да скрие усмивката си и да се направи, че не чува настояванията на Алисия Миси да бъде върната, за да ѝ се извини. Така ѝ се падаше на Алисия! Защо не можеше да бъде мила поне веднъж и да включи бедната Миси в прекрасната си сватбена свита? Колко чудно! Анализът на Миси беше точен. Алисия щеше да бледнее всред розови и бели панделки, букети и

знаменца, с които смяташе да украси черквата.

Ужасната болка настигна Миси точно пред вратата на „Mon Repos“. Решавайки, че би трябвало да умре на по-пристойно място, Миси напусна покритата с чакъл алея и хукна към другата страна на къщата. Градината на леля Аврелия не беше подходяща, за да се скрие някой в нея. Най-близкото удобно скривалище бе един рододендронов храст под прозореца на къщата. Миси успя да се провре в средата му и остана полуседнала, полулегнала, с гръб, опрян в червените тухли. Болката беше непоносима, но трябваше да издържи. Тя затвори очи и се помоли да не умре, преди да е попаднала в ръцете на Джон Смит, също както момичето от романа „Неспокойно сърце“. Колко угнетително щеше да бъде, ако я намерят бездиханна и вкочанена в рододендроновия храст на леля Аврелия!

Но не умря. След малко болката започна да отминава и тя се размърда. Наблизо се чуваха гласове. Клоните на рододендрона бяха оголени от есента и на Миси не ѝ се искаше някой от хората, чиито гласове чуваше, да я види, след като завие на ъгъла. Затова тя се претъркулна на коленете си и се опита да се изправи. Тогава разбра, че гласовете идваха от прозореца над главата ѝ.

– Виждали ли сте някъде по-чудовишна шапка? – попита глас, в който Миси разпозна най-малката дъщеря на леля Августа – Лавиния. Тя, разбира се, беше една от шаферките.

– Твърде често – в черквата, всяка неделя, за да бъде по-точна – каза Алисия с нисък, приглушен глас, – въпреки че смятам съществуването под шапката за по-чудовишно.

– Тя е повлекана – обади се трети глас, принадлежащ на главната шаферка Марсия, дъщеря на лели Антония. – Наистина, Алисия, малко е да я наречеш чудовище. Нищожество би подходило повече за Миси Райт, но съгласна съм, че шапката ѝ е наистина чудовишна.

– Права си – съгласи се Алисия, която все още беше замаяна от неочаквания удар, получен от думите на Миси. Алисия чувстваше, че не е права, както и че никога няма да може да изпита очакваното удоволствие от сватбеното си тържество. Миси беше забила щипа с много по-голямо умение, отколкото самата тя предполагаше.

– Все едно ли ти е какво мисли Миси? – попита Порсия – по-далечна нейна братовчедка.

– Страхувам се, не дотолкова, доколкото майка ѝ е любимата сестра на мама – заяви Алисия със звънлив глас. – Не знам защо мама продължава да съжалява толкова много леля Друси, но аз вече оставих

надеждата да я отуча от това. Смело мога да кажа, че мамината благотворителност е похвална, но аз гледам никога да не съм вкъщи събота сутрин, когато леля Друсилка идва да се тъпче с мамините пасти. Господи, как яде тази жена! Мама поръчва на готвачката да прави по две дюзини от вълшебните пасти и след като леля Друсилка си отиде, пастите са изчезнали до една. – Алисия издаде звук, наподобяващ смях. – Това се разказва като виц вкъщи, а даже и сред прислугата.

– Е, добре, те са ужасно бедни, нали? – попита Лавиния, която беше много добра по история в училището и за да се изтъкне каза: – Винаги съм се чудила как френското простолудие е гилотинирало Мария Антоанета, само защото е казала да ядат пасти, ако няма хляб. Смятам, че всеки един ужасно беден човек би благоговееел пред шанса да си хапне паста, просто за разнообразие – имам предвид леля Друсилка.

– Бедни са и мисля, че ще си останат такива, след като единствената им надежда е Мисилка.

Това предизвика всеобщ смях.

– Жалко е, че човек не може да оценява други хора, така както би могъл да оцени една къща, например – каза един глас, който принадлежеше на една далечна четвърта или пета братовчедка на име Джулия. Тя беше разочарована, че не е избрана за шаферка и беше концентрирала естествената си отрова в няколко смъртоносни капки.

– В наши дни, Джулия, трябва да сме щастливи, че това е така – каза Алисия. – В противен случай щеше да се наложи да бракуваме лелите Друсилка, Октавия, Джули, Корни, братовчедката Мисилка и останалия отбор от вдовици и стари моми. Взemi моята сватба, например. Те почти я провалиха! Но мама е права като казва, че трябва да бъдат поканени, и разбира се, те ще дойдат първи и ще си тръгнат последни. Не сте ли забелязали как пъпките и циреите се появяват, точно когато най-малко ги очакваш? Както и да е, мама има щастливото хрумване как да се отървем от тези грозни кафяви рокли. Тя купи спално бельо от леля Друсилка за двеста лири и трябва да признае, че изработката е изключително фина и нежна, така че парите на мама не са отишли напразно, слава Богу! Бродирани калъфки за възглавници с малки облечени копченца и всяко копче с – малка розова пъпчица! Много са красиви! Все пак маминият план проработи, защото чичо Хърбърт се изпусна да каже, че Мисилка е ходила при него и е купила три дължини плат за рокли – лилаво за леля Друсилка, синьо за леля Октилка, а можете ли да познаете какъв цвят за Мисилка?

– Кафяв! – извикаха в хор всички и се заляха от смях.

– Имам идея! – извика Лавиния, когато веселбата утихна. – Защо не

дадеш на Миси една от твоите изхвърлени от употреба рокли с подходящ цвят?

– По-скоро бих умряла – каза Алисия пренебрежително. – Да видя една от моите прекрасни рокли върху онази, дето изглежда като мършав даго. Ако толкова много държиш на това, скъпа Лавиния, защо тя не ѝ подариш една от твоите рокли?

– О, аз не съм в твоето розово финансово положение ето защо! – каза Лавиния натъртено. – Помисли си щом като си толкова недоволна от нейния вид. Повечето твои дрехи са в подходящи за нея тонове; биха могли да ѝ стоят добре.

В това време Миси успя да се надигне и помагайки си с ръце и колелене, се измъкна на пътеката. Лазейки на четири крака, тя се отдалечи от прозореца, после скочи на крака и се втурна да тича. Сълзите се стичаха по лицето, но тя не се спря да ги изтрие. Беше толкова ядосана, че не се притесняваше от това, че някой може да я види.

Тя не беше и помисляла, че някой е действително способен да каже за нея нещо, което да я нарани. Хиляди и хиляди пъти беше подреждала във въображението си всички онези изрази на презрение или състрадание, които можеха да бъдат изказани евентуално по неин адрес. Това, което я прониза дълбоко, бяха отвратителните неща, казани от Алисия и приятелките ѝ за майка ѝ и за всички онези бедни стари лели, тъй почтени, благочестиви и трудолюбиви, тъй благодарни за всяка проява на внимание към тях и тъй горди за да не приемат нещо, за което се съмняват, че би могло да е милостиня. Как се осмеляваше Алисия да говори така сурово и безсърдечно за тези така достойни за уважение жени! Как ли би се чувствала самата Алисия, ако беше на тяхно място!

Бързайки по улиците на Байрон с пареща в гърдите болка, Миси се молеше библиотеката да бъде отворена и Уна да е на работа. О, колко много се нуждаеше Уна тази вечер! Но помещенията бяха тъмни и на табелата на вратата пишеше „ЗАТВОРЕНО“.

Октавия седеше в кухнята на Мисалонги, облечена отново в домашните си дрехи. Върху печката къкреше тенджерата със задушено. Деформираните ѝ ръце бяха заети с куките за плетене, сътворявайки като по някакъв магичен начин най-нежния, подобен на паяжина вечерен шал, предназначен за сватбен подарък на неблагодарната Алисия.

– А! – каза тя, като остави настрана плетивото когато Миси влезе. – Добре ли прекара, скъпа? Къде е майка ти?

– Прекарах отвратително и си тръгнах преди мама – каза Миси набързо, грабна кофата за мляко и избяга.

Кравата чакаше търпеливо да бъде вкарана в обора. Миси протегна ръка да погали кадифената тъмна муцуна и погледна дълбоко в големите благи, кафяви очи.

– Бътъркъп, ти си далеч по-красива от Алисия. Не мога да разбера, защо е непростима обида да наречеш една жена крава. От сега нататък ще наричам всяка крава Алисия – каза тя, докато вкарваше животното в обора, а самата тя влезе в отделението за доене. Бътъркъп беше най-лесната за доене крава; оставяше се без съпротива, даже ако ръцете на Миси бяха студени, а това се случваше често. Млякото ѝ беше много добро – хубавите крави винаги дават хубаво мляко.

Друсилата вече си беше дошла когато Миси се върна. Обикновено сипваха по-голямата част от млякото в големи плитки тенджери, които държаха в сенчестата част на задната веранда. Излитайки млякото, тя чу майка ѝ ентузиазирано осведомяваше леля Октавия за сватбеното парти на Алисия.

– О, толкова съм доволна, че поне една от вас е прекарала добре – каза Октавия. – Всичко, което разбрах от Миси, е, че се е чувствала ужасно. Предполагам, че бедата ѝ е в липсата на приятели.

– Вярно е, и аз съм тази, която най-много съжалява за това. Смъртта на Юстас я лиши от възможността да има братя или сестри, а и тази къща е така отдалечена от Байрон, че никой не иска да ни идва на гости редовно.

Миси чакаше греховете ѝ да бъдат разкрити, но майка ѝ не ги спомена. Възвръщайки смелостта си, тя влезе. Откакто беше получила сърдечните смущения, за нея бе станало по-лесно да се защитава, а очевидно също така за майка ѝ – да приема тези признаци на независимост. Обаче основната причина за промяната ѝ не бяха сърдечните смущения. Причината беше Уна. Да, всичко започна с пристигането на Уна. Откровеността на Уна, искреността ѝ, несъгласието ѝ да бъде убеждавана от някого. Уна би казала на един повърхностен подлец като Джеймс

Хърлингфорд да си яде задника, Уна би казала нещо подходящо и на Алисия, ако ѝ се наложеше. Уна винаги би накарала хората да я уважават. Всичко това по някакъв начин бе повлияло на такава необичайна ученичка като Миси Райт.

Когато Миси влезе, Друсила подскочи сияеща.

– Миси, никога няма да познаеш! – извика тя, протягайки ръка зад стола, на който седете и вдигайки една голяма кутия от пода. – Като си тръгнах от партито, Алисия дойде и ми даде това за теб – да го облечеш на сватбата ѝ. Тя ме убеди, че този цвят ще ти отива прекрасно, въпреки че аз не го харесвам особено. Само погледни!

Миси стоеше като вкаменена, докато майка ѝ се ровеше в кутията, откъдето извади един вързоп от твърд и смачкан органдин, който тя продължи да тръска и показва на смаяната Миси. Беше една разкошна рокля в загорял кремав цвят, нито светлокафяв, нито жълт, а не и кехлибарен. Тези, които разбираха от мода, щяха да отбележат, че набраната пола и деколтето бяха станали демоде още преди пет-шест години, но въпреки това роклята беше великолепна и с малки поправки щеше да стои прекрасно на Миси.

– А шапката, погледни само шапката! – изписука Друсила, изваждайки от кутията една огромна сламена шапка с бледокафяв цвят. – Виждала ли си по-хубава шапка от тази? О, скъпа Миси, ще имаш и чифт обувки без значение колко непрактични са те!

Най-после Миси се съвзе, протегна ръце напред, за да получи този дар от Алисия и майка ѝ го поднесе веднага.

– Ще си нося моята нова кафява рокля, домашно направената ми шапка и добрите ми здрави ботуши – каза Миси през зъби, измъквайки се през задната врата, като роклята от органдин се издуваше около нея като плаваща медуза.

Още не се беше стъмнило. Тя чуваше тревожните крясъци на майка си и леля си някъде зад себе ся, но когато те я настигнаха, беше твърде късно. Роклята и шапката бяха стъпкани до неузнаваемост в гюбрето в обора. С лопата в ръце, Миси трупаше тор върху благородния жест на Алисия.

Друсила беше неопикуемо разстроена.

– Как можа? Как можа, Миси? Веднъж в живота и ти да имаш шанс да изглеждаш и да се почувстваш като красавица!

Миси подпря лопатата до стената на обора и потри ръцете си напълно задоволена.

– Ти, най-вече ти от всички останали би трябвало да ме разбереш,

мамо – каза тя. – Ничия гордост не е по-твърда от твоята, никой не е по-прозорлив от теб да види в най-доброжелателния подарък прикрита милостиня. Защо тогава отричаш моя дял от тази гордост? Би ли взела този подарък за себе си? Защо тогава си го взела за мен? Мислиш ли искрено, че Алисия го прави, за да ми достави удоволствие? Разбира се, че не! Алисия се е зарекла да направи сватбата си свършена до последния си гост, а аз – аз ѝ я провалих! Така тя е решила да се подиграе с незначителната Миси Райт. Добре, много ѝ благодаря, но бих желала да бъде такава, каквато съм си, а не каквато Алисия желае! Аз ще я науча нея!

И наистина тя го направи още на следния ден. Въпреки че Друсила се измъкна посред нощ с лампа в ръка, за да потърси роклята и шапката в обора, те бяха изчезнали и тя никога повече не ги видя. Дори тези, които знаеха нещо за това, забравиха да ѝ го кажат поради другите разтърсващи събития, които се случиха в дома на Маршал през тази петъчна утрин.

Миси пристигна пред входната врата на „Mon Repos“ в около десет часа, като носеше за връвта един голям, изключително добре опакован пакет. Ако икономът имаше и най-малка представа за вече царящата в малката гостна покруса, съмнително е дали Миси щеше да отиде по-далеч от прага, но за щастие той беше в неведение за каквото и да било – обстоятелство, благодарение на което даде своя принос за сгъстяване на общата бедствена атмосфера.

Малката гостна, която в действителност не беше много малка, изглеждаше почти препълнена от едра хора, когато Миси се промъкна срамежливо през входната врата, неизпусвайки нито за миг пакета. Тук се бяха събрали леля Аврелия, чичо Едмънд, Алисия, Тед Рандолф, третият лорд Уилям заедно със своя син а наследник – малкия Уили. Лейди Били не присъстваше, тъй като помагаше при раждането на едно конче. Миси с усмивка направи знак на иконома, че тя сама в удобен момент ще извести своето пристигане.

– Не разбирам! – казваше Едмънд Маршал. – Аз просто не разбирам как могат толкова много дялове да ни се изплъзнат? Как? Кой, по дяволите, ги е продал и кой ги е купил?

– Доколкото моите агенти са разбрали, – каза сър Уилям – всеки дял, който не е притежание на Хърлингфордрави, е бил купен за сума, превишаваща многократно тяхната действителна стойност. Мистериозният купувач е започнал да атакува и дяловете, които се държат от

Хърлингфордови. Не знам как, кога и защо той е успял да открие всеки един Хърлингфорд, който се нуждае от пари и не е пряко свързан с Байрон, и му е направил такова предложение, на което трудно може да се устои.

– Но това е смешна работа! – извика Тед. – Не съществува никаква реална вероятност този някой да си възвърне някога парите, които плаща сега за тези акции. Аз смятам, че „Байрон Ботъл Къмпани“ е една много хубаво малко предприятие, но ние не копаем злато, нито пък произвеждаме еликсира на живота! Цените, които той плаща, могат да се сравнят само с подкупа, който би платил един спекулант, ако е сигурен, че земята, коя го купува, е от чисто злато.

– Съгласен съм с теб, – каза сър Уилям – но не мога да ти дам отговор, просто защото не го знам.

– Чичо Били, да не би да искаш да кажеш, че ние вече не държим контролния пакет? – попита Алисия, която беше напълно запозната с тънкостите на терминологията на бизнеса. Тя беше станала един от големите притежатели на акции от „Байрон Ботъл Къмпани“, след като беше натрупала състояние от магазина си за шапки и нейната алчна природа я беше изкушила да се отдаде на по-малко рискованите борсови спекулации.

– Слава Богу, не! Все още не! – извика сър Уилям, след което допълни по-неуверено: – Все пак признавам, че сме в рискова ситуация, докато не спрем изтичането на акции или не си купим такива допълнително.

– Дали няма някои заблудени дребни собственици на акции, тук, в Байрон, към които да се обърнем най-напред? – попита Рандолф.

– Има неколцина. Предимно Хърлингфордови – далечни роднини и две или три стари моми, които са наследили акции, но не са се възползвали от тях. Естествено на тях никога не са им били изплащани дивиденди.

– Как си успял да постигнеш това, чичо Били? – попита Рандолф.

Сър Уилям изпръхтя.

– Какво биха могли да знаят за акциите глупави стари кокошки като Корнелия, Юлия и Октавия? За да ги накарам да мислят, че не притежават нещо ценно, аз никога не съм им изплащал дивиденди и съм им казал, че техните акции не струват нищо, тъй като по право принадлежат на синовете на Максвел и Хърбърт.

– Умно измислено! – каза Алисия с възхищение Сър Уилям и хвърли един от своите горещи, изпълнени с желание погледи. Тя започваше

да се пита дали би било лесно да държи чичо Били на свое разположение, след като се омъжи и се премести да живее в имението Хърлингфорд, но реши да остави теза мисли за по-нататък.

– Ние трябва да успеем да измъкнем акциите на старите дами сега – каза Едмънд Маршал, гледайки мрачно. – Въпреки че, ако трябва да бъда честен, Били, не знам откъде бих могъл да намеря пари. Би трябвало да намаля драстично разходите си, нещо което няма да бъде одобрено от моето семейство – знаеш, сватбата на Алисия наближава.

– Аз съм в същото положение, старче – каза сър Уилям, като думите сякаш бяха залепнали в гърлото му. – И всичко това е заради шума, който се вдига около тази проклета голяма война в Европа! Само пресилени приказки!

– Добре, ние можем да се справим с тези трите и с Друсила, надявам се. Но аз ви питам какво толкова е притежавал Малкълм Хърлингфорд, за да остави на своите деца акции? Той винаги се е държал твърде мекушаво към момичетата и слава Богу, Максвел и Хърбърт не приличат в това отношение на баща си. – Сър Уилям въздъхна неспокойно. – В хубава каша сме се забъркали, няма що! Дори, ако, както казва Алисия, старите гъски ни дадат акциите си, без да мърморят, ние все още ще трябва да се справяме с различни темерути и половината Хърлингфордови, които със сигурност няма да искат да се разделят с акциите си, без да получат нещо в замяна. Без съмнение бихме могли да успеем, ако се опитаме да откупим акциите им, преди да се е появил мистериозният купувач тъй като не можем да достигнем неговата цена.

– Какво бихме могли да продадем набързо, за да набавим пари? – попита Алисия делово.

Всички погледи се устремиха към нея и Миси, която до този момент оставаше незабелязана, промени крадешком своето местоположение пред вратата (където нейната кафява рокля и силует не се виждаха) с по-сигурно скривалище, каквото намери зад една от посадените в саксии палми, които леля Аврелия беше разпръснала из своята красива къща.

– Като за начало можем да започнем с проклетите коне на лейди Били – каза сър Уилям със задоволство.

– Моите бижута – каза Аврелия с голяма решителност.

– И моите! – каза Алисия, поглеждайки с неодобрение към майка си, затова че я беше изпреварила.

– Проблемът е, – каза Едмънд – че този загадъчен купувач, независимо кой е или кои са те, изглежда, че знае по-добре от нас, въпреки че

ние представляваме съвета на директорите, кой притежава акции от „Байрон Ботъл Къмпани“. Когато преглеждах моя списък на притежатели на акции, открих че в доста много случаи акциите са преминали от титуляря в други ръце. Най-често това са синове или племенници на титуляря, но част от акциите са попаднали в неизвестни притежатели. Никога не съм предполагал, че някой от Хърлингфордови приживе ще се откаже от правата, които притежава по рождение.

– Времената се менят – въздъхна Аврелия. – Когато бях малка, се носеха легенди за здравината на рода Хърлингфорд. Днес изглежда, че някой от младите не дава и пукната пара за семейството.

– Това е в резултат на лошо възпитание – каза сър Уилям, изкашля се, за да прочисти гърлото си, плесна с ръце по бедрата си и обяви с голяма решителност: – Добре, предлагам да оставим нещата така до края на седмицата. След това в понеделник ще си набавим пари.

– Кой ще опита при лелите? – попита Тед.

– Алисия – отговори сър Уилям внезапно. – Но не преди да е наближила сватбата ѝ. Така тя би могла да ги накара да си мислят, че ѝ правят сватбен подарък.

– Дали няма да бъдем изпреварени от мистериозния купувач? – попита Тед, който винаги се безпокоеше за всичко, и воден от тази своя черта на характера, реагираше твърде естествено.

– В едно нещо трябва да бъдеш абсолютно сигурен, Тед, и то е че тези две стари глупави кокошки не биха и сънували да се разделят с нещо, което принадлежи на Хърлингфордови, без да попитат мен или Хърбърт. – Толкова сигурен бе сър Уилям в своята теза, че се усмихваше, докато я излагаше пред тях.

Използвайки суматохата, която беше предизвикана от опита на тези загрижени и притиснати от обстоятелствата хора да приключат своята среща, Миси се измъкна през вратата и влезе обратно достатъчно шумно. И всички те я забелязаха, въпреки че никой от тях не изглеждаше доволен, че я вижда.

– Какво искаш? – попита грубо Алисия.

– Дойдох да ти кажа, как се чувствам от твоето милосърдие, както и това, че съм много щастлива, защото ще присъствам на сватбата ти облечена в старата си и хубава кафява рокля – каза Миси, прекосвайки стаята и оставяйки пакета на масата пред Алисия – Ето. Благодаря ти, много ти благодаря!

Алисия я изгледа така, както би погледнала настъпено от пея кучешко лайно.

– Моля, заповядай!

– Така и смятам да правя от сега нататък. – Миси погледна с дяволита усмивка към доста по-високата от нея Алисия.

– Хайде, Алисия, отвори го! Аз специално я боядисах кафява.

– Какво си направила? – попита Алисия, докато се бореше с възела на връвта. Наложил се да дойде Рандолф и да ѝ помогне със своето джобно ножче. След като връвта беше срязана, опаковката се махна лесно и там остана да лежи чудесната органдинена рокля и фамозната шапка, неопикуемо изцапана с нещо, което изглеждаше ужасно и миришеше на пресни лепкави свински и кравешки изпражнения.

Алисия нададе ужасяващ писък, който премина постепенно в дълго и тънко скимтене, и скочи от масата, докато нейните родители, чичо и годеник се струпаха, за да видят какво става.

– Ти, противна малка уличница! – просъска Алисия към сияещата Миси.

– О, аз не съм такава! – каза Миси със задоволство.

– Ти си по-лоша и от уличница! Би трябвало да си благодарна, че аз съм твърде благовъзпитана, за да ти кажа точно каква си! – каза почти без дъх Алисия, трудно съзнаваща, кое я бе шокирало повече – дали деянието или неговият извършител.

– Тогава ти не трябва да бъдеш благодарна, тъй като аз не съм така добре възпитана и ще ти кажа точно какво мисля за теб, Алисия. Аз съм само с три дни по-стара от теб, което означава, че ти си по-близо до тридесет и четирите отколкото до тридесет и три. И ето те тук, издокарана, за да изглеждаш по-млада. Ти си на път да се омъжиш за едно момче, което е почти наполовина по-младо от теб. Възрастта на баща му би била по-подходяща за твоя милост. Ти си една хладнокръвна крадла на деца! След като Монтгомери Масей умря, преди да успееш да го завлечеш пред олтара, като по този начин избегна съдба по-страшна и от смъртта, ти не успя да хванеш никого. Тогава издебна малкия беден Уили, който със своите бебешки къдрици, облечен в моряшко костюмче, си играеше с обръч и реши да станеш лейди Уили някой ден. Без съмнение, ако обстоятелствата позволяваха, ти би била също толкова щастлива да станеш лейди Били, тъй като титлата би била същата. Аз се възхищавам от твоята злъч, но не и от теб, Алисия. Много съжалявам за бедния малък Уили, който ще трябва да води такъв ужасен живот, разкъсан между майка и съпруга.

Обектът на нейното съжаление стоеше заедно с останалата част от своите роднини, зяпнал Миси, сякаш тя беше изскочила чисто гола от

огромна торта и беше се впуснала да танцува канкан. Аврелия беше получила истеричен припадък, но останалата част от публиката беше така хипнотизирана, че пропусна да забележи това.

Сър Уилям се съвзе пръв.

– Напусни къщата!

– Това и смятам да направя – каза Миси с доволно изражение.

– Никога няма да ти простя това! – извика Алисия. – Как смееш?

Как смееш?

– О, защо не си ухапеш задника! – каза Миси, смеейки се. – Той е достатъчно голям – добави тя и излезе.

Това беше последната капка, от която чашата преля. Алисия се вкамени, издаде гърлен звук и се строполи шумно на пода до майка си.

Само какво чувство на удовлетворение изпитваше Миси! Но слизайки надолу по „Джордж стрийт“, която водеше към една от главните улици на Байрон, нейното щастие започна да избледнява. В сравнение с темата, която беше разисквана по време на нейното първо, останало незабелязано появяване в гостната, представянето на съсипаната рокля беше нещо незначително. Тези нещастни жени! Миси знаеше за света на бизнеса толкова малко, колкото знаеха майка ѝ и лелите ѝ. Но тя беше достатъчно интелигентна, за да разбере смисъла на думите, изречени от сър Уилям. Тя дори знаеше за акциите. Друсила държеше своите и тези на Октавия в малка метална касичка в гардероба заедно с документите за къщата и петте акра земя. Всяка от тях притежаваше по десет акции – общо двадесет. Това означаваше, че леля Корнелия и леля Юлия сигурно също притежаваха по десет. Дивиденди. Това изглежда означаваше някаква форма на периодично плащане, дял от печалбата на компанията.

Колко отблъскващи бяха повечето мъже от роднините ѝ! Сър Уилям, който яростно следваше безмилостното поведение на първия лорд Уилям, не даваше нищо от приходите на компанията на нещастните жени. Чичо Максвел беше по-лош и от крадец. Макари и богат сам по себе си, той продължаваше да краде яйца, масло и плодове от своите бедни роднини, като им беше втъпил, че ако продават другиму, това би била акт на непостижима нелоялност. Чичо Хърбърт беше купил много от тези къщи, построени върху пет акра земя, по времето, когато те струваха далеч по-малко от действителната им стойност. Той беше същия тиранин като брат си Максвел. Лъжеше, като казваше на своите жертви, че инвестиционните планове, от които трябваше да печелят, са се провалили.

Не само мъжете в семейството бяха отблъскващи, поправи се Миси в мислите си, напълно завладяна от критичното си настроение. Ако разните там Аврелии, Августи и Антонии бяха принудени да се омъжат вътре в семейството, може би щяха да променят съществено нещата. Дори и най-лошият тиранин е уязвим от тиранията на жена си.

Добре, нещо трябваше да бъде направено. Но какво? Миси се колебасеше, дали да разкаже тази история къщи. След това реши, че няма да ѝ повярват или дори да ѝ повярват, ще продължат да се оставят да бъдат тероризирани до края на живота си. Нещо трябваше да се направи и то трябваше да се направи бързо, преди да е дошла Алисия, за да отгмкне акциите, подмазвайки се.

Днес библиотеката беше отворена. Миси погледна през прозореца, като очакваше да види суровата леля Ливила, седнала зад бюрото, но вместо нея там седеше Уна. Така че тя поспря и после свърна обратно.

– Миси! Каква изненада! Не очаквах да те видя днес, скъпа – каза Уна, усмихвайки се, сякаш наистина мислеше, че е голямо удоволствие да се видиш с една кльошава повлекана.

– Много съм ядосана! – проплака Миси и седна твърдия стол, предназначен за читателите.

– Какво се е случило?

Осъзнавайки изведнъж, че не може да изложи пред такъв страничен човек проблемите, които имаше с роднините си, Миси се принуди да замаже положението с едно:

– О, нищо!

Уна не се опита да научи нещо повече. Тя просто кимна и се усмихна, излъчвайки с цялото си същество едно нежно и успокояващо чувство.

– Искаш ли чаша чай, преди да поемеш дългия път към къщи? – попита тя, ставайки.

В този момент на Миси ѝ се стори, че чашата чай би трябвало да притежава качества на животоспасяващ еликсир.

– Да, благодаря – каза тя с радост.

Уна изчезна зад последния рафт с книги в дъното на стаята, където в малко помещение се намираха приборите за приготвяване на чай. Тук нямаше тоалетна. Управата в Байрон не предвиждаше да има тоалетни в магазините; предполагаше се, че всички трябва да ползват тоалетните в Байронските Водни Бани.

На Миси ѝ се стори добра идеята да поразгледа книгите, докато чака, и затова отиде към дъното на стаята, където започна да разглежда

рафта с книги, стигащ до ръба на бюрото на леля Ливила. Когато погледът ѝ докосна края на рафта, тя забеляза някакви книжа да лежат на бюрото. Това бяха акции на „Байрон Ботъл Къмпани“.

Появи се Уна.

– Чайникът е сложен на огъня, но трябва да мине известно време, докато заври на този спиртник. – Нейните очи проследиха Миси и след това се спряха върху лицето ѝ.

– Не е ли чудесно? – попита тя.

– Кое?

– Парите, които се предлагат за акциите на „Байрон Ботъл Къмпани“, разбира се. По десет лири едната! Нечувано! Уолъс притежаваше няколко от моите акции, но когато се разделихме, той ми ги върна, като каза, че не иска да притежава нищо, което да му напомня за Хърлингфордски. Аз имам само десет, но определено бих могла да похарча веднага сто лири. Между нас казано, леля Ливила също е закъсала с парите и аз успях да я убедя да ми даде своите двадесет акции, за да ги продам заедно с моите.

– Как е успяла леля Ливила да се слобие с акции?

– Ричард ѝ ги е дал, като не е могъл да и плати в брой по времето, когато той самият се е нуждаел отчаяно от пари. Бедният Ричард, никога не успя да заложи на печеливш кон. А тя е толкова строга, когато става въпрос за връщане на заеми, дори когато заемът трябва да бъде върнат от нейния любящ син. Така той и е прехвърлил някои от своите акции, а тя го е оставила на мира.

– Дали той има още акции?

– Имал е, но предполагам, че вече е продал всичко, защото именно Ричард ми каза за този изпратен от Бога купувач.

– Как можеш да продадеш акции от името на някой друг?

– С пълномощно. Виж. – Уна ѝ подаде гъсто изписан формуляр. – Взимаш го от книжаря като бланка за завещание, попълваш всички подробности, подписваш се, подписва се този, който ти дава право да действаш от негово име, и се подписва някой за свидетел.

– Разбирам – каза Миси, забравяйки за разглеждането на книгите. Тя седна отново. – Уна, имаш ли адреса на този, който купува акции на „Байрон Ботъл Къмпани“?

– Ето тук, скъпа, въпреки че възнамерявам да занеса лично всичките книжа в Сидни и да ги продам в понеделник. Така ще бъде по-сигурно. Заради това работя днес в библиотеката – за да мога да бъда свободна в понеделник. – Тя стана и отиде отново отзад, за да приготви чая.

Миси се замисли дълбоко. Защо да не може да се опита да се добере до акциите на лелите преди Алисия? Защо трябва да бъде победена от Алисия, след като в наскоро завършилия конфликт Алисия беше загубила?

Когато Уна се върна с чая, Миси беше вече размислила.

– Благодаря ти – каза, поемайки чашата с благодарност. – Уна, за дължително ли трябва да отидеш в Сидни в понеделник? Не можеш ли да го оставиш за вторник?

– Не виждам никаква причина да не мога.

– Имам насрочен преглед при един специалист от улица „Маккуари“ следващия вторник сутринта – обясни Миси внимателно. – Трябваше да отида с Алисия, но... не знам, дали тя би искала да дойде с мен. Възможно е и аз да имам някои от тези акции за продаване и ако бих могла да дойда с теб, би било по-лесно. Била съм в Сидни само два пъти и то когато бях малка, така че не познавам града.

– О, чудесно! Нека да бъде вторник. – Уна се зарадва истински.

– Страхувам се, че ще трябва да те помоля за още една услуга.

– Разбира се, скъпа. Кажя?

– Имаш ли нещо против да отидеш при съседния книжар и да ми купиш четири от тези формуляри за пълномощно? Виждаш ли, ако отида аз, чичо Септимий ще иска да разбере защо са ми пълномощни и следващото, което ще направи, е да спомене на чичо Били, чичо Максвел или чичо Хърбърт, а най-добре би било да се погрижа за тази работа сама.

– Ще отида веднага, след като си изпия чая, а през това време ти ще останеш в библиотеката вместо мен.

И така, всичко беше организирано, включително и отиването на Уна в Мисалонги в пет часа в неделя, за да свидетелства при подписването на формулярите. За щастие Миси носеше със себе си своето малко портмоне и пак за щастие в него имаше два шилинга. Формулярите не бяха никак евтини; всеки от тях струваше по три пенса.

– Благодаря ти – каза Миси, като поставяше навитите на руло формуляри в пазарската си чанта.

Тя все пак реши да вземе и някаква книга от библиотеката.

– Мили Боже! – възкликна Уна, поглеждайки заглавието. – Сигурна ли си, че искаш „Неспокойно сърце“. Мисля, че ми каза, че си я чела до връсване цялата минала седмица.

– Да, наистина, но бих искала да я прочета отново. – Така покрай формулярите в чантата влезе и „Неспокойно сърце“.

– Ще се видим в неделя следобед. Не се безпокой, леля Ливила няма да има нищо против да ми даде коня и двуколката си – каза Уна, изпращайки Миси до вратата, където я целуна по несвикналата на такъв род ласки буза.

– Горе главата, момиче, ще се справим – каза Уна, извеждайки Миси на улицата.

– Мамо – попита Миси вечерта, когато седяха в топлата кухня с Друсила и Октавия, имаш ли още тези акции от „Байрон Ботъл Къмпа̀ни“, които дядо е завещал на теб и леля Октавия?

Друсила откъсна поглед от работата си и погледна враждебно; въпреки че тя се беше отказала доброволно от ръководната роля въ̀щи, все пак ѝ беше трудно да приеме, че някои друг е вече шефът. По начина, по който ѝ беше зададен въ̀просът, тя разбра, че предстоеше да стане нещо важно.

– Да, те са все още у мен – отговори тя.

Миси остави плетката в скута си и погледна към майка си много сериозно.

– Мамо, имаш ли ми доверие?

Друсила премигна.

– Разбира се, че ти имам!

– Колко мислиш, че струва нова шевна машина „Сингер“?

– Честно казано, не знам. Най-малко двадесет или тридесет лири, а може би и доста повече.

– Ако имаш настрана стотина лири покрай двестате, които получи за чеиза на Алисия, би ли си купила шевна машина?

– Това би било голямо изкушение.

– Тогава дай ми твоите акции от „Байрон Ботъл Къмпа̀ни“ и ми позволи да ги продам от твое име. Бих могла да взема по десет лири за всяка една от тях в Сидни.

Друсила и Октавия бяха спрели да работят.

– Скъпа Миси, те нямат никаква стойност – Каза Октавия нежно.

– Не, те не са без стойност – изрече Миси. – Вие сте били мамени от чичо Били, чичо Хърбърт и всички останали. Трябвало е да ви плащат, това което се нарича дивиденди, защото „Байрон Ботъл Къмпа̀ни“ е едно изключително печелившо предприятие.

– Не, ти се заблуждаваш! – настояваше Октавия клатейки глава.

– Не се заблуждавам. Ако вие двете, леля Корнелия и леля Юлия се бяхте обърнали към някой сериозен адвокат в Сидни преди години, сега щяхте да бъдете доста по-богати и това е самата истина.

– Ние никога не бихме могли да направим нещо зад гърба на рода, Миси – каза Октавия. – Това би било рухване на доверието и вярата в тях. Те знаят по-добре от нас кое е добро; те се грижат за нас и те са Семейството!

– Мислиш, че не ги знам? – извика Миси със стиснати зъби. – Леля Октавия, твоят род спекулира с факта, че те са Семейството още от

зората на Хърлингфордови. Те ви използват! Те ви експлоатират! Кога сме получавали реална цена от чичо Максвел за продукцията, която му продаваме? Кажете ми честно, вярвате ли на всички негови сърцераздирателни истории как неговите цени били подбити на пазара и той не можел да си позволи да плаща повече? Той е богат като Крез! А кога сте виждали чичо Хърбърт да загубва нашите пари, влагайки ги в неизгодна инвестиция? Той е по-богат от Крез! А не беше ли чичо Били, този който ви каза лично, че тези акции нямат стойност?

Скованото внимание на Друсила премина от първоначалния шок към съмнението, от нежеланието да слуша повече към истинска жажда да научи още нещо. Към края на тази прочувствена реч дори Октавия изглеждаше видимо развълнувана. Може би, ако пред тях стоеше предишната Миси и рушеше установения ред, те щяха без колебание да пренебрегнат казаното от нея, но тази нова Миси притежаваше авторитет, който караше думите ѝ да звучат като безспорна истина.

– Виджте – продължи Миси по-тихо, – аз бих могла да продам вашите дялове от „Байрон Ботъл Къмпани“ по десет лири всеки и знам, че това е златна възможност, защото бях там, когато чичо Били и чичо Едмънд говориха по този въпрос и точно това казаха те. Те не знаеха, че съм там и ги чувам, иначе не биха казали и дума. Те говореха за вас, както и мислят за вас – с пълно презрение. Повярвайте ми – нито си измислям, нито преувеличавам. Затова реших, че трябва да се сложи край на всичко това и че вие, леля Корнелия и леля Юлия трябва поне веднъж да получите нещо по-добро. Така че дайте ми вашите акции и ми позволете да ги продам от ваше име, защото ще ви донесат по десет лири. Докато, ако ги предложите на чичо Били, чичо Хърбърт или чичо Максвел, те ще ви накарат да им ги припишете без нищо в замяна.

Друсила въздъхна.

– Бих желала да не ти вярвам, Миси, но аз ти вярвам и това, което казваш, не е съвсем изненадващо за мен.

А Октавия, която първоначално се придържаше към сляпата лоялност, сега промени мнението си и каза с детинска прямота:

– Помисли си само каква промяна би внесла в твоя живот една шевна машина „Сингер“!

– Бих се радвала да я притежавам – призна Друсила.

– А пък и аз би трябвало да призная, че бих се радвала да имам сто лири на мое име в банката. Така бих се чувствала по-малко в тежест.

Друсила се предаде.

– Много добре, Миси, ти можеш да продадеш нашите акции.

– Бих желала да продам и тези на леля Корнелия и леля Юлия!

– Ще видя какво мога да направя.

– Мога да продам техните акции на същата цена – по десет лири всяка. Но също като вас те трябва да са готови да ми дадат своите дялове, без да обелят дума на чичо Били или на когото да е от другите. Запомни, нито дума!

– Корнелия би се зарадвала със сигурност на парите – каза Октавия, чиято веселост нарастваше, забравяйки за лицемерното поведение и жестокостта на своите роднини. – Тя би могла да си позволи лечение на краката при онзи известен германски специалист в Сидни. Горката, толкова много изстрада! А нали знаеш колко отчаяна е Юлия, откакто в кафене „Олимпус“ отвориха един допълнителен салон с мраморни маси и пианист, който свири всеки следобед! Ако тя има едни допълнителни сто лири, би могла да направи своя салон за чая по-изящен дори и от кафене „Олимпус“.

– Ще направя всичко възможно, за да ги убедя – каза Друсила.

– Добре, ако успееш да ги убедиш, кажи им да бъдат в Мисалонги в неделя около пет часа и да си носят акциите. Всички ние ще трябва да подпишете по едно пълномощно.

– Това пък какво е?

– Лист хартия, който ще ми даде право да действам от ваше име.

– Защо точно в пет часа в неделя? – попита Октавия.

– Защото тогава ще дойде моята приятелка, която ще бъде свидетел при подписването на документите.

– О, чудесно! – вдъхновението беше обзело Октавия. – Аз ще изпека за чая от моите домашни бисквити.

Миси се усмихна.

– Поне веднъж в живота си бихме могли да си позволим един истински хубав неделен чай. Разбира се, че ще приготвиш от твоите бисквити за Уна, но освен това ще направим вълшебните пасти, маслени бисквити, кифлички с крем и карамелизираната глазура!

Никой не се противопостави на това меню.

Когато Миси пристигна на Байронската гара в шест часа сутринта във вторник, тя носеше със себе си четиридесет акции на „Байрон Ботъл Къмпани“ и четири надлежно подписани пълномощия. Оказа се, че Уна е работила като съдия по време на престоя си в Сидни, така че беше поставила един доста официално изглеждащ печат върху документите.

Уна чакаше на перона, а там също така стоеше и Алисия. Те не бяха заедно, защото Алисия чакаше отпред, там, където спираше първокласният вагон, а Уна беше на другия край на перона, където спираха вагоните втора класа.

– Надявам се, че нямаш нищо против да пътуваме във втора класа – каза Миси загрижено. – Мама беше повече от щедра. Тя ми даде десет шилинга за харчене и една гвинея за доктора, но аз бих искала да не харча много.

– Скъпа, времето, когато пътувах в първа класа отдавна свърши – успокои я Уна. – Освен това, пътуването не е толкова дълго и в тази хладна утрин едва ли някой ще настоява да се отваря прозорецът, така че няма да влиза пушек в купето.

Миси срещна погледа на Алисия, която сбърчи нос и умишлено се обърна на другата страна. Слава Богу! – помисли си Миси без капка съжаление. Релсите започнаха да трептят и скоро след това пристигна влакът. Локомотивът представляваше огромно черно чудовище. От късия му дебел комин излизаха кълба мръсен пушек и силни струи гъста бяла пара.

– Знаеш ли какво обичам да правя? – попита Уна, когато двете заеха свободните места до прозореца.

– Не, какво?

– Нали знаеш моста над улица „Ноел“, близо до фабриката за бутилиране?

– Да, знам.

– Аз обичам да стоя по средата на моста и да се облягам на перилата, когато влакът минава отдолу. „У-у-у!“ Всичко наоколо се обгръща в пушек точно както в ада. Но е толкова вълнуващо!

Също толкова вълнуваща си и ти, помисли си Миси. Никога не съм срещала някой, който да изглежда толкова добре и да бъде така жизнерадостен.

Когато влакът бавно навлизаше в централната гара, стрелките на часовника показваха девет и двадесет. Часът и при лекаря беше определен за десет, но Уна каза, че ще имат достатъчно време, за да изпият по чаша чай в бюфета на гарата. Алисия премина покрай тях заедно с основния поток от пътници. По всяка вероятност тя ги беше изчакала нарочно, тъй като обикновено пътуващите в първа класа бяха доста по-напред от тези във втора.

– Това не е ли известната Алисия Маршал? – попита Уна.

– Да.

Уна издаде неопределен звук.

– Какво мислиш за нея? – попита Миси с любопитство.

– Тя не представлява нищо особено и същевременно се държи малко предизвикателно. Показва всичката си стока на витрината, а нали знаеш какво става с такава стока?

– Знам, но искам да го чуя от теб.

Уна се изкиска.

– Скъпа, тя просто избелява, тъй като е постоянно изложена на ярката дневна светлина. Давам ѝ най-много година. След това никакъв корсет няма да може да стегне тялото ѝ. Тя ще стане страхотно дебела и мързелива и ще добие ужасен характер. Разбрах, че щяла да се омъжва за някакво хлапе. Много жалко. На нея ѝ трябва да се омъжи за човек, който да я кара да работи много здраво и да се отнася към нея като към парцал.

– Страхувам се, че бедничкият малък Уили е твърде мекушав – въздъхна Миси и не разбра защо Уна намери тази забележка за изключително смешна.

Всъщност Уна се смееше през цялото време, докато пътуваха с трамвая по „Касълрей стрийт“, но не пожела да каже на Миси защо. А междувременно стигнаха до сградата, където се намираше кабинетът лекаря-специалист.

Точно в десет часа наперената медицинска сестри на д-р Джордж Паркинсън въведе Миси в една стая която беше изпълнена с подвижни завеси, ужасяващи в своята белота и чистота. Накара я да се съблече включително и чорапите, и я сложи да легне на една кушетка в очакване на доктора, като покри кокалестото ѝ тяло с бяла завивка.

Какъв странен начин да се запознаеш с някого, си помисли Миси, когато лицето на доктор Паркинсън се появи над нейното. Тя се чудеше, как ли изглежда той след като единствената част, която виждаше от него бяха, косматите му ноздри. В присъствието на сестрата той почука с пръсти гърдния ѝ кош, погледна с хладно безразличие жалките и недоразвити гърди, преслуша сърцето и белия дроб, премери пулса ѝ, опипа с твърдите си нетърпеливи пръсти врата ѝ и плъзна длани по хлътналия ѝ корем.

– Вътрешно изследване, сестра – каза той отсечено.

– „Пи ар“ или „пи ви“? – попита сестрата.

– И двете.

Вътрешните изследвания оставиха у Миси чувството, че е подложена на някакъв вид сложна операция без упойка, но предстоеше нещо

още по-страшно. Доктор Паркинсън я обърна по корем и започна да опипва прешлените по протежение на гръбначния ѝ стълб; като стигна някъде към изпъкналите ѝ като крилца плешки, измърмори няколко пъти.

– А, а! – възкликна той, като че ли беше открил съкровище. Без никакво предупреждение Миси беше сграбчена от доктора и сестрата едновременно. Тя нямаше точна представа какво направиха с нея така бързо, освен че чу остър скърцащ звук и доста болезнено изхрущяване. Ужасното беше, че тя долови тези звуци както чрез ушите, така и вътрешно чрез костите си.

– Можеш да се облечеш сега, госпожице Райт, след което излез през тази врата – заповяда доктор Паркинсън, като самият той излезе през вратата заедно с медицинската сестра.

Разтреперана и пребледняла, Миси направи това, което ѝ бе казано.

Доктор Паркинсън имаше много приятно лице, а светлосините му очи гледаха мило, с интерес.

– Е, госпожице Райт, можеш да се върнеш още днес вкъщи – каза той, като си играеше с едно писмо, което лежеше върху бюрото му заедно с голям куп други книжа.

– Добре ли съм? – попита Миси.

– Съвсем добре. Няма ти нищо на сърцето. Имала си едно лошо защипване на нерв близо до върха на гръбначния стълб и при енергично ходене той се усуквал и причинявал болката. Това е всичко.

– Но аз не можех да дишам! – прошепна Миси втрещена.

– Паника, госпожице Райт, паника! Когато нервът се прищипва, болката е остра и е много възможно да бъде засегнат някой дихателен мускул. Но наистина няма основание за тревога. Аз отместих засегнатия нерв и смятам, че сега всичко е наред. Трябва обаче да ходиш по-бавно, когато изминаваш големи разстояния. Ако и това не помогне, препоръчвам ти да се овесиш на някой железен лост, някой да завърже по една тухла на краката ти и да се опитваш да се повдигнеш, докато стигнеш с брадата си лоста.

– Нищо друго ли ми няма, докторе?

– Разочарована ли си? – попита доктор Паркинсън хитро. – Хайде, госпожица Райт! Защо за Бога предпочиташ да имаш болно сърце вмес-то защипан гръбначен нерв.

Това беше въпрос, на който Миси не възнамеряваше да даде гласен отговор. Как можеше да се умре в ръцете на Джон Смит от един защипан гръбначен нерв? Това беше романтично като цирей.

Доктор Паркинсън се облегна на стола си и я загледа замислено, почуквайки с писалката си върху попивателната хартия. Очевидно, това му беше навик, защото попивателната беше обсипана с много сини точици, които поради досада той съединяваше в нищо незначеща плетеница.

– Менструация? – попита той изведнъж, чувствайки че трябва да я поразпита още малко. – Колко често имаш менструация?

Тя се изчерви, като същевременно се ядоса на себе си за самото изчервяване.

– Всеки месец.

– Губиш ли много кръв?

– Не, много малко.

– Болки, спазми?

– Не.

– Хмм... – той сви устните си така успешно, че горната му устна достигна върха на носа. – Госпожице Райт – каза той най-последно, – това, което наистина те безпокои, може да бъде успешно излекувано, ако си намериш съпруг и си родите няколко дечица! Съмнявам се, че ще можеш да имаш повече от две деца, защото мъчно ще се решиш, но на твоята възраст е крайно време да започнеш.

– Ако намеря някого, с когото да започна, докторе повярвайте ми, бих започнала – каза Миси троснато.

– Моля!?

Точно в този деликатен момент сестрата на доктор Паркинсън показа главата си през вратата и сви вежди.

Той стана веднага и излизайки навън, каза:

– Извини ме за момент.

За известно време Миси остана неподвижна на стола си, чудейки се, дали не трябва да стане и да се измъкне на пръсти. Все пак реши, че ще бъде по-добре да изчака доктора и да напусне официално кабинета. Името на доктор Невил Хърлингфорд й се мерна пред очите върху едно писмо, лежащо върху бюрото, сред изпъстрената с точици попивателна. Съвсем инстинктивно Миси протегна ръка, взе писмото и прочете:

Скъпи Джордж,

Странно е, че трябваше да ти изпратя двама пациенти в една и съща седмица, докато за шест месеца не съм ти изпратил нито един. Но, такъв е животът, а и моята практика в Байрон. С това писмо ти представям Миси Райт, бедна малка стара мома, която е

получила криза, съпроводена от болки в гръдния кош и задух вследствие на дълго и бързо ходене. Установената единична криза говори по-скоро за истерия, независимо от това, че пациентката е получила сив цвят на лицето и се е изпотила. Както и да е, възстановяването ѝ беше учудващо бързо и когато я прегледах след известно време, не открих никакви усложнения. Аз наистина предполагам, че се касае за истерия – най-вероятната диагноза, имайки предвид обстоятелствата при които живее. Тя води скучно, лишено от много неща съществуване (виж състоянието на гърдите ѝ). Но, за да бъдем съвсем сигурни, бих желал ти да я прегледаш с оглед изключването на някое сериозно заболяване.

Миси остави писмото и затвори очите си. Целият ли свят се отнасяше към нея със съжаление и презрение? Как можеше гордостта да си съперничи с толкова много съжаление и презрение, когато Миси беше толкова добронамерена? Миси беше горда също като майка си. „Скучна“, „лишена“, „бедна, малка стара мома“, „с оглед изключването на някое сериозно заболяване“ – като че ли скуката, лишенията и старото моминство не бяха сериозни заболявания сами по себе си.

Тя отвори очи и с изненада установи, че в тях нямаше и следа от сълзи. Напротив, те бяха искрящи, сухи и ядосани. Тогава тя започна да търси сред безпорядъка върху бюрото на доктор Паркинсън, дали няма да намери някакво сведение за своето състояние. Намери две бланки с диагнози, като и двете не носеха някакво име. В едната бяха изброени редица констатации, които говореха недвусмислено, че всичко е наред, а другата буквално говореше за беда, изцяло свързана със заболяване на сърцето. След това откри и началото на едно писмо до доктор Хърлингфорд, в което се казваше:

Скъпи Невил,

Благодаря ти за изпращането на госпожа Анастейжа Джилрой и госпожица Райт, чието първо име не знам. Предполагам, че като повечето хора си добавил едно „и“ към семейното положение, но както и да е. Сигурен съм, че няма да имаш нищо против да изпратя мненията си и за двете в едно...

Там свършваше. Госпожа Анастейжа Джилрой? Пресявайки в ума си малкото познати лица в Байрон, които не бяха от рода Хърлингфорд, тя се сети за една жена с болнав вид, на нейната възраст, която живееше в една порутена колиба до бутилковия завод заедно с мъжа си пияница

и няколко малки занемарени деца.

Беше ли второто клинично сведение за госпожа Джилрой? Миси го взе и се опита да дешифрира медицинския жаргон и символите, които изпълваха горната половина на листа. Долната половина беше достатъчно ясна, даже и за нея.

В нея се казваше:

Не мога да предложа лечение, което да промени или смекчи тази прогноза; пациентката страда от напреднала форма на нарушаване дейността на сърдечните клапи. Ако не настъпят допълнителни сърдечни изменения, ѝ давам шест месеца до една година живот. Както и да е, не виждам смисъл да препоръчвам режим на легло, тъй като пациентката няма да го спазва поради нрава си и домашната обстановка.

Госпожа Джилрой? Ако само имаше име върху диагнозата! Защо да не бъде нейната! Ще го вземе и ще го приложи към писмото до доктор Хърлингфорд. О, защо лошата диагноза не беше нейна! Смъртта, която не я заплашваше, сега ѝ изглеждаше много приятна и желана. Не беше честно! Госпожа Джилрой имаше семейство и то се нуждаеше отчаяно от нея. Докато никой нямаше отчаяна нужда от Миси Райт.

От другата страна на вратата се чува гласове. Миси сгъна сведението, което все още беше в ръката ѝ и го напъха в чантата си.

– Скъпа госпожица Райт, много съжалявам – извика доктор Паркинсън, втурвайки се като вихрушка в стаята, при което книгата върху бюрото му се разхвърчаха във всички посоки. – Можеш да си ходиш! След една седмица да те прегледа доктор Хърлингфорд.

Сидни беше по-топъл и по-влажнен от Сините планини и денят беше ясен и прекрасен. Излизайки на „Маккуаири стрийт“ с Уна до нея, Миси примижа от силната светлина.

– Наближава единадесет и половина – каза Уна. – Ще отидем ли първо да продадем акциите си? Адресът е на „Бридж стрийт“, която е зад този ъгъл.

Така те свършиха и тази работа и то изключително бързо, но малката канцелария и навъсеният чиновник в нея не им дадоха никаква представа кой можеше да бъде мистериозния купувач. По-интригуващата страна на продажбата беше фактът, че им бе платено със златни Sovereigns вместо с книжни пари и че четиристотинте златни монети бяха много тежки, нещо, което Миси установи, след като ги сложи в чантата си.

– Не можем да стигнем далеч така натоварени – каза Уна, – така че предлагам да обядваме в хотел „Метропол“, съвсем наблизо сме до него, после ще хванем трамвая за гарата и кротко ще се приберем вкъщи.

През целия си живот Миси не се беше хранила в ресторант, нито в чайната на леля Юлия, нито пък беше ходила някога в хотел „Хърлингфорд“. Така че разкошната просторна зала на „Метропол“ я зашемети със своите кристални полилеи и мраморни колони. Те напомняха за къщата на леля Аврелия, защото залата беше изпълнена с палми в саксии. Колкото до храната, Миси никога не беше яла нещо по-вкусно от салатата от раци, която Уна ѝ поръча.

– Мисля, че бих могла да набележа, ако ям такава храна всеки ден – каза Миси възторжено.

Уна ѝ се усмихна без съчувствие, но с много разбиране.

– Бедната Миси, животът ти е минал покрай теб, нали? Не както при мен: животът мина през главата ми – бум, бум, тряс – и ето, нашата Уна просната с лице във водата. Но дерзай, миличка! Животът няма винаги да те подминава, обещавам ти. Само помни, че за всеки влак си има пътници. Не позволявай на живота да те смачка – нещо, с което е много трудно да се справиш.

Срамувайки се да каже в този момент на Уна колко много я обича, Миси промени темата.

– Не си ме попитала какво каза лекарят.

Светлосините очи на Уна блеснаха.

– Какво каза той?

Миси въздъхна.

– Сърцето ми е здраво като камбана.

– Сигурна ли си?

Знаейки точно какво имаше предвид Уна, тя се засмя:

– Е, добре, малко е засегнато, но не от болест.

– Мисля, че това е най-лошата болест на света.

– Тя не фигурира в книгите на лекарите.

– Ако харесваш Джон Смит толкова много, защо Не му го покажеш?

– Аз?

– Да, миличка, ти! Знаеш ли, твоята истинска беда е, че си била възпитана, а и целият град, да мислиш, че ако не изглеждаш и не се държиш като Алисия Маршал, никакъв мъж няма да се интересува от теб. Но, моя скъпа, Алисия Маршал не убива всеки мъж, когото срещне! Съществуват много мъже, които са здравомислещи, притежават по-добър вкус и знам, че Джон Смит е един от тях – тя се усмихна дяволито. – В действителност мисля, че ти и Джон Смит си подходите извънредно много.

– Женен ли е?

– Беше по едно време, но сега е почтен ерген – жена му почива.

– О, тя беше ли хубава?

Уна се замисли.

– Да, аз я харесвах донякъде. Имаше много хора, които не я харесваха.

– Той обичаше ли я?

– Мисля, че той я обичаше в началото, но не достатъчно накрая.

– О!

Уна плати сметката, като не искаше да чуе протестите на Миси.

– Миличка, продажбата на акциите тази сутрин не ти донесе лична печалба, докато моите ми докараха една хубава стотачка.

На ъгъла, където се спряха да чакат трамвая, имаше доста скъп магазин за облекло, но за изненада на Миси, Уна не прояви никакъв интерес към него.

– Първо на първо, скъпа, – обясни тя, – за сто лири дори няма да си губят времето да ми покажат някои от лъскавите им парцали. Пък и облеклата им са почти толкова безвкусни, колкото цените високи. Никакви червени рокли! Магазинът е прекалено луксозен за такива безвкусици.

– Един ден ще имам моята рокля от алена дантела – рече Миси, – колкото и безвкусно да изгледам.

– Така че със сърцето нямам никакви проблеми – каза Миси на майка си и своите лели. – Всъщност то е напълно здраво.

На пребледнелите лица на двете ясени се изписа облекчение.

– О, това е чудесно! – възкликна Октавия.

– Какво не е наред тогава? – попита Друсила.

– Имам прищипан нерв на гърба.

– Мили Боже! И това не се ли лекува?

– Лично доктор Паркинсън смята, че вече ме е излекувал. За малко да ми откъсне главата, гръбнакът ми изпука ужасно, но сега с мен всичко трябва да е наред. Докторът нарече онова, което направи с мен, манипулация, мисля. Но ако пак се повторят болезнените пристъпи, ще ви помоля да завържете на краката ми по една тухла и после да ме окачите да вися на лост! – Тя се засмя. – Самата мисъл за това е достатъчна, за да се изпари всякаква болка! – С видимо усилие вдигна чантата си и я постави на масата. – Тук има нещо много по-интересно – погледнете! – При тези си думи тя извади четири грижливо опаковани пакета. – Ето сто лири за теб, мамо – в злато. И същото за теб, лельо Октавия, лельо Корнелия и лельо Юлия.

– Невероятно! – възкликна Друсила.

– Нищо повече от една позакъсняла справедливост, – отвърна Миси. – Сега вече ще си купиш своята мечтана шевна машина „Сингер“, нали?

В душата на Друсила се бореха желанието и предпазливостта и изходът от това никакъв не се виждаше.

– Казах, че ще помисля и така и ще направя.

Когато дойде време за лягане, Миси откри, че никак не ѝ се спи, независимо от изпълнения с вълнуващи преживявания ден. Лежеше в мрака и си мислеше за Джон Смит. Значи е женен, но жена му е починала. Едва ли има деца, иначе щеше да ги води със себе си поне от време на време. Тъжно наистина, както и мнението на Уна за техния брачен съюз и за това че никак не харесвал жена си. Най-накрая Миси стигна до извода, че хората в Сидни не умеят да се свързват в щастливи бракове, както например Уна с нейния Уолъс и Джон Смит с неговата починала съпруга. Но все пак, мисис Джон Смит не е имала неприятната участ да преживее позора на развода. След това Миси се замисли, за първи път в живота си, дали позорът на развода не е за предпочитане пред необратимостта на смъртта.

Накъде към полунощ планът вече напълно бе узрял в главата ѝ и решението бе взето. Ще го направи и то още утре. Пък и в края на

краищата – какво има да губи? Ако замисълът ѝ не доведе до очаквания резултат, просто ще продължи да живее през следващите тридесет и три години, както бе живяла досегашните тридесет и три. Във всеки случай опитът си заслужаваше.

Някъде в дебрите на вече унасящия ѝ се ум се гушеше мъничка мисъл за Джон Смит – нищо неподозиращата жертва. Честно ли беше да постъпи така? Да – дойде почти незабавният отговор. Миси се зарови във възглавницата и, прогонила всякакви колебания, потъна в сън.

Друсила, на която се падна честта да занесе четиристотинте лири в Байрон без чужда помощ, се отправи натам точно в девет на следващата утрин. Като перо бе за нея тежката торба, праметната през рамо. Беше много щастлива не само за себе си, но и за своите сестри. През последните няколко седмици съдбата бе далеч по-благосклонна към нея, отколкото през всичките предишни години и за първи път в живота си тя започна да си мисли, че щастливата съдба е по-скоро разцъфващ от време на време в градината на живота цвят, отколкото капка вода в безжизнената пустиня. И все пак, знаеше, че това не може да продължава дълго. Както и да е, трябваше да стори нещо, за да може тази светла участ да сполети и другите.

Докато щастливата Октавия се суетеше из кухнята, Миси тихичко си събра багажа в една раздърпана торба, която използваша всички жени в Мисалонги в редките случаи, когато се налагаше да носят нещо. Върху покривалото на леглото тя остави бележка до майка си, сетне излезе на улицата и сви наляво, вместо надясно.

Този път не се прокрадаваше към долината на Джон Смит предпазливо, а вървеше открито и решително, като на хлъзгавите места си помагаше с една здрава пръчка. В подножието на свлачището движението ѝ по виещия се покрай скалите път стана значително по-лесно. Беше почти толкова студено, колкото си бе представляла, дърветата високо над главата ѝ се полюшваха от пронизващия вятър, но тук, на дъното на долината беше тихо.

На около четири мили по-нататък ниските храсти наоколо постепенно започнаха да прерастват в джунгла от гъсти шубраци, обвити в лиани и дори отделни папратови дръвчета. Тук-там се виждаха и палми. Гората бе пълна със сладкопойни птички, които, колкото и да се мъчеше, не можеше да види, но песните им изпълваха въздуха с нежни звуци, сякаш подрънкваха сребърни звънчета в ефирна и неземна мелодия.

Наоколо бе влажно, слънцето едва проблясваше през гъстите корони на дърветата, пътеката бе хлъзгава, покрита с кал, глина и изгнили листа. Когато върху ѝ се спусна първата пиявица и впи своето слизесто, гърчещо се телце в ръката ѝ, Миси едва се съдържа да не закреши и да не побегне като побъркана из гората, най-вече след като първите ѝ трескави опити да се освободи от гадината се оказаха неуспешни. Но тя си наложи да спре неподвижно и да се успокои, като си повтаряше, че щом това отвратително нещо живее в гората на Джон Смит, трябва да се справи с него по такъв начин, че да не изглежда в очите му като глупава жена. Пиявицата вече бе започнала да се подува и когато прокара ръка по откритите места на лицето и шията си, тя намери още няколко прилепнали вампироподобни роднини на малката гадинка. Отвратителни създания! Така се бяха впили в нея! Миси закричи отново, решила, че възможността за среща с пиявиците ще е по-малка, докато се движи, отколкото ако стои на едно място, и се оказа права. След като се нахрани, първият неканен гост се отлепи и тупна на земята; не след дълго го последваха и останалите. Едва тогава тя откри, че колкото и да бършеше мъничките отвърстия по кожата ѝ, те продължаваха неспирно да кървят. Как ли изглеждаше отстриани! Цялата покрита с кръв. Урок номер едно – мечтата, противоположна на реалността.

Малко по-късно до ушите ѝ достигна шумът на реката и смелостта започна да я напуска със скоростта, която изтичаше кръвта от раните ѝ. За да измине тези последни няколкостотин ярда, и бяха необходими почти толкова усилия, колкото за цялото пътешествие.

Ето я най-сетне там, зад запоя. Прихлупена колиба със стени от преплетени тръстики, покрив от изгнили клони и няколко прясно отрязани дънера за подпори. Независимо от вида си обаче, колибата имаше глинен комин, от който към синьото небе се издигаше гънка струйка дим. Значи той си беше вкъщи!

Тъй като планът ѝ не предвиждаше да го изненада, тя се спря в края на малката полянка и няколко пъти извика името му. Два коня, които пасяха отзад, вдигнаха глави и я огледаха любопитно, преди отново да се заемат с безкрайното си хранене. Ала от самия Джон Смит нямаше и следа. Сигурно бе отишъл някъде. Тя седна на един ниско отрязан пън и зачака.

Не чака много; пристигнала бе малко преди един часа и не след дълго го видя да се прибира подсвирквайки си, очевидно с мисълта за предстоящия обяд. Не я видя, дори когато излезе на поляната; тя бе приседнала недалеч от конете, а Джон крачеше направо към реката, която

се спускаше на шумни бързеи току зад колибата.

– Мистър Смит! – повика го тя.

Джон Смит замръзна на място, постоя така няколко секунди и после се обърна.

– О, по дяволите! – извика той.

Докато се приближаваше към нея, мъжът я разглеждаше намръщено и в очите му се четеше открита враждебност.

– Какво търсиш тук?

Миси с мъка си пое глътка въздух; знаеше че всичко ще се реши сега или никога.

– Ще се ожените ли за мен, мистър Смит? – Запита с треперещ глас младата жена.

Гневът му се изпари моментално, изместен от нескрито удивление.

– Пътят дотук е доста дълъг, мис Райт, така че най-добре да влезем вътре. Ще ви нагостя с чай. – Той протегна ръка и докосна с пръст за съхналата на лицето ѝ кръв. – Пиявици, нали? Изненадан съм, че сте се справили.

Той я хвана нежно за лакътя и я поведе с бавна крачка през поляната, без да произнесе нито дума повече, за да не избухне в смях. Колибата нямаше веранда, нещо необичайно за тази част на света, и когато влязоха вътре, Миси забеляза, че подът е пръстен и обстановката – спартанска. Независимо от това, за едно ергенско жилище бе доста почистено и подредено, нямаше мръсни съдове, нито разхвърляни дрехи. Една почти нова скара за готвене покриваше половината от долното отворстие на комина, чиято друга страна представляваше полуоткрито огнище; измитите чинии бяха подредени на специално пригоден дървен рафт, от същото грубо издялано дърво бяха масата и двата кухненски стола с облегалки. Леглото му бе сковано от дялани трупи, отгоре имаше най-малко три матрака и дебел пухен юрган, за да го топли при лошо време. Дрехите му висяха на дървени клинове, забити в стената до леглото, а за кресло му служеше парче телешка кожа, опъната на ниско дървено скеле. Нямаше пердета на единствения прозорец, който изглеждаше така, сякаш бе току-що измит и лъснат.

– Всъщност, защо ли са ви пердета? – запита на глас Миси.

– А? – той я погледна изненадано, докато се мъчеше да запали двете газови лампи.

– Казвам, че е чудесно да живееш в къща, която няма пердета – обясни Миси.

Той постави едната лампа на масата, а другата – на дървения

сандък до леглото, след това се захвана да прави чай.

– Струва ми се, че и без лампите светлината е напълно достатъчна – рече Миси.

– Седнала сте до прозореца, мис Райт; искам лампите да осветяват лицето ви.

Миси потъна в мълчание, докато погледът ѝ се стрелкаше между лицето на Джон Смит и подредбата в колибата. Както обикновено, дрехите му миришеха на чисто, макар да бяха покрити с прах. Изглежда, че бе прекарал сутринта в напрегната работа.

Джон поднесе чая в емайлирани чаши, а бисквитите бяха подредени в груба на вид тенекиена кутия, но в държанието му не се долавяше и следа от неудобство и притеснение. След като я обслужи и се увери, че не се нуждае от нищо повече, той взе чашата си и шепа бисквити, извъртя импровизираното си кресло с лице към нея и се настани удобно.

– И защо, за Бога, искате да се омъжите за мен, мис Райт?

– Защото ви обичам! – отвърна изненадано Миси. Този пряк отговор го хвърли в смут; той побърза да премести погледа си към прозореца, сякаш не искаше да се види какво става в душата му.

– Но това е смешно!

– Бих казала, че по-скоро е очевидно.

– Не можете да обичате някого, когото дори не познавате, жено! Това е смешно.

– Знам достатъчно за вас, за да ви обикна. – В гласа ѝ се долови вълнение. – Знам, че сте много мил. Че сте силен. Че сте чист човек. И че сте различен. Знам също, че във вас има достатъчно... достатъчно поезия, за да заживеете на подобно място, а не другаде.

Той премигна.

– Божичко! – възкликна после и се разсмя. – Трябва да призная, че никога досега не съм чувал по-интересно заключение за моите достойнства. Но най ми хареса онова определение, че съм бил чист.

– То е много важно – отвърна Миси.

За миг Джон изглеждаше така, сякаш бе готов да продължи да се весели, но успя, макар и с известно усилие, да остане сериозен.

– Опасявам се, че не мога да се ожена за вас, мис Райт.

– Защо?

– Защо ли? Ще ви кажа защо – произнесе той, като се наведе напред в креслото. – Пред вас стои човек, който за пръв път в живота си е намерил щастието! Ако бях на двадесет, това изявление щеше да е глупаво, но аз наближавам петдесетте, мис Райт, и това означава, че имам

право на малко щастие. Най-сетне имам възможност да се занимавам с всички онези неща, които винаги съм искал да правя, но не съм имал нито време, нито способността за това. И съм сам! Нямам жена, нито роднини, не съм зависим от никого. Дори нямам куче. Само аз. И това е чудесно! Да го споделя с когото и да било, би означавало просто да разваля всичко. Трябва да ви призная, че неведнъж съм замислял да построя голяма ограда около това място и да не пускам никого тук. Но да се ожения! Никога!

– Няма да е за много дълго – отвърна с притихнал глас Миси.

– Дори един ден ще е прекалено дълго, мис Райт.

– Разбирам чувствата ви, мистър Смит, но това, което ви казвам, е самата истина. Аз също съм прекарала живот, пълен с лишения, но да си кажа честно, дори за миг не бих могла да си представя, че вашият живот е бил толкова скучен и празен, колкото е бил моят. Не, не искам да твърдя, че съдбата е била неблагоприятна към мен, или пък по-зла и несправедлива, отколкото към другите жени от Мисалонги. Този скучен и безсъдържателен живот е еднакъв за всички ни. Но аз съм уморена от него, мистър Смит! Искам поне малко да си поживея, преди да умра. Разбирате ли?

– По дяволите, кой не би искал? Но щом така и така сте тръгнали да търсите годеник, защо не опитата с някой вдовец или ерген от Байрон? Сигурно не са един или двама. – Гласът му звучеше все по-рязко, изглеждаше, сякаш бе решен час по-скоро да се измъкне от деликатното положение, без да изгуби нито свободата, нито самоуважението си.

– Това ще е участ дори по-тъжна от тази в Мисалонги, защото по нищо не ще се различава. Избрах Вас, понеже живеете така, както аз бих желала да живея – далеч от хората, далеч от къщите, дрязгите и клюките. Повярвайте, мистър Смит, нямам никакво намерение да променя вашия начин на живот. Напротив – бих искала аз да съм тази, която се променя. Няма да съм воденичен камък на шията ви. Обещавам да ви оставям насаме колкото се може по-дълго време. И обещавам ви, че това няма да продължи дълго. Една година. Само една нищо и никаква година!

– И след като измине тази една година, в която ще живеете така, както мечтаете, ще си съберете багажа и ще се върнете към предишния омазен живот? – попита скептично той.

Миси пое дълбоко въздух и го погледна право в очите.

– Остава ми само една година да живея, мистър Смит – каза тя.

Той я погледна с такова безгранично съчувствие, сякаш в миг бе

узнал всичко за нея.

Миси не искаше да изгуби спечелената преднина.

– Чудесно разбирам нежеланието ви да споделите своя малък рай, на ваше място и аз бих го охранявала не по-малко ревностно. Но опитайте се, моля ви, да погледнете на нещата от моята гледна точка. Вече съм на тридесет и три, а през живота си не съм вкусила нито веднъж от всички онези неща, които едни жени приемат за нещо обичайно, а други съжеляват че въобще са познали. Аз съм стара мома! Това е най-ужасната участ, която може да споходи всяка жена, защото винаги върви ръка за ръка с бедността и липсата на красота. Ако притежавах само единия от двата недъга, може би някой мъж щеше да се смили да се ожени за мен, но аз притежавам и двата. Обаче съм уверена, че успея ли веднъж да преодолея тези препятствия, бих могла да предложа в замяна много достойнства, които другите жени не притежават, защото не са им били необходими. Именно вие, мистър Смит, ще можете да ползвате тези достойнства, защото аз ще ви заобиколя с благодарност, не по-малка от любовта, която изпитвам към вас. Ако знаете само как бих искала още сега да ви покажа колко малко от свободата си всъщност ще загубите, като се ожените за мен, и колко много ще спечелите! Повярвайте, не преувеличавам; аз съм жена, която си знае цената. И ще се опитам с воля и постоянство да бъда ваша вярна спътничка, както и най-обична съпруга.

Той се изправи внезапно и направи няколко крачки към вратата, скръстил ръце на гърба.

– Жените, – произнесе с тих глас, – са лъжкени и измамнички, глупави и досадни. Бих бил щастлив, ако знаех, че до края на дните си не ще видя жена! А що се отнася до любовта – не искам да бъда обичан! Просто искам да бъда оставен на мира! – Тези думи бяха произнесени със страст, която сякаш идваше направо от сърцето. Джон продължи с рязък глас. – И как бих могъл да зная, дали ми казвате истината?

– Е, добре, мистър Смит, сигурно знаете, че никога не сте оглавявали списъка на най-предпочитаните мъже в Байрон. Най-често ви описват като ексцентрик, странна птица и за никого не е тайна, че не сте богат. Защо тогава ще ви лъжа? – Тя бръкна в чантата си и извади сгънатия на четири лист, който бе взела от бюрото на доктор Паркинсън, изправи се и се приближи към него. – Ето, прочетете това. Знаете, че съм болна, защото присъствахте, когато за пръв път получих пристъп. И сигурно си спомняте, че онзи ден, когато се срещнахме ви споменах, че трябва да отида в Сидни, за да ми прегледат сърнето. Е, това е

заклучението за моето състояние. Откраднах го преди всичко, защото не исках мама и лелите ми да научат, че съм болна. Не искам да се превърна в тяхна грижа, не искам насила да ме натикат в леглото и да почнат да се суетят около мен. Ето защо им казах, че имам прищипан гръбначен нерв и ако успея да запазя истинското си състояние в тайна, така ще мислят до самия край. Но втората причина, поради която го откраднах, е свързана с вас. Вече бях решила да ви помоля да се ожените за мен и имах нужда от доказателство за моята искреност. В заключението няма друго име, освен това на извършилия прегледа доктор, но ако го разгледате внимателно, ще видите, че няма и следи от изтриване.

Той взе листа, разгърна го, прочете го набързо и я погледна.

– Освен че сте малко слабичка, иначе ми изглеждате съвсем здрава.
– В гласа му се долавяше съмнение.

Миси обмисли светкавично няколко възможни отговора, надявайки се, че той не разбира много от медицина.

– Вярно, между отделните пристъпи се чувствам съвсем добре. Болестта ми не е от онези, които изчерпват жизнените сили, по-скоро е все едно да получаващ малки... малки сърдечни удари. Клапите се... запушват и тогава кръвта спира своя ход. Това, предполагам, ще е причината, от която ще умра. Почти нищо повече не знам – докторите избягват да ми обясняват. Предполагам, че не намират сили да ми признаят, че скоро ще умра. – Тя въздъхна и продължи с тънък, пресилено артистичен глас, сякаш беше на сцена. – Някой ден просто ще изгасна като свещ, духната от вятъра! Сълзи блеснаха в очите ѝ. – Не искам да умра в Мисалонги! – извика и в гласа ѝ се долови страдание. – Искам да умра в прегръдките на мъжа, когото обичам!

Но той беше роден боец и побърза да смени тактиката.

– Ами ако все пак докторите грешат?

– Как да повярвам в това? – възкликна тя. – Когато знам, че ми остава само една година живот, нима бих могла да я прекарам в търсене на докторска грешка? – Едра сълза се плъзна по бузата ѝ, още няколко заплашваха да я последват. – О, мистър Смит, искам да съм щастлива през тази моя последна година!

Той изстена, сякаш вече беше обречен.

– За Бога, жено, не плачи!

– Защо? – изхлипа тя и затърси пипнешком кърпичката си. – Мисля, че поне имам право да плача!

– Тогава, по дяволите, плачи! – извика гневно той и излезе навън.

Миси избърза сълзите си и го проследи с поглед. Докато пресичаше

малката полянка, за да се изгуби някъде отвъд нея. После, с наведена глава, тя се върна в креслото и довърши прекъснатия си плач сред смълчаната къща. След което просто не знаеше какво да прави. Дали той щеше да се върне? А може би се криеше някъде из храстите и чакаше тя да си тръгне?

Изведнъж почувства непреодолима умора. Всичко ѝ се видя безсмислено. Колко смешни изглеждаха сега съветите на Уна! И мелодраматично откраднатото заключение. Както и възвишените ѝ представи за еманципацията. Тя въздъхна, после реши, че няма смисъл повече да стои тук и се изправи решително. Тук беше нежелана.

Миси напусна със забързани крачки колибата, като внимателно затвори вратата зад себе си. Минаваше два часа, а ѝ предстояха девет мили нагоре по хълма, през пресечена местност, така че щеше да стигне Мисалонги доста късно.

– И все пак не съжалявам, че опитах – произнесе на висок глас тя. – Заслужаваше си, знам, че е така.

– Мис Райт!

Тя се извърна, изпълнена с внезапна надежда.

– Почакайте, ще ви откарам у дома.

– Благодаря ви, ще се справя сама – отвърна жената с хладен, но вежлив глас, сякаш говореше с непознат.

При тези думи той протегна ръка и я хвана за лакътя.

– Не, вече е късно, а и пътят е тежък, особено за вас. Седнете, докато впрегна конете. – Тоя я настани на същия онзи пън, на който тя го бе очаквала по-рано.

Беше прекалено изморена, за да се съпротивлява, и може би твърде изтощена, за да поеме по дългия път обратно, затова предпочете да замълчи. Когато приключи с приготовленията, той я вдигна на ръце и я положи в двуколката, сякаш бе малко дете.

– Ето нещо, което за пореден път ще потвърди колко прав съм бил, когато поръчах двуколка, а не по-голяма кола.

– Да, сигурна съм, че сте били прав – рече с отпаднал глас тя.

– Сърдите ли се?

Тя го погледна изненадано.

– Не! И защо ще се сърдя?

– Е, нямахте кой знае какъв късмет днес, нали?

Тя се разсмя от сърце.

– Бедничкият мистър Смит, та вие нищо не разбирате.

– Очевидно е така. Кое е смешното?

- Че нямах какво да губя!
- Наистина ли мислехте, че можете да спечелите?
- Сигурна бях, че ще спечеля!
- Защо?
- Защото вие сте такъв, какъвто сте.
- И какво означава това?
- О, само, че сте много мил. Достоеен човек.
- Благодаря.

Известно време пътуваха мълчаливо, конете вървяха по пътеката сред джунглата неохотно, не разбирайки защо трябва да се отдалечат от дома. Но дори когато приближиха свлачището, в движенията им все пак не се долови никакъв видим протест, от което Миси заключи, че познават добре и слушат безпрекословно своя господар. В държанието си към тях той бе безкрайно търпелив, почти не използваше камшика; изглежда, че разчиташе главно на силата на волята си.

– Личи си, че не сте истинска Хърлингфорд – каза ненадейно той, когато приближаваха края на пътуването.

– Не съм истинска Хърлингфорд ли? Какво ви кара да мислите така?

– Много неща. Като начало – вашето име. Външният ви вид. Ужасното състояние на дома, в който живеете, и постоянният недостиг на пари в него. И вашият мек характер – завърши той, сякаш с неохота бе направил последното заключение.

– Не всички от рода Хърлингфорд са богати, мистър Смит. В интерес на истината, аз наистина принадлежа към рода Хърлингфорд. Мама и леля са сестри на Максвел и Хърбърт Хърлингфорд и първи братовчедки на сър Уилям.

Той се извърна и я погледна, докато обясняваше, сетне подсвирна.

– Ама че изненада! Едно малко гнездо от истински Хърлингфордовци в този затътен край, на края на „Гордън Роуд“, което едва свързва двата края. Как стана това?

И така през останалата част от пътя Миси запозна Джон с вероломството на първия сър Уилям и неговите последователи.

– Благодаря ви – кимна той, когато тя приключи. – Отговорихте на много мои въпроси и ми дадохте храна за размишления. – При тези си думи той дръпна юздите на конете и двуколката се закова пред външната врата на Мисалонги. – Ето ви у дома, и то преди майка ви да е започнала да се тревожи.

Тя скочи, без да чака помощта му.

– И аз ви благодаря, скъпи мистър Смит. И пак повтарям – бяхте много мил.

Вместо отговор, той вдигна ръка към шапката си, после подвижна на конете да тръгват.

Октавия забелязва оставената от Миси бележка, Още щом влезе в стаята. Белееше се върху тъмнокафявото огледало; отгоре с едри букви бе изписано: МАМО. Сърцето ѝ подскочи – писма с подобни надписи обикновено съдържаха лоши новини.

Така че, щом чу Друсила да влиза, тя изтича и я посрещна насълзена, стиснала в ръка мъничкия лист хартия.

– Миси си е отишла и е оставила това за теб!

Друсила я погледна намръщена, без да разбира.

– Отишла ли?

– Да, отишла си е! Взела е всичките си дрехи.

Лицето на Друсила се опъна, тя пристъпи неуверено от крак на крак, после внезапно издърпа бележката от ръцете на Октавия и я прочете на глас.

Скъпа Мамо,

моля те, прости ми, че си тръгвам, без да те предупредя, но наистина вярвам, че ще е по-добре, ако не знаеш какво съм намислила, докато сама не разбере, дали ще успее. Вероятно ще се върна у дома утре заранта или някъде през деня, за да се разделим. Моля те, не се притеснявай. Аз съм в безопасност.

Твоя обична дъщеря, Миси.

Октавия се задавяше в сълзи, но очите на Друсила бяха сухи. Тя съгна внимателно писмото, отнесе го в кухнята и го подпря на една лъвица до комина.

– Трябва незабавно да повикаме полицията – извика през сълзи Октавия.

– Нищо подобно няма да направим – отрязва Друсила и клекна пред огнището. – О, мила, как ми се пие чай само!

– Но Миси сигурно е в опасност!

– Съмнявам се. Нищо в бележката ѝ не намеква че ще извърши глупост. – Тя въздъхна дълбоко. – Октавия, избърши си сълзите! Събитията от последните няколко дни ме убедиха, че Миси е човек, с чийто решение трябва да се съобразяваме. Не се съмнявам че е в безопасност, и че утре ще я видим отново, а междувреме, най-добре е да не споменаваме пред никого, че Миси е напуснала дома.

– Но тя се скита някъде навън, без никаква защита срещу Мъжете!

– Може би е по-добре, че Миси е решила да постъпи така – рече сухо Друсила. – А сега направи каквото ти казах, Октавия, избърши

сълзите си и направи чай. Имам доста да ти разказвам за неща, които нямат нищо общо с изчезването на Миси.

Любопитството надделя над тревогата; Октавия наля вода в чайника и го сложи над огнището.

– За какво? – запита нетърпеливо тя.

– Е, добре, дадох на Корнелия и Юлия техните пари, а с моя дял си купих шевна машина „Сингер“.

– Друсила!

И така, двете жени, останали единствени в Мисалонги, пиеха чай и обсъждаха подробно събитията от изминалия ден, после се заеха с къщна работа и най-сетне се приготвиха да си легнат.

– Мили Боже, – шепнеше Друсила, коленичила на пода, – моля те, помогни на Миси и бди над нея, прогони бедата от пътя ѝ и дай ѝ сили във всички начинания. Амин.

След тази молитва тя седна в единственото двойно легло в къщата, както подхождаше на единствената омъжена жена. Но измина доста време, преди сънят да я обори.

Тихата мелодия на органа бе приглушила шума от двуколката на Джон Смит, така че никой не разбра за пристигането на Миси. Тя незабавно се отпави с тихи стъпки към навеса, където скри торбата зад едвата бала. След това се скри в градината, докато майка ѝ приключи с доенето на кравата. Последната, както и следваше да се очаква, я позна по стъпките и започна жално да мучи с надежда по-скоро да я издоят, и не след дълго Друсила се появи с празното ведро.

Миси затвори очи, прикрита зад ябълковото дърво, и си пожела да има неизлечим сърдечен порок, та никога да не доживее срама на идната утрин.

Размърда се, едва когато падна здрач; хладният ветреца, който подуваше откъм планината, я прогони от градината и тя се прибра в топлия навес. Кравата лежеше, свила копита под себе си и предъвкваше замислено един кочан. Миси просна на пода до нея един чист чувал, гушната се в топлината на животното и се уви.

Знаеше, че още щом Джон Смит я докара обратно, трябваше да събере цялата си смелост и да прекрачи прага, но когато се насочи към верандата, почувства, че краката ѝ не я слушат. Как да признае на майка си, че току-що бе предложила на съвсем непознат мъж да се оженият, и той ѝ бе отказал? Или ако реши да скрие – тогава какво ще им каже? Миси не я биваше да измисля истории, предпочиташе да ги чете. Не след дълго реши, че може би на заранта ѝ е по-лесно да разкаже всичко,

след като се притъпи болката от неуспеха, но как ли щеше да ѝ повлияе тази нощ на открито? А и кой ще повярва, че е спала при кравата? Влизай веднага, шепнеше си тя, но нещо в нея продължаваше да я спира.

После, някак от само себе си започнаха да се стичат сълзите; Миси почувства колко изтерзана е всъщност, не толкова физическа, колкото от усилието, което ѝ бе струвало да се изправи пред Джон Смит.

– О, Бътъркъп, какао ще правя сега? – обърна се тя към кравата.

Но Бътъркъп само изсумтя а отговор.

И малко след това Миси потъна в сън.

Преди зазоряване я събуди петелът на Мисалонги, който, кацнал на една греда близо до нея, затръби над смълчания дом. Миси подскочи от изненада, огледа се объркано и отново се отпусна на меката и топла възглавница. Не изпитваше ни глад, ни жажда. Какво да стори? О, Боже, какво да стори?

Когато най-сетне дойде зората, тя вече бе решила. Изправи се и пое решително. Извади от торбата гребена и четката, среса се и се изми, но независимо от това усещаше, че цялата мирише на крава.

Никакъв признак на живот не се виждаше в Мисалонги, докато се приближаваше към къщата; от прозореца на майка ѝ се дочуваше тихо похъркване.

Отново пое надолу към долината на Джон Смит, но този път не светли мечти изпълваха душата ѝ, нито надеждата, че най-сетне ще намери своето щастие. Този път Миси крачеше, изпълнена с твърда решимост, че ще получи от него съгласие, дори ако трябва цяла година да прекара нощите при кравата и ден след ден да се отправя към него, за да го моли отново и отново. Защото именно това възнамеряваше да направи и днес, и утре, и в другиден, и така нататък.

Наближаваше десет заранта, когато най-сетне стигна малката полянка пред колибата; както преди от комина се извиваше дим, и както преди Джон Смит го нямаше наблизо. Тя приседна на пънчето и зачака.

Но изглежда, че и той бе забравил що е глад; пладне мина, а и следа не се виждаше от него. Миси реши да го чака до вечерта. Едва когато слънцето задочна да се склани над хоризонта в светлината взе да се топи, Джон Смит се завърна у дома. Още по умислен от вчера, той пак не я забеляза.

– Мистър Смит!

– Хиляди проклетия!

Той закричи към нея, спря се на няколко крачки и я загледа; не беше кой знае колко ядосан, ала не изглеждаше и радостен от срещата.

– Какво правите отново тук?

Този път не я заведе в колибата; вместо това стоеше и я оглеждаше, докато тя ставаше на крака.

– Има ли някой, които да ви кара да вършите това непрестанно? – попита той.

– Не.

– Наистина ли значи толкова много за вас?

– За мен това е въпрос на живот и смърт. Няма да се върна у дома. Ако ме прогоните, утре пак ще дойда със същата молба.

– Играете си с огъня, мис Райт, – рече той със здраво стиснати устни. – Не ви ли е минавало през ум, че мъжът е в състояние да използва дори сила, ако една жена не го оставя на мира?

Усмивката ѝ беше мека, дори примамлива.

– Може би някои мъже биха го сторили. Но не и вие, мистър Смит.

– Но какво очаквате да спечелите? Дори ако съглася да се ожена за вас. Имам ли вид на съпруга, за който сте мечтали, или по-скоро на мъж, когото сте изтерзали с безкрайните си настоявания, докато най-сетне се е предал, само и само да бъде оставен на мира, освен ако не е изпаднал в безумна ярост и ви е удушил? – Гласът му стана нисък, заплашителен. – В нашият просторен свят, мис Райт, освен всичко друго, има и едно нещо, наречено омраза. Моля ви, не я пробуждайте в мен!

– Ще се ожените ли за мен? – запитва тя.

Той присви устни в една гримаса, шумно издиша въздух през носа си, после вдигна глава нагоре и се загледа в нещо, което тя не виждаше. За неопределено време се възцари мълчание. Сетне той сви рамене и отново я погледна.

– Признавам, че доста мислих за вас от вчера насам и дори най-тежката работа, с която умишлено се захващах, не ме отвличаше от тези мисли. Трябва да призная, че дори ми мина през ума възможността по такъв начин да получа изкупление, от друга страна пък си мислех, че ако ви откажа, ще изгубя и малкото късмет, на който разчитах напоследък.

– Изкупление ли? Изкупление за какво?

– Не ме разбрахте правилно. Всеки има някакъв грях, който трябва да изкупи. Не разбирате ли, че със самото си идване тук и с предложението, което ми правите, вие се превръщате в причина за подобно изкупление.

– Прав сте.

– Но това не променя нищо, нали?

– Готова съм да посрещна всичко на този свят, мистър Смит, стига да съм рамо до рамо с вас.

– Добре, тогава. Ще се ожена за вас.

Сякаш в миг болката и умората я напуснаха.

– О, благодаря ви, мистър Смит! Няма да съжалявате, обещавам ви! Той изсумтя.

– Мис Райт, вие сте по-скоро дете, отколкото жена, и може би това с единствената причина, поради която все още не съм ви удушил. Не бих могъл да се закълна, че във вас има женско коварство. Моля ви, не ми давайте повод да си променя мнението.

Едва сега той протегна ръка и я хвана за лакътя, приканвайки я да се разходят.

– Само за едно нещо бих искала да ви помоля, мистър Смит – рече тя.

– Какво е то?

– Никога да не споменавате факта, че ми предстои да умра; нека това не дава отражение на нашите взаимоотношения. Искам да бъда свободна! А не бих могла да съм свободна, ако постоянно с думи или дела ми се напомня за предстоящата смърт.

– Съгласен – каза Джон Смит.

Миси почувства, че може би е стигнала съвсем близо до границата и като не искаше повече да поставя на изпитание късмета си, предпочете да влезе в колибата и да се настани на един от кухненските столове, докато Джон Смит стоеше загледан във вечерната мъгла, която се стелеше ниско над земята.

Миси се взря мълчаливо в широкия му гръб, сякаш се опиваше от спокойствието и сигурността, които той излъчваше. След около пет минути тя се осмели да каже с плах и извинителен тон:

– И сега какво, мистър Смит?

Той стреснато подскочи, сякаш бе забравил за присъствието ѝ и седна на срещуположната страна на масата. В здрача по лицето му танцуваха сенки, а кожата му изглеждаше мъртвешки бледа. Но когато заговори отново, в гласа му се долови лекота, сякаш най-сетне бе превъзмогнал измъчващите го мисли.

– Казвам се Джон, – рече той, след това запали двете газени лампи и ги постави на масата, за да вижда нейното лице. – А що се отнася до тревожния ви въпрос – ще получим разрешително и след това ще се

оженим.

– Колко време ще отнеме това?

Той вдигна рамене.

– Не знам, зависи какви пречки ще срещнем. Няколко дни, може би дори по-скоро, ако ни дадат специално разрешение. А междувременно, най-добре е веднага да ви закарам у дома.

– О, не! Аз ще остана тук – заяви Миси.

– Ако останете тук, има опасност да започнете своя меден месец предварително – рече той, но в гласа му се долови нарастваща надежда. Чудесна идея! Може би ще реши, че това не ѝ харесва. В края на краищата, на повечето жени не се харесва. А той можеше да прояви известна грубост, е, не да изнасили, само да я поуплаши малко; колко ѝ трябва на една девственица на нейната възраст! Но в този миг той допусна грешка в любопитството си да види как ще реагира. Тя стоеше и го гледаше – присвита, уплашена, умираща, с очи, пълни със сляпа и глупава надежда, като малко любвеобилно кученце. Дремещото сърце на Джон Смит се размърда, той почувства че го пробожда горчива и непривична болка. Защото наистина през целия изминал ден го бе преследвал нейният образ, колкото и сили да отдаваше в работата и колкото и да се мъчеше да измести от ума си лика ѝ. И той си имаше своите тайни, някои от тях бяха заровени толкова дълбоко, че никога не бе дръзвал да се изправи срещу тях сега се чувстваше така, сякаш гледа на живота като новороден, пред който всичко тепърва предстои. През целия ден в главата му се блъскаха гласове, викаха, говореха, нашепваха и вече никъде в долината си не можеше да намери покой. Може би наистина това бе един вид изкупление, може би за това се бе появила тя тук. Но той чистосърдечно не можеше да си спомни толкова значима причина, заради която сега да бъде подложен на подобно потискащо изкупление. Не можеше, колкото и да се стараяше. О, не, не можеше!

Може би това наистина нямаше да ѝ хареса. Отведи, я в леглото, Джон Смит, покажи ѝ опустошителната сила на плътската страст, изпълни я със себе си и с отвращение. Тя е жена.

Но Миси не само че хареса всичко, но и демонстрира изненадваща склонност към креватите изяви. И с това сякаш още един гвоздей бе забит в ковчега на Джон Смит, както той призна пред себе си, около три часа, след като двамата с Миси си бяха легнали, без да вечерят. Чудесата никога не свършват. Тази застаряваща девственица сякаш бе създадена за това! Макар да изглеждаше малко неумела в началото, тя не беше нито срамежлива, нито стеснителна и със страст отвърна на милувките

му, което го възбуди още повече и потисна първоначално възникналото желание да бъде груб с нея и да ѝ причини болка. Малка палавница! С нея и дума не можеше да става за пасивно лежане по гръб. Сякаш бе пълна е живот и само чакаше да я докоснеш, за да го покаже. Изведнъж Той осъзна, че мисълта за неотвратимия край на живота ѝ започва дълбоко да го поразява; съвсем друго бе, когато се отнасяше за човек, когото познава интимно.

Това му е лошото на леглото – че превръща непознатите в близки приятели по-бързо, отколкото се сменят сезоните на годината.

Миси спа като пребита и се събуди преди Джон Смит, може би защото сънят му убягваше дълго, след като бе заспала тя. Имаше много, за което да мисли.

През прозореца се процеждаше слаба светлина; тя се измъкна от леглото и се наведе разтреперана от студ над торбата с дрехите. Извади оттам една домашна рокля. Колко чудесно бе всичко! Въобще не бе почувствала болка, затова пък незабравими бяха тези груби мъжки ръце, които я милваха с такава нежност и от които се излъчваше спокойствие. Чувства и усещания, докосвания и целувки, топлина и светлина – о, наистина беше чудесно!

Тя се движеше колкото се може по-безшумно из колибата; напипа чайника и го постави над огъня, за да се сгрее. Ала независимо от това, Джон я чу и се размърда, след това стана, без да се смущава от голотата си. Така Миси получи възможност за пръв път да се запознае подробно с анатомичните разлики между мъжа и жената.

Но най-въълнуващо от всичко бе реакцията му от нейното присъствие. Той незабавно се приближи към нея, сграбчи я в обятията си и я залюля нежно, все още сънен; грубата му брада стържеше лицето ѝ.

– Добро утро – прошепна тя и докосна с усмихнати устни голото му рамо.

– Добро утро – измърмори в отговор той, очевидно доволен от нежното докосване.

Миси чувствуваше, че умира от глад; изведнъж си спомни, че не е хапвала нищо близо два дни.

– Ще направя закуска – предложи тя.

– Искаш ли да се изкъпеш? – Гласът му вече не звучеше сънено, но той продължаваше да се притиска към нея.

Ами ако подуши миризмата на Бътъркп! О, бедният човек! Тя мигновено забрави за глада.

– Да, разбира се. И до тоалетната също бих отишла.

– Обуй си обувките.

Докато тя си нахлузваше обувките, без да си прави труда да ги завързва, Джон отвори един скрин и извади две кърпи.

Полянката изглеждаше заскрежена и потънала в здрач, но когато вдигна поглед нагоре, Миси видя че стените на долината вече аленеят от първите слънчеви лъчи, небето беше придобило мътният блясък на перла – или на кожата на Уна. От всякъде се чуваше песента на птици, които срещаха с радостни чуруликания зората.

– Тоалетната ми е малко примитивна – каза той, като посочи една дупка с няколко камъка, пригодени за седалка, и кутия, от която се подаваха парчета от вестник. Нямахме нито стени, нито таван отгоре.

– Това е най-проветрената тоалетна, която съм виждала през живота си – отвърна жизнерадостно тя. Той се изкиска.

– Голяма или малка нужда? Малка, благодаря за вниманието.

– Тогава ще почакам тук. – Той посочи отвъдната страна на полянката.

Когато само след минути Миси се присъедини към него, тя вече потръпваше от предстоящата среща с ледената вода на реката. Мина й през ума, че може набързо да приключи с медения месец, ако при скока в реката изведнъж получи шок.

Но вместо да я поведе към реката, Джон Смит се насочи към гъстите папрати край полянката, сред които се белееха красиви цветя. И там тя се изправи пред най-красивата баня на света – един извор с гореща вода, която бликаше от цепнатината на малък скален отломък и се спускаше като водопад в издълбаният отдолу басейн.

Миси побърза да свали роклята си и само след миг вече стоеше в басейна с топла вода, а в хладния въздух над нея се издигаше пара. Потъна почти до гърди, като под стъпалата си чувстваше солидна гладка скала. И никакви пиявици!

– Внимавай със сапуна. – Джон вдигна ръка и посочи малко безценно късче сапун, поставено в една ниша в скалата. – Водата, изглежда, изтича надолу, защото дълбочината на басейна винаги е една и съща.

– Сега вече разбирам защо винаги си толкова чист – рече тя и си представи банята в Мисалонги, плиткото, изгнило от ръжда корито и двете кофи – за топла и студена вода. Крайно недостатъчно за три жени, а за Миси, която винаги беше последна, не оставаше почти нищо.

Без да осъзнава колко привлекателна изглеждаше в този миг, тя му се усмихна и вдигна нагоре ръце, докато зърната на гърдите й се показваха над водата.

– Няма ли да дойдеш? – запита го с глас на професионална изкусителка. – Има предостатъчно място.

Не му трябваша повече подканвания – след миг ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, но бяха толкова нежни и гальовни, когато разтъркваха по кожата ѝ сапуна, че едва ли причината беше само в миризмата на Бътъркъп. Тя се отдаде с неопишуемо блаженство на докосванията му и не след дълго изрази желание да отвърне със същото. Така къпането се проточи повече от час.

След закуска дойде време за работа.

– Трябва да има регистрационна служба в Катуумба, така че ще отидем там, за да получим разрешително за брак – каза той.

– Ако двамата отидем до Мисалонги, а после продължа за Байрон и взема влака, предполагам ще успее да стигна в Катуумба по едно и също време с твоята двуколка – рече Миси. – Трябва да се видя с мама, да напазарувам нещо за ядене и да върна една книга в библиотеката.

Той я погледна разтревожено.

– Надявам се, че не си замислила някоя шумна сватба?

Тя се разсмя.

– Не! Само ти и аз – мисля, че така ще е чудесно. Оставих бележка на мама; искам да се уверя, че не е възприела зле. А най-близката ми приятелка работи в библиотеката надявам се, няма да имаш нищо против, ако присъства на сватбата?

– Не, щом ти искаш. Искам обаче да те предупредя, че ще направя всичко възможно да приключим с този въпрос още днес.

– В Катуумба?

– Да.

Да се ожени с кафява рокля! Нима така ѝ е писано?

– Добре, – въздъхна Миси, – но ако ми обещаеш нещо.

– Какво? – запита предпазливо той.

– Че когато умра, ще ме погребеш облечена в рокля от алена дантела. Ако не намериш алена, купи каквато и да е, само не кафява!

Той я погледна изненадан.

– Не харесваш ли кафявия цвят? Никога не съм те виждал да носиш други цветове.

– Нося кафяво, защото съм бедна, но почтена. По кафявото не се вижда нечистотията, то никога не излиза от мода, нито пък идва на мода, не избелява, а и не се носи от много хора.

Това го накара да се разсмее, но той отново се сети за предстоящите задачи.

– Имаш ли кръщелно свидетелство?

– Да, нося го в торбата.

– Как е истинското ти име?

Реакцията ѝ бе съвършено неочаквана; тя почервения, намести се в креслото и стисна устни.

– Не може ли просто да ме наричаш Миси? Винаги съм искала да бъда наричана така, честна дума.

– Рано или късно истинското ти име ще излезе на бял свят. – Той се ухили. – Хайде, не го крий. Едва ли е чак толкова лошо!

– Мисалонги.

Той избухна в смях.

– Ти се майтапиш с мен!

– Бих искала да е така.

– Същото като на къщата?

– Съвършено. Баща ми е смятал, че това е най-хубавата дума на света, а освен това ненавиждал обичая на Хърлингфордови всичко да се нарича с латински имена. Мама искала да ме нарече Камила, но той настоял на Мисалонги.

– Бедното изгубено кученце!

Този път краката ѝ се подчиниха без никакви проблеми, докато се изкачваше по стълбите на Мисалонги; тя потропа на вратата, сякаш бе непозната в този дом.

На прага застана Друсила и огледа собствената си дъщеря, сякаш наистина беше непозната. Но без съмнение беше съвсем добре. Изглеждаше дори по-добре от всякога.

– Знам какво си правила, докато те нямаше, моето момиче – каза тя, обърна се и пое към кухнята. – Бих предпочела да ме беше уведомила за намеренията си, пък дори и чрез писмо, но сега вече предполагам е късно да се плаче за счупената стомна. При нас ли ще останеш?

– Не.

Отнякъде докуца Октавия и получи нежни целувки по двете бузи от лъчезарната Миси.

– Всичко наред ли е с теб? – попита тя, като я стискаше трескаво за рамото.

– Разбира се, че е наред! – прекъсна я Друсила. – Погледни я внимателно, за Бога!

Миси дари майка си с любеща усмивка; колко странно, че едва сега когато връзката ѝ с Мисалонги бе прекъсната, тя за пръв път почувства колко е привързана към Друсила.

– Благодаря ти за всичко, мамо – каза тя. – И най-вече за доверието, което ми оказа, и за това, че вярваш в онова, което правя.

– Ако сега, когато приближаваш тридесет и четири Миси, още не знаеш какво вършиш, то всяка надежда би била изгубена. Време е да опиташ да се справиш живота, както ти намериш за добре и, кой знае – може би най-сетне ще ти потръгне?

– Вярно. Това, което сега ми казваш, напълно се различава от опитите ти да ме поучаваш какви книги трябва да чета и как да се обличам.

– Мисля, че го правех достатъчно деликатно.

– Така си мислела.

– Получи положението, което заслужаваш, Миси.

– Щом мислиш така, мамо, не смяташ ли, че най-сетне е дошло време всички онеправдани жени от рода Хърлингфорд да се съюзят и направят нещо срещу несправедливото положение, в което са поставени?

– Повярвай ми, Миси, мисля за това, от момента, в който ни разказа за лъжите на Били. Говорих по този въпрос с Юлия и Корнелия. Няма закон, който да принуждава един мъж или една жена да разделят своята собственост по равно между дъщерите и синовете си. Ето защо в рода Хърлингфорд открай време жените винаги са получавали най-малко,

нерядко са били оставяни дори без покрив над главата си! Същото, мисля си, важи и за нас, когато всички наши посестрими стоят зад солидните гърбове на мъжете от рода Хърлингфорд. Тъжно е, но това е горчивата истина.

– Говориш за жените на Хърлингфордовия род, които ще загубят дори, ако ти спечелиш. А аз говоря за нашите многострадални приятели и знам, че ако само поискаш, можеш да ги пораздвижиш. Смятам, че имаш и правно основание да поискаш компенсация за неплатените дивиденти и че на всяка цена трябва да предприемеш действия, с които да принудиш чичо Хърбърт да разкрие повече подробности за извършените от него инвестиции. – Миси премигна и погледна с любов майка си. – Нали сама го каза, мамо – получаваш положението, което заслужаваш.

След тези думи тя напусна Мисалонги и се отправи към Байрон. Какъв прекрасен, прекрасен ден! За първи път в живота си се чувстваше толкова добре, струваше й се – как го бе чела в книгите – че ще литне. Непрестанно си повтаряше, че я чака дълъг, дълъг живот. Но изведнъж си спомни, че цялото й щастие се дължи не на друг, а на Джон Смит, който очакваше да прекара с нея не повече от една година съвместен живот. Беше излъгала, измамил а дори откраднала, за да може сега да се чувства щастлива и дори не изпитваше капчица съжаление за онова, което бе извършила. За някои други жени, като Алисия например, не беше никак трудно да щракнат с пръсти и да завъртят ума на който си пожелаят мъж, ала нямаше никакъв мисъл да се заблуждава, че мъж като Джон Смит би се загледал в Мием, колкото и да си щрака тя самата с пръсти. Но въпреки това тя знаеше, че може да го направи щастлив. Най-щастливият, ако не на света, то поне в градче като Байрон. Дано да успее! Защото когато изтече тази една година, трябва да държи на нея толкова, че да й прости кражбата, лъжата и измамата.

Времето напредваше, не биваше в никакъв случай да изпуска влака в единадесет – нали бе обещала на Джон Смит и той щеше да я чака на гарата. Ще остави за по-късно посещението в бакалницата, но никак не й се искаше да отлага срещата с Уна. Ето защо забърза право към библиотеката.

Една великолепна моторна каляска се носеше с тихо бръмчене по средата на „Байрон стрийт“, докато Миси бързаше в обратна посока, незабележима в своята захабена кафява рокля. Това едва ли можеше да се каже за моторната каляска, макар тя също да бе боядисана в кафяво – от двете страни на улицата се бяха подредили занемели от възхищение зяпачи, както местни, така и посетители. Миси също се загледа нататък и

не след дълго стигна до заключението, че от тримата в колата най-забележителен и заинтригуващ е самият шофьор. За този хубавец в града се говореше, че повече си падал по забавленията, отколкото по работата и че се държал зле с жените. Що се отнася до седящите отзад, те наведоха Миси на горчиви мисли. Това бяха Алисия и чичо Били.

Очите на Алисия в този миг срещнаха нейните. Изведнъж колата закова до тротоара и преди още шофьорът да понечи да отвори вратата, двамата пътници си я отвориха сами и изскочиха навън.

– Какво значи това, Миси Райт? Чух, че си взела дела на леля Корнелия и си го продала под носа ни? – нахвърли се върху нея Алисия, а на бузите ѝ горяха две розови петна.

– И защо да не го сторя? – попита хладно Миси.

– Защото не е твоя работа да се месиш! – изрева с гневен глас чичо Уилям.

– Точно толкова е моя, колкото и твоя, чичо Били. Знам много добре какво трябва да направя с дела на леля Корнелия, докато ти се мъчеше да я убедиш да се откаже от него. Леля Корнелия има спешна нужда от операция на краката, която не може да си позволи, защото както научих, ти, Алисия, си отказала както да ѝ дадеш пари, така и да я освободиш. Ето защо продадох нейния дял за сто лири и сега тя може да се подложи на операция. И ако решите да я освободите от работа, поне разполага с необходимата сума в банката, за да преживее докато си намери нова – сигурна съм, че в Катуумба има достатъчно магазини, в които биха били щастливи да я наемат. Може би ще ви е интересно да научите, че също така продадох дяловете на леля Юлия, леля Октавия и на мама.

– КАКВО! – задави се от гняв сър Уилям.

– Всичките? Продала си ги всичките? – олюля се Алисия и само за миг червените петна изчезнаха от бузите ѝ.

– Разбира се, че ги продадох. – Миси хвърли изпепеляващ поглед на братовчедка си. – Слушай, Алисия, нима твърдиш, че четиридесет малки дяла са в състояние да нарушат баланса на великата голяма „Биг ботъл कंपनी“?

За един кратък, изпълнен с объркване миг на Алисия ѝ се стори, че Миси има рога и опашка.

– Какво става с теб? – проплака тя. – Да не си си загубила ума. Изцапа ми роклята, обиди ме пред цялото ми семейство, а сега продаваш всичко, което същото това семейство притежава, за да го разориш докрай! Трябва да бъдеш затворена в тъмница!

– С действията си по-скоро целях да стане така, че теб да те затворят. А сега, извинете ме, но трябва да бягам. Иначе ще закъснея за собствената си сватба. – При тези думи Миси забърза с вирната глава надолу по улицата.

– Мисля, че всеки миг ще припадна – обяви на висок глас Алисия и се подпря на прозореца на колата.

Сър Уилям се възползва от тази възможност и обгърна нежно през раменете; едва тогава се сети да повика на помощ шофьора, но докато придържаша Алисия, именно неговите ръце опипваха добре оформените ѝ под роклята гърди. По това време тълпата вече бе нараснала значително, мяркаха се и синовете и внуците на чичо Уилям; ето защо той бутна безцеремонно Алисия на задната седалка и нареди на шофьора да тръгне незабавно.

Но когато бъдещият ѝ свекър се опита да разкопчае деколтето ѝ и ръцете му постепенно се спуснаха надолу, Алисия бързо дойде на себе си.

– Спри веднага, стари развратнико! – изсъска тя забравила че трябва да бъде тактична с него, после приседна и притисна длани към лицето си. – О, Божичко, чувствам се ужасно!

– Искаш ли да се прибираме, сега, когато няма вече нужда да ходим до Мисалонги? – запита я с почервеняло лице сър Уилям.

– Да, бих желала. – Тя се облегна назад и подложи лице на хладния вятър, който духаше отвън. Едва сега се почувства малко по-добре.

Точно пред нея, зад дебелото стъкло, което делеше купето от шофьорската седалка, се виждаше красивата глава на шофьора; ушите му бяха малки и плътно прилепнали към главата. Беше красив, мургав като Миси и почти толкова чужд колкото нея. Спомни си уверените движения, с които я насочваше към колата, а само при мисълта за това, как ръцете му докосваха гърдите ѝ, почувства че зърната ѝ се втвърдяват. Тя се размърда неспокойно на седалката. Как му беше името? Франк? Да. Франк. Франк Пелагрино. Май преди да стане шофьор работеше във фабриката на чичо Били.

Тя хвърли един кос поглед на сър Уилям, който я оглеждаше с разтревожен поглед.

– Наистина ли биха могли да имат някакво значение тези четиридесет дяла?

– Повече от всичко на света, особено сега, когато научихме, че Ричард Хърлингфорд е продал неговия дял преди месец. – Сър Уилям въздъхна. – Това обяснява защо тайнственият купувач смята, че има право

да свика извънредно събрание утре.

– Тази малка глупачка! – ядосваше се Алисия. – Как може Миси да е такава глупачка!

– Мисля, че глупаците сме ние, Алисия. Съжалявам, че досега не съм обръщал необходимото внимание на Миси Райт, но сега вече разбирам, че е трябвало. Забеляза ли само как изглеждаше тази сутрин? Сякаш е изпила млякото на всички котки в околията. Стори ли ми се, или наистина каза, че щяла да се жени?

– О, наистина го каза, – засмя се Алисия, – но предлагам, това е било игра на болното ѝ въображение. – Изведнъж ѝ хрумна нещо друго. – Глупавата стара леля Корни! – прошепна ядно тя. – О, ако знаеш само как ми се искаше тази сутрин да я уволня, когато пристигна и започна да дрънка за своя дял и за операцията, която ѝ предстояла!

– Е, добре, защо не я уволни?

– Защото не мога, ето защо! Ако нещата във фабриката продължават все така зле, току-виж единственият източник на доход за мен се окаже моят шапкарски магазин. Едва ли ще намеря някой друг, който да се справя толкова добре, дори ако плащам десет пъти по-голяма заплата от тази на леля Корни. Тя е... незаменима.

– Моли се по-добре никога да не го разбере, иначе тя самата ще ти поиска да ѝ повишиш заплата десеторно. – Той се замисли и добави не без известно задоволство: – И тогава, мила моя, ще се наложи сама да продаваш шапките си. Обзалагам се, че ще те бива повече от Корни.

– Не мога да го направя! – погледна го ядосано Алисия. – Това ще подрони положението ми в обществото. Едно е да си двигателят на такъв вид бизнес а съвсем друго – сам да застанеш зад щанда. О, чичо Били, не знам защо, но изведнъж ми се стори, че стъпвам по тънък лед, който всеки момент ще се пропука и аз ще пропадна.

– Да, вярно че сме в задънена улица. Но не се предавай, още не сме паднали по гръб. Нищо чудно, ако успеем да се споразумеем утре с този мистериозен купувач, щом разбере, че си има работа с по-добри от него. Ти също би могла да помогнеш за това.

Алисия не отговори, само го погледна със съмнение, после отмести поглед към седящия пред тях шофьор – гледка, далеч по-приятна от зачервеното, развълнувано лице на сър Уилям.

Макар Уна днес да не бе на смяна, Миси бе уверена, че ще я намери в библиотеката. И наистина, още щом влезе, я видя.

– О, Миси, колко се радвам, че те виждам! – извика Уна скачайки насреща ѝ. – Имам изненада за теб.

– Аз също имам няколко изненади за теб – отвърна Миси.

– Почакай, ей сегичка се връщам. – Уна изчезна в малката стаичка отзад и след миг се появи с две големи привързани една за друга кутии, едната за шапка.

– Щастливо да е, каквото и да ти предстои, скъпа Миси.

Те се усмихнаха една на друга и се спогледаха с разбирателство.

– Това е алената дантелена рокля и шапка – рече Миси.

– Това е алената дантелена рокля и шапка – съгласи се Уна.

– Ще я нося на сватбата си.

– Джон Смит! Избрала си точно този, който ти трябва!

– Но, за да успея, се наложи да прибягна до измама и лъжа.

– Защо не, щом не си могла по друг начин?

– Казах му, че не ми остава много да живея и че имам болно сърце.

– Кой няма?

– Не се заяждай – прекъсна я Миси. – Ще дойдеш ли на сватбата ми?

– Много бих искала, но едва ли ще мога.

– Защо?

– Мисля, че не е редно.

– Заради твоя развод ли? Но ние няма да се женим в църква.

– Причината няма нищо общо с моя развод, скъпа. Просто не мисля, че на Джон Смит ще му е приятно да гледа едно лице от своето минало, когато се жени.

В това имаше логика и Миси реши повече да не настоява. Нямахме какво повече да си кажат; благодарността ѝ не можеше да се изрази с никакви думи, а и трябваше да бърза за сватбата. Уна я изпрати с измъчен поглед; имаше чувството, че я напуска нещо много скъпо и близко. Но неочаквано Миси се обърна, изтича обратно, прегърна я през бюрото и нежно я докосна с устни. Лицето на Уна бе толкова мило, хладно и ефирно!

– Сбогом, Уна.

– Сбогом, моя най-добра и скъпа приятелко. Бъди щастлива!

Миси успя да се качи на влака, минута преди той да потегли, и зърна Джон Смит на дървената платформа в Катумба, още преди колелата да заковат на гарата. Слава Богу. Значи не бе променил решението си, докато бе пътувал насам. Не само това, ами когато я видя да слиза от влака, в очите му сякаш блесна радост.

– Още днес ще ни издадат свидетелство и ще ни оженят – каза той, докато поемаше кутиите от ръцете ѝ.

– А аз няма да съм с кафява рокля – отвърна Миси. – Нали ще ме извиниш за малко? Ще използвам тоалетната на гарата, за да си сложа сватбената рокля.

– Сватбена рокля ли? – той сведе поглед към захабената си риза и надупчените панталони я на лицето му се изписа комично изражение.

Тя се разсмя.

– Не се безпокой, не е официална. Обещавам ти, че ти ще изглеждаш по-добре от мене.

Роклята ѝ стоеше чудесно. Колко набито око имаше Уна! Очите ѝ се насълзиха от радост. Как е успяла да открие толкова елегантна и красива вещ при това в мечтания от нея цвят?

Миси нагласи шапката и се завъртя пред огледалото на стената. Изглеждаше вълшебно, сякаш идеше направо от приказките! Имаше нещо тайнствено и привлекателно в мургавото ѝ лице, тялото ѝ сякаш бе по-стройно от всякога. Да, невероятно!

След като се съвзе от шока, Джон Смит също заяви, че тя наглежда чудесно.

– Ето това е сватба! Аз приличам на ратай, а ти – на гранд дама. – Той я прегърна през раменете. – Хайде, жено, да свършваме, преди да съм си променил решението.

Двамата закрачиха бавно по „Катуумба стрийт“, усещайки как всички погледи се впиват в тях.

– Лесно мина – рече Миси, когато приключиха с ритуала и се настаниха в двуколката на Джон Смит. Тя протегна кокетно ръка и разгледа венчалния пръстен. – Вече съм мисис Джон Смит. Колко хубаво звучи!

– Трябва да призная, че този път беше по-добре от миналия.

– Голяма ли беше предишната ти сватба?

– Можеше да мине направо за цирк. Двеста и петдесет гости, шлейфът на младоженката се носеше от цяла армия чипоноси сополанковци, голям хор, мъже с фракове – божичко, беше направо кошмарно. Но в равнение с онова, което последва, приличаше на идилия. – Той я погледна и вдигна вежди. – Не ти ли е неприятно да ти разказвам?

– По-добре да го чуя още сега. Казват, че втората жена вечно трябва да се бори с духа на първата и сигурно е много по-трудно да се бориш с дух, отколкото с жив човек. Тя... много ли ти беше скъпа?

– Може би, когато се оженихме, но честно казано, не помня. Разбираш ли, аз почти не я познавах. В интерес на истината, тя беше тази, която настояваше да се оженим. Изглежда съм от онези мъже, дето жените им се предлагат. Само че, що се отнася до теб, нямах и най-малката представа какво си намислила. Но тя... в един миг беше готова да ме разкъса от страст, а в следващия се държеше така, сякаш съм чумав. Горещо и студено, нали така му казват. Все си мисля, че жените намират подобно държане за напълно естествено, сякаш ако не го правят, животът на мъжа ще стане прекалено безгрижен. Ето какво харесвам у теб, мисис Смит: ти не си играеш на тази игра – горещо и студено.

– Благодаря – скромно наведе глава Миси, – но, моля те, продължавай! Какво стана после?

Той вдигна рамене.

– Ами, тя си мислеше, че трябва да взима всички решения и че има значение само онова, което тя иска. Рибата бе паднала в мрежата и вече нямаше никаква стойност. Аз присъствах, само за да мога непрестанно да доказвам, че тя е в състояние да улови риба, както и за да я придружавам насам-натам. Нямаше любовници – по-скоро почитатели или обожатели, от онези дето си втъкват цветя в бутониерите и косата им блести повече от добре лъснатите им обувки. Любимото й занимание беше да ми се присмива. Пред всекиго. Аз бях глупакът, дървениякът. И тези разкрития винаги ставаха обществено достояние, пред необходимата и специално подбрана за целта публика. Когато бяхме сами, в очите й се четеше само съжаление.

– А ти? Ти как гледаше на нея?

– Аз я презирах. – Изглежда той и сега изпитваше същите чувства към нея, което си пролича от тона, с който произнесе тези думи.

– И колко дълго бяхте женени?

– Четири-пет години.

– А деца имахте ли?

– По дяволите, не! Това щяло да й развали фигурата. Винаги е мислила, че е създадена да бъде милвана, целувана и обожавана, но аз самият нямах тази привилегия, освен в редките случаи, когато беше толкова пияна, че й беше все едно. Въпреки това, на следващия ден винаги имаше викове, крясъци и заплахи, че ако нещо стане, незабавно ще посети един много почитан в женските среди доктор.

– И след това умря? – попита Миси, която сякаш не можеше да повярва, че подобна жена би могла да бъде обичана.

– Една вечер се скарахме ужасно – за нещо дребно, нещо ужасно маловажно, което въобще нямаше значение. Живеехме в къща с малък пристан към Залива и изглежда, че след като съм излязъл, тя е решила да поохлади гнева си с плуване. Намериха тялото й едва след няколко седмици, чак на Балморал Бийч.

– О, бедната.

Той изсумтя.

– За нея поне бяха приключили земните мъки. Но не и за мен! Полицията се опита да ме изкара виновен, но за щастие малко след като бях напуснал къщата, срещнах един приятел на улицата. Той също като мен бил изхвърлен от леглото, та двамата продължихме натам, накъдето се бе отправил моят приятел – към квартирата на един ерген. Там и останахме до следобеда на следващия ден, за да удавим мъката си в алкохол. И тъй като слугите я бяха видели жива, след като излязох от къщата и се видях с приятеля ми, в края на краищата полицията се видя принудена да снесе от мен всички обвинения. Огледа на трупа също доказва, че е умряла от удавяне; нямаше никакви следи от насилствена смърт. Но дори това не можа да пресече слуховете, които се носеха из града, че аз съм я убил. И така ми излезе име на хитър убиец, човек, който може да върти полицията на пръста си и дори да изстиска алиби от най-близките си приятели.

– И кога се случи всичко това?

– Преди двайсетина години.

– Толкова отдавна! И къде прекара цялото това време?

– Ами, напуснах Австралия, веднага след като полицията престана да се занимава с мен. Обикалях света. Африка, Клондайк, Китай,

Бразилия, Тексас. Прекарах двадесет години в доброволно изгнание. И тъй като съм роден в Лондон, промених името си по английски маниер и когато се завърнах в Австралия, вече бях Джон Смит, гражданин на широкия свят, а всичките ми спестявания бяха в злато.

– Защо избра Байрон?

– Заради долината. Винаги съм мечтал да притежавам една цяла долина само за себе си.

Напълно задоволена от изчерпателния разказ, Миси реши да смени темата и да разкаже за дрязгите в „Байрон ботъл къмпани“ и за проблемите, които това създава на майка ѝ и на нейните лели. Джон Смит я слушаше внимателно, като от време на време по устните му пробягваше усмивка и когато тя приключи с разказа си, той положи ръка на раменете ѝ, притегли я на седалката до себе си и двамата продължиха прегърнати.

– Е, мисис Смит, трябва да ти призная, че наистина нямах никакво желание да се ожена за теб в началото, но все повече съжалявам за своето погрешно първоначално впечатление, винаги щом отвориш устата си, да не говорим за краката. Ти си чувствена жена, сърчицето ти е точно там, където трябва да бъде, и без никакво съмнение в жилите ти тече кръвта на Хърлингфорд, което ми дава допълнителни сили. Интересно, как нещата се преобръщат.

Останалата част от пътя двамата мълчаха.

На следващата сутрин Джон Смит си облече костюм с чудесна кройка, твърда яка и вратовръзка.

– Каквото и да ти предстои, – отбеляза Миси с известно огорчение, – трябва да е далеч по-важно от твоята собствена сватба.

– Така е.

– Далече ли отиваш?

– Само до Байрон.

– Тогава ще имаш ли нещо против да ме оставиш по пътя при мама?

– Чудесна идея, жено! Ще ме изчакаш там до следобед и след това можеш да ме представиш на твоите роднини. Сигурно ще имам какво да им разкажа.

Всичко ще бъде наред, мислеше си Миси, докато се поклащаше, облечена в красивата си алена рокля и шапка, до необичайно елегантния мъж до нея, който вече ѝ беше съпруг. Вече не ме е страх, че ще ме

обвинят в измама и лъжа. Той ме харесва, наистина ме харесва и без още да го осъзнава, вече започва да се привързва към мен. Когато измине тази прословута година, ще намеря сили да му кажа истината. Освен това, ако имам късмет, може би вече ще съм майка на собственото му дете. Сигурно много го е боляло, когато е избрал, че първата му жена не иска да има деца и сега, когато приближава петдесетте, децата ще са ужасно важни за него. Той ще е чудесен баща, защото умее да се смее.

Преди да поемат за Байрон, Джон я бе завел на едно място недалеч от колибата, където възнамеряваше да вдигне техния бъдещ дом. Водопадът с гореща вода, подухван от вятъра, се спускаше надалеч от издълбаната в скалата басейн, чиято вода бе в цвета на тюркоаз. Джон ѝ показва откъде извира водата: горе в скалата имаше малка пещера, на дъното на която си бе пробил отвор подземният поток.

– Наистина ли ще живеем тук, скъпи – сред цялата тази красота?

– Където ще живея аз – отвърна той намръщено. – Съмнявам се, дали ще бъдеш още жива, когато всичко е готово. Къща не се вдига за един ден, Миси, още повече, че ще я строя сам. Не искам из долината ми да се мотаят пияни работници, да мърсят басейна и после да разпратят на всеки срещнат какво става тук.

– Мисля, че се уговорихме да не споменаваме за моето състояние, нали? Пък и няма да те оставя сам, ще ти помагам с каквото мога – каза жизнерадостно Миси. – Тежката работа не ми е непозната, а и колибата е толкова малка, че няма да ми отнема много време. Доколкото разбрах от лекарите, няма никакво значение, дали лежа или работя тежка работа – някой ден това ще се случи неминуемо.

При тези думи той я сграбчи в обятията си, сякаш наистина му беше станала много скъпа. Така, че се отправиха за Байрон малко по-късно от първоначално предвиденото, но никой от тях не бе смутен от този факт.

Когато Миси влезе в къщата, Октавия и Друсила бяха в кухнята. Двете вдигнаха изумени погледи към нея, смаяни пред великолепните ѝ одежди.

Не че се бе превърнала само за една нощ в красавица, но във всеки случай промяната бе коренна, както във вида ѝ, който бе станал далеч по-привлекателен, така и в цялостното ѝ държане. Приличаше по-скоро на някоя пристигнала от Лондон дама, отколкото на местна бедничка.

– О, Миси, изглеждаш чудесно! – възкликна Октавия и приседна от изненада.

Миси я целуна, после целуна и майка си.

– Благодаря ти, лельо, защото не само така изглеждам, но и се чувствам чудесно. – Усмивката ѝ бе победоносна. – Дойдох да ви съобщя, че се омъжих – извести тя, махайки с лявата си ръка под носовете им.

– За кого? – попита Друсила, усмихната.

– За Джон Смит. Венчахме се вчера в Катуумба.

Нито Друсила, нито Октавия споменаха за странната слава, която имаше в града Джон Смит; така или иначе, той бе човекът, спасил Миси от нещастната участ на стара мома и това веднага го издигна в очите им до незначителни висини.

– Мисис Джон Смит – произнесе майка ѝ, сякаш опитваше вкуса на името. – О, Миси, звучи направо изискано! Къде е той? Кога ще дойде да го видим?

– Има малко работа в Байрон, но каза, че днес следобед би искал да се запознае с вас, преди да ме отведе у дома. Какво ще кажеш, мамо, ако до тогава двете с теб се разходим до Байрон? Трябва да купя малко храна от бакалията, а освен това ще намина при чичо Хърбърт да си избира плат за нова рокля. Никога вече няма да нося кафяво! Дори, когато работя. Ще си слагам мъжка риза и панталони, защото са далеч по-удобни, пък и кой ли ще ме види?

– Не е ли чудесно, че купи тази шевна машина Друсила? – по-скоро възкликна, а не попита клекулата пред огнището Октавия, твърде щастлива от обратата на нещата, за да я е грижа за възмутителното намерение на Миси да носи панталони.

Но Друсила, изглежда, бе потънала в мисли за нещо, далеч по-важно от шевната машина и мъжките панталони.

– Ще можеш ли да си го позволиш? – попита с разтревожен глас тя. – Сигурно знаеш колко са скъпи платовете при Хърбърт, особено ако не са в кафяво.

– Май наистина ще мога да си го позволя. Снощи Джон ми каза, че възнамерява да внесе на мое име в банката хиляда лири. Защото той смята, че е унижително за една жена всеки ден да иска пари от своя съпруг или да му дава отчет как ги харчи. Всичко, което иска от мен, е да не надхвърлям тази граница – хиляда лири на година. Представяте ли са? А отделно ще са парите за домакинството. О, мамо, просто ще си загубя ума!

– Хиляда лири! – Октавия и Друсила я погледнаха втрещени.

– Значи той е богат! – възкликна Друсила и си помисли удивена, че Миси не само бе изпреварила Алисия в надпреварата за олгара, но изглежда бе сключила и по-изгодна сделка.

– Във всеки случай е доста заможен – отвърна скромно Миси. – Знам, че щедростта му съм мен говори не само за богатство, но и за добро сърце. Но аз никога няма да си позволя да харча тези пари за глупости. И все пак имам нужда от няколко скромни рокли – не в кафяво! – и дрехи за зимата. О, мамо. Да знаеш само колко е хубаво в долината! Нямам никакво желание да живея в обществото, просто искам да съм сама с Джон.

По лицето на Друсила за миг премила сянка.

– Миси, но ние не можем да ти направим кой знае какъв сватбен подарък. Освен, ако Октавия се съгласи да се разделим с телицата.

– Разбира се, че ще се съглася! – извика Октавия.

– Ето на това му казвам най-хубавия сватбен подарък – развълнува се Миси. – Сигурна съм, че и Джон ще се зарадва.

– Но трябва преди това да я заведем на бика на Парсифал – рече Октавия. – И тогава с малко късмет догодина ще си имате теленце.

Друсила погледна часовника на стената.

– Миси, ако наистина възнамеряваш да отидеш до Хърбърт и след това до Максвел, мисля че е време да тръгваме. А след това ще отскочим на чай при Юлия ще й съобщим новината. Божичко, колко изненадана ще бъде само!

– И аз идвам с вас – заяви Октавия. – Днес няма да се отървете от мен. Дори ако трябва да лаза на четири крака, ще ви следвам навсякъде.

И така, хванати под ръка, трите се запътиха към магазините на града.

Октавия беше първата, която забеляза крачещата по отсрещния тротоар мисис Сесил Хърлингфорд. Мисис Сесил беше съпруга на преподавателя доктор Сесил Хърлингфорд, пасторът на англиканската църква в града. Всички се страхуваха от нейния остър език.

– Умиращ от любопитство, нали, стара вещице? – Прочеди през зъби Октавия, като същевременно се усмихна на мисис Сесил и ѝ се поклонил така импозантно че старата жена прекоси тротоара и се приближи към тях.

Изведнъж Друсила осъзна какво става и избухна в смях, сочейки с пръст мисис Сесил.

– Ох, Октавия, тя не позна Миси! Сигурно си мисли, че сме повели с нас някоя от жените от Керълайн.

Трите дами на Мисалонги започнаха да се смеят и мисис Сесил Хърлингфорд разгневена от това открито подигравателно поведение към нея, продължи по пътя си.

– Как се нацупи само! – извика възторжено Октавия.

– Така й се пада – отвърна Миси и трите влязоха в магазина на Хърбърт Хърлингфорд.

Не по-малка бе и изненадата на чичо Хърбърт, когато видя с какво безгрижие Миси си подбира мъжки дрехи и нарежда да й отрежат парчета от оранжева коприна, цикламена вълна и светлосиня тафта. Не по-малка бе изненадата му накрая, когато Миси заплати за всичко това в злато. Мислите му непрестанно хвърчаха към извънредното събрание на акционерите от бутилената фабрика. След дълги спорове Хърлингфорови бяха стигнали до извода, че най-добре за тях ще е да излъчат като свой представител Максвел, който притежаваше уменията да преследва докрай възложената задача.

– Джеймс, погрижете се всичко да бъде доставено в Мисалонги още днес следобед, – произнесе величествено Миси и пусна един златен суверен на бюрото. – Ето, това е за вас. Освен това, ще ви помоля да прескочите до бакалията на чичо Максвел и да вземете от там поръчките ми. Хайде, мамо, хайде, лельо Октавия. Да вървим на обяд при леля Юлия.

Трите дами на Мисалонги излязоха от магазина още по-наперени, отколкото бяха влезли.

– О, колко е забавно само! – изкиска се Октавия, която вече дори бе престанала да накуцва. – Никога преди не съм се забавлявала така!

Миси също се забавляваше, но не така шумно. Тя още не можеше да преживее изненадата от факта, че наистина притежава влог от хиляда лири, както и от огромното раболепие, с което я бе посрещнал управителят на банката – Куинтърс Хърлингфорд. Джон Смит му бе дал изрична заръка да изплаща поисканата от Миси сума в злато, защото влогът ѝ бе в злато. Хиляда лири!

Е, вече бе похарчила малка част от тях за дрехи и платове. От нищо друго нямаше нужда за сега. Спокойно би могла да запази поне стотина лири, докато изтече годината, а после – кой знае? Пък и като се замисли, кога преди е разполага с повече от няколко дребни шилинга? С останалите пари може да купи на мама и леля Октавия пони с мъничка двуколка. Понитата не ядат толкова сено, колкото големите коне, по-лесно се отглеждат и така майка ѝ и леля ѝ ще могат да пътуват навсякъде, без да се молят на други да ги карат. Чудесно ще бъде, когато се появят на сватбата на Алисия с пони, запретнато в двуколка!

Стоте лири, които Юлия бе получила от продажбата на нейния дял, вече бяха похарчени. Всички мебели в стаята за гости бяха струпани и покрити с чаршафи, докато двама работници сваляха мазилката от стените.

След като приключи с извиненията за неугледния вид на стаята, Юлия отправи цялото си възхищение към облеклото на Миси.

– Великолепна рокля и шапка, скъпа, – рече тя, – само че този цвят не е ли малко помпозен?

– Не малко, а доста, – поправи я Миси без никакво притеснение. – Но, лельо Юлия, ако знаеш само колко съм намразила кафявия цвят! А можеш ли да кажеш, че има друг цвят, който е по-далеч от кафявото от този? Пък и ми отива, нали?

Да, но дали отива на моята гостна? – това бе въпросът, който Юлия изгаряше от желание да зададе, но после реши, че би било неуместно да критикува благодетелката си. Тя покани с ръка дамите да се настанят на най-добрата маса и малко по-късно им поднесе купа със сандвичи и сладкиши и голям димящ чайник.

– Ще облепя стените с тапети в кремав цвят, – рече тя, като се настани до гостите си. – А креслата ще, бъдат облечени в малко по-светъл брокат. В ъглите ще поставя саксии с палми, ще купя няколко клетки с канарчета, а на тавана ще окача масивен позлатен полюлей. – Нека ония от другата страна, – тя кимна презрително към стената, зад която се нарираше помещението на кафе „Олимп“ – да се спукат от яд.

Друсилата тъкмо отвори уста, за да съобщи новината за венчавката на Миси с Джон Смит и за богатството на Джон Смит, когато неочаквано през вратата нахлу Корнелия Хърлингфорд и се насочи право към тях с разперени поли на роклята си.

Корнелия и Юлия живееха заедно над чайната „Плачеща върба“, която всъщност не принадлежеше изцяло на Юлия. За нея тя плащаше доста тлъста рента на брат й Хърбърт.

Но освен жилището, двете сестри делеяха и всякаква информация, която научаваха от своите познати сред обществото, макар че Корнелия бе значително по-затруднена в събирането ѝ, тъй като прекарваше по-голямата част от времето си в магазина на Алисия. Така че, без съмнение сега бе научила нещо много важно, иначе едва ли би дръзнала да напусне пределите на магазина през работно време и да си навлече гнева на Алисия.

– Знаете ли какво? – извика задъхано тя, като се тръшна на креслото забравяйки напълно за това, че трябва да е елегантна като магазина, в

който работеше.

– Какво? – запитаха останалите, нетърпеливи да научат новината.

– Тази сутрин Алисия е избягала със шофьора на Били!

– КАКВО?

– Така е, така е! Избягала с мъж! На нейната възраст! Какъв цирк само е сега при Аврелия! Истории и крясъци из цялата къща! Малкият Уили преобърнал всичко наопаки, защото не можел да повярва на писмото, което му оставила Алисия. А Били ревял като разярен бик, защото спешно му се налагало да отиде на някакво събрание, а вместо това трябвало да вика полицията. После Аврелия припаднала, положили я в леглото и извикали чичо Невил. Той пък бил толкова ядосан, че го викат за нищо, че започнал да я пердаши, докато дойде на себе си, а след това й казал че е едно глезено бебе и тя започнала отново да крещи! Едмънд пък не можел да стане от креслото си, толкова бил поразен от новината, а Тед и Рандолф се опитвали да го свестят пак заради това събрание във фабриката. Но най-интересното е, че Алисия и шофьорът избягали с моторната каляска на Били, сякаш им принадлежи!

Корнелия завърши изявлението си, като избухна в смях. Миси се присъедини към нея и след това ги последваха и останалите. Настроението на всички се подобри и после се захванаха с далеч по-спокойната, но не по-малко интересна история за женитбата на Миси и повече никой не спомена за бягството на Алисия.

Малко преди пет Джон Смит пристигна в Мисалонги. Имаше доволен вид. Той стисна нежно ръката на своята тъща, но не я целуна, което й се стори в рамките на добрия тон. Октавия обаче беше разочарована, че си остана само с ръкостискане, ала трябваше да признае, че отблизо той изглежда още по-хубав. За това впечатление допринасяше и костюмът му, както и новата прическа и грижливо оформената му брада. Да, Миси нямаше защо да се срамува от избора си на спътник в живота, а и според Октавия разликата от петнадесет години в негова полза беше идеална.

– Надявам се, че с Миси ще останете за вечеря? – запита Друсила.

– С удоволствие – отвърна той.

– Но обратният път? Не е ли рисковано да се прибирате по тъмно?

– Ни най-малко. Конете биха могли да го изминат и със завързани очи.

Той се облегна назад в креслото и погледна своята млада жена,

която му отвърна с поглед, изпълнен с любов и привързаност. Колко глупави са мъжете! Винаги тичат подир красивите жени, а не знаят, че умните са тези, които ще ги направят щастливи в семейния живот. Макар да не беше красива, в своята нова рокля, Миси изглеждаше невероятно привлекателна, като онези жени, с които мъжете винаги искат да се сближат, за да научат какво се крие в тях. Изглеждаше толкова жизнена, че просто не можеше да се повярва, че дните ѝ са преброени. При тази мисъл сърцето му се сви. По-добре бе да не мисли за това. И да не си представя нейната обреченост като космическо отмъщение за него.

А може би пък това няма да се случи, ако съумее да я направи щастлива. По време на дългите си пътувания неведнъж се бе натъквал и на чудеса. Пък и самият факт, че се бе отървал от първата си жена, също можеше да се нарече едно малко чудо.

– Искам да ви съобща нещо, дами – произнесе той и трите жени го погледнаха с интерес.

– Днес имаше събрание на акционерите на „Байрон ботъл къмпани“ и управлението на компанията премина в ръцете на друг човек. Този човек съм аз.

– ТИ! – възкликна изненадано Миси.

– Да.

– Значи ти си онзи тайнствен купувач?

– Да.

– Но защо? Защо го направи?

Той се усмихна загадъчно и за пръв път, откакто се познаваха, Миси съзря в него един друг Джон Смит, изпълнен със сила и сякаш неспособен на милост към останалите. Пред нея не стоеше човек пречупен от трудностите на живота, който търси само спокойни старини. Външността му, в която се виждаше дори известна мекушавост, всъщност се оказа напълно измамна. Това бе човек на действието.

– Имах някои сметки за уреждане с Хърлингфордovi. Тези хора си въобразяват, че щом произхождат от Англия, това веднага ги поставя в по-високо положение от останалите хора и им дава право да се разпореждат със съдбите им. Признавам, че целият ми план целеше да ги постави на място и не обръщах внимание на разходите, които това ми струваше. За щастие, разполагам с достатъчно пари да закупя дори дюзина подобни компании, ако това се наложи.

– Но вие не сте от Байрон – гледаше го смаяно Октавия.

– Вярно. Но затова пък първата ми жена беше от рода Хърлингфорд.

– Наистина ли? Как ѝ е името? – запита Друсила.

– Уна.

За щастие Джон Смит бе твърде увлечен в това, което казваше, а двете жени – заинтригувани от думите му, и никой не обръщаше внимание на Миси.

Тя остана замръзнала, потънала в мълчание, неспособна да помръдна.

Уна. УНА!

Как може майка ѝ и леля ѝ да не обръщат внимание на това име, след като са я посрещали в същата тази къща? Нима не си спомнят бисквитите, документите?

– Уна? – Друсила се намръщи, мъчейки се да си спомни. – Чакайте малко... Да, трябва да е от семейството на Маркус Хърлингфорд от Сидни, което значи че Ливила Хърлингфорд е нейна първа братовчедка и най-близката ѝ роднина тук, в Байрон. Хм. Никога не съм я виждала, доколкото знам – починала е доста отдавна. При удавяне, не беше ли така?

– Да – кимна Джон Смит.

Това ли бе? Затова ли долавяше в нея онова сияние? Затова ли винаги, когато Миси имаше нужда от нея, тя беше в библиотеката? Затова ли толкова странни неща се случваха в същата тази библиотека? Романиите, в които момичето винаги умира накрая от болно сърце. Документите на бюрото. И Уна – винаги готова да даде съвет. И непринуденото ѝ и весело държане, полкова привлекателно в очите на подтиснатата личност като Миси до неотдавна. И алената рокля и шапката – точно както бе мечтала Миси, и то с подходящи размери. И странната многозначителност, която придаваше на думите си, които потъваха в душата на Миси като капка вода върху пясък. Уна. О, Уна! Скъпа, лъчезарна Уна.

– Когато се ожени, тя не взе името Смит – сети се Друсила. – Беше нещо по-необичайно, нещо като Кардмум или Тиърбинт или Гуузфлеш. Някакъв богаташ, доколкото си спомням, и затова сър Уилям се бе съгласил на сватбата. Да, ако вие сте този човек, сега разбирам, с какво са ви обидили.

– Аз бях този човек и те наистина ме оскъряхиха.

– А ние, – отвърна Друсила като постави ръката си върху неговата, – сме щастливи да ви посрещнем в нашия клон на фамилията.

Твърдостта в погледа на Джон Смит бе изчезнала; той гледаше с нежен поглед майката на Миси.

– Благодаря ви. Промених името си, защото исках да забравя тази

история.

– И тя ще остане погребана в Мисалонги – увери го Друсила.

– Бедната – да умре по такъв страшен начин – поклати глава Октавия. – Сигурно за вас ударът е бил страшен, Джон. И все пак – радвам се, че нещата с компанията се уредиха така. Но не ви ли се струва странно, че в края на краищата пак си взехте жена от рода Хърлингфорд?

– Днес това много ми помогна.

– Има Хърлингфордовци и Хърлингфордовци, както е и със всички други големи семейства – рече Друсила. – Уна може би не е била подходяща жена за вас, докато с Миси – сигурна съм – ще бъдете щастливи.

Той се усмихна, пресегна се през масата и хвана хладната ръка на Миси.

– Да, и аз мисля така – при тези думи Джон вдигна ръката ѝ и докосна нежно устни до бледите пръсти. – Както и да е, сега аз управлявам компанията и принадлежащите ѝ структури и бих искал да започна с някои много съществени промени. Възнамерявам да застана начело на съвета на директорите, а Миси ще стане мой първи заместник. Ще има още осем директори. Имам нужда от жадни за работа и пълни с нови идеи хора, които да мислят за града, както и за самата фабрика. След като на днешната среща обях моите намерения, още няколко души продадоха своите дялове – сър Уилям, Едмънд Маршал, братята Максвел и Хърбърт Хърлингфорд. С това свое решение още веднъж потвърдиха онова, което отдавна подозирах – че са глупаци. Компанията „Байрон ботъл“ ще става все по-голяма и все по-могъща! Освен това, ще опитаме късмета си и на други поприща.

Той се разсмя после вдигна рамене.

– Е, няма какво да съжаляваме за типове като сър Уилям Хърлингфорд. Бих искал в моя съвет да работят жени и за начало ще го предложа на вас, мили дами, както и на Джулия и Корнелия Хърлингфорд. Всички вие показахте великолепно умение да се справяте с трудностите и със сигурност не ви липсва смелост. Това мое решение може и да ви се струва малко радикално, но според мен повечето директорски съвети отдавна се състоят от жени – стари жени. – Той огледа с мистериозен поглед Октавия и Друсила, които го слушаха зяпнали. – Е? Заинтригували ви моето предложение? Естествено, ще получавате директорски заплати. Доколкото знам, досегашният съвет е плащал на членовете си пет хиляди лири годишно, но предупреждавам ви, че ще намалая тази сума на две хиляди.

– Но ние не знаем какво трябва да правим! – проплака Октавия.

– Повечето съвети не правят нищо, така че не бива да се притеснявате. Не забравяйте – председател ще бъде Джон Смит и той ще ви научи как се взимат решения. Всяка от вас ще отговаря за една определена област. – Той погледна Друсила в очите. – Чакам вашият отговор, майко. Ще се присъедините ли към съвета?

Друсила най-сетне се сети да притвори зяпналата си уста.

– Разбира се, че ще се присъединя! А също и другите, аз ще се погрижа за това.

– Добре. Тогава, още сега трябва да решим на кого ще дадем останалите четири свободни места. Не забравяйте – трябва да са жени!

– Сигурно сънувам – рече Октавия.

– Ни най-малко – отвърна Друсила. – Това е реалността, сестро. Най-сетне дамите от Мисалонги получиха онова, което заслужават.

– Какъв ден само! – провикна се Октавия.

Да, наистина, какъв ден. А денят вече си отиваше през задната врата на къщата, гледаща на запад. Заедно с настъпващия здрач чезнеха и цветовете от роклята на Миси. Но умът и мислите ѝ бяха далеч от красивата вечер. Защото на прага бе застанала усмихната Уна. Уна. О, Уна!

– Никога не му казвай, Миси. Остави го да вярва в своята любов и да се грижи за теб – Уна се засмя. – Той е много мил мъж, но има ужасен нрав! Не е в натурата ти да го предизвикваш, но каквото и да се случи, никога не му казвай истината за сърцето ти. Мъжете не обичат да бъдат мамени от жените, а той веднъж вече го е вкусвал.

– Отиваш си – произнесе с отчаян глас Миси.

– Да, скъпа, отивам си! Направих онова, за което бях изпратена, и сега ще се отдам на заслужена почивка в един от най-хубавите, напомнящи пяна от шампанско облаци на небето.

– Няма да се справя без теб, Уна.

– Глупости, скъпа, разбира се, че ще се справиш. Само бъди добра и най-вече се старай да бъдеш добра в леглото и всичко ще е наред. Стига, разбира се да не забравяш съвета ми и никога да не му признаваш истината.

Уна остана още няколко мига на прага, докато сиянието ѝ се топеше с последните лъчи на слънцето, след това изчезна.

– Миси! Миси! Миси! Наред ли си? Боли ли те нещо? Миси! За Бога, отговори ми, Миси!

Над нея стоеше надвесен Джон Смит и я докосваше по челото с разтревожен вид.

Тя намери сили да му се усмихне.

– Добре съм, Джон, наистина. Какъв ден само Колко много щастие!

– Добре ще е, мила, отсега да привикнеш към по-големи дози щастие, защото възнамерявам да се погрижа за това – заяви той и я сграбчи в прегръдките си. – Ти си моят втори шанс, Мисалонги Смит.

Откъм широко разтворената врата появя хладен вятър и миг преди Друсила да я затвори, до ушите на Миси достигна шепот:

– Не му казвай! Моля те, никога не му казвай!

Бележка на автора

На читателите, които ще забележат, че използвам името Мисалонги, вместо Мисолонги (както сега е общоприето за правилно), ще припомня, че по времето, когато се развива тази история, в Австралия се използваше по-често старомодния вариант с „а“.

КРАЙ

© 1987 Колийн Маккълоу
© 1993 Иван Златарски, превод от английски

Colleen McCullough
The Ladies of Missalonghi, 1987

Сканиране, разпознаване и редакция: maskara, 2009

Издание:

Издателска къща „Бард“, 1993
Редактор: Тодор Михайлов
Художник: Петър Христов
ISBN 954-5850-02-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10532>]